ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πρώτο τμήμα)

Της 16ης Δεκεμβρίου *

Στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις Τ-225/06, Τ-255/06, Τ-257/06 και Τ-309/06,

Budějovický Budvar, národní podnik, με έδρα το Česke Budějovice (Τσεχική Δημοκρατία), εκπροσωπούμενη από τους F. Fajgenbaum και C. Petsch, δικηγόρους,

προσφεύγουσα,

κατά

Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ), εκπροσωπούμενου από τον A. Folliard-Monguiral,

καθού,

αντίδικος κατά τη διαδικασία ενώπιον του τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ και παρεμβαίνουσα ενώπιον του Πρωτοδικείου:

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

Anheuser-Busch, Inc., με έδρα το Saint Louis, Missouri (Ηνωμένες Πολιτείες), εκπροσωπούμενη αρχικώς από τους V. von Bomhard, A. Renck, B. Goebel και A. Pohlmann, στη συνέχεια, από τους von Bomhard, Renck και Goebel, δικηγόρους,

με αντικείμενο προσφυγές κατά των αποφάσεων που εξέδωσε το δεύτερο τμήμα προσφυγών του ΓΕΕΑ στις 14 Ιουνίου (υπόθεση R 234/2005-2), στις 28 Ιουνίου (υποθέσεις R 241/2005-2 και R 802/2004-2) και την 1η Σεπτεμβρίου 2006 (υπόθεση R 305/2005-2), στο πλαίσιο διαδικασιών ανακοπής μεταξύ των Budějovický Budvar, národní podnik και Anheuser-Busch, Inc.,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ
ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους V. Tiili, πρόεδρο, F. Dehousse (εισηγητή) και I. Wiszniewska-Białecka, δικαστές,

γραμματέας: K. Pocheć, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη τα δικόγραφα που κατατέθηκαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 26 Αυγούστου (υπόθεση T-225/06), στις 15 Σεπτεμβρίου (υποθέσεις T-255/06 και T-257/06) και στις 14 Νοεμβρίου 2006 (υπόθεση T-309/06),

έχοντας υπόψη τα υπομνήματα αντικρούσεως που κατέθεσε το ΓΕΕΑ στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 30 Ιανουαρίου (υπόθεση T-225/06), στις 20 Φεβρουαρίου (υπόθεση T-257/06), 26 Απριλίου (υπόθεση T-255/06) και στις 27 Απριλίου 2007 (υπόθεση T-309/06),

έχοντας υπόψη τα υπομνήματα αντικρούσεως που κατέθεσε η Anheuser-Busch, Inc. στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 30 Ιανουαρίου (υπόθεση Τ-225/06), στις 28 Φεβρουαρίου (υπόθεση Τ-257/06), στις 7 Μαΐου (υπόθεση Τ-255/06) και στις 24 Μαΐου 2007 (υπόθεση Τ-309/06),

έχοντας υπόψη τη διάταξη του προέδρου του πρώτου τμήματος του Πρωτοδικείου της 25ης Φεβρουαρίου 2008, περί συνεκδικάσεως των υπό κρίση υποθέσεων προς διευκόλυνση της προφορικής διαδικασίας σύμφωνα με το άρθρο 50 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου,

κατόπιν της συνεδριάσεως της 1ης Απριλίου 2008,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Το νομικό πλαίσιο

Α — *Διεθνές δίκαιο*

1 Τα άρθρα 1 έως 5 του Διακανονισμού της Λισαβόνας σχετικά με την προστασία των ονομασιών προελεύσεως και τη διεθνή καταχώρισή τους (στο εξής: Διακανονισμός της

Λισαβόνας), που συμφωνήθηκε στις 31 Οκτωβρίου 1958, αναθεωρήθηκε στη Στοκχόλμη στις 14 Ιουλίου 1967 και τροποποιήθηκε στις 28 Σεπτεμβρίου 1979, ορίζουν τα εξής:

«*Άρθρο 1*

1) Οι χώρες στις οποίες εφαρμόζεται ο παρών Διακανονισμός συνιστούν ειδική ένωση στο πλαίσιο της Ενώσεως για την προστασία της Βιομηχανικής Ιδιοκτησίας.

2) Οι χώρες αυτές αναλαμβάνουν την υποχρέωση να προστατεύουν στο έδαφός τους, σύμφωνα με τον παρόντα Διακανονισμό, τις ονομασίες προελεύσεως των προϊόντων των λοιπών χωρών της ειδικής ενώσεως, που αναγνωρίζονται και προστατεύονται ως τέτοιες στη χώρα προελεύσεως και που έχουν καταχωρηθεί στο Διεθνές Γραφείο Πνευματικής Ιδιοκτησίας […] που προβλέπει η Σύμβαση περί ιδρύσεως της Παγκόσμιας Οργανώσεως Πνευματικής Ιδιοκτησίας […]

Άρθρο 2

1) Ως ονομασία προελεύσεως, υπό την έννοια του παρόντος Διακανονισμού, νοείται η γεωγραφική ονομασία μιας χώρας, μιας περιοχής ή άλλου τόπου που χρησιμεύει προς προσδιορισμό προϊόντος προερχόμενου από εκεί και του οποίου η ποιότητα ή τα χαρακτηριστικά οφείλονται αποκλειστικά ή ουσιαστικά στον γεωγραφικό χώρο από τον οποίο αυτό προέρχεται, περιλαμβανομένων των φυσικών και των ανθρώπινων παραγόντων.

2) Η χώρα προελεύσεως είναι εκείνη της οποίας το όνομα —ή εντός της οποίας βρίσκεται η περιοχή ή ο τόπος των οποίων το όνομα— αποτελεί την ονομασία προελεύσεως που προσέδωσε στο προϊόν τη φήμη του.

Άρθρο 3

Η προστασία εξασφαλίζεται έναντι κάθε σφετερισμού ή απομιμήσεως, ακόμα και αν αναφέρεται η πραγματική προέλευση του προϊόντος ή η ονομασία χρησιμοποιείται σε μετάφραση ή συνοδεύεται από εκφράσεις όπως “είδος”, “τύπος”, “μέθοδος”, “απομίμηση” ή άλλες παρόμοιες.

Άρθρο 4

Οι διατάξεις του παρόντος Διακανονισμού ουδόλως αποκλείουν την υφιστάμενη προστασία υπέρ ονομασιών προελεύσεως σε καθεμία από τις χώρες της ειδικής ενώσεως, δυνάμει άλλων διεθνών συμφωνιών, όπως η Σύμβαση των Παρισίων της 20ής Μαρτίου 1883, περί προστασίας της βιομηχανικής ιδιοκτησίας, και οι μεταγενέστερες αναθεωρήσεις της, και ο Διακανονισμός της Μαδρίτης της 14ης Απριλίου 1891, σχετικά με την καταστολή των ψευδών ή παραπλανητικών ενδείξεων σχετικά με τα προϊόντα, και οι μεταγενέστερες αναθεωρήσεις του, ή δυνάμει της εθνικής νομοθεσίας ή της νομολογίας.

Άρθρο 5

1) Η καταχώριση των ονομασιών προελεύσεως πραγματοποιείται στο Διεθνές Γραφείο, αιτήσει των διοικητικών αρχών των χωρών της ειδικής ενώσεως, στο όνομα φυσικών ή νομικών προσώπων, δημοσίου ή ιδιωτικού δικαίου, που έχουν δικαίωμα χρησιμοποιήσεως των ονομασιών αυτών κατά την εθνική νομοθεσία τους.

2) Το Διεθνές Γραφείο κοινοποιεί αμελλητί τις καταχωρίσεις στις διοικητικές αρχές των διαφόρων χωρών της ειδικής ενώσεως και τις δημοσιεύει σε σχετική περιοδική έκδοση.

3) Οι διοικητικές αρχές των χωρών μπορούν να δηλώνουν ότι δεν μπορούν να εξασφαλίσουν την προστασία μιας ονομασίας προελεύσεως, της οποίας η καταχώριση τους κοινοποιήθηκε, μόνον όμως αν η σχετική δήλωσή τους κοινοποιηθεί στο Διεθνές Γραφείο, με παράθεση των οικείων λόγων, εντός προθεσμίας ενός έτους από της παραλαβής της κοινοποιήσεως της καταχωρίσεως, χωρίς η δήλωση αυτή να επηρεάζει, εντός της οικείας χώρας, τους άλλους τρόπους προστασίας της ονομασίας που έχει στη διάθεσή του ο δικαιούχος αυτής, σύμφωνα με το άρθρο 4 ανωτέρω.

[…]»

2 Οι κανόνες 9 και 16 του κανονισμού εκτελέσεως του Διακανονισμού της Λισαβόνας, όπως τέθηκε σε ισχύ την 1η Απριλίου 2002, προβλέπουν τα ακόλουθα:

«Κανόνας 9

Δήλωση περί αρνήσεως καταχωρίσεως/περί απαραδέκτου

1) Κάθε δήλωση περί αρνήσεως καταχωρίσεως/περί απαραδέκτου κοινοποιείται στο Διεθνές Γραφείο από την αρμόδια διοικητική αρχή της συμβαλλόμενης χώρας την οποία αφορά η σχετική άρνηση και πρέπει να υπογράφεται από τις αρχές αυτές.

[…]

Κανόνας 16

Ανίσχυρο

1) Όταν η διεθνής καταχώριση παύει να αναπτύσσει εγκύρως αποτελέσματα εντός συμβαλλόμενης χώρας και το σχετικό ανίσχυρο δεν μπορεί πλέον να προσβληθεί, πρέπει να ενημερώνεται σχετικώς το Διεθνές Γραφείο από την αρμόδια διοικητική αρχή της εν λόγω συμβαλλόμενης χώρας.

[…]»

3 Τα άρθρα 1 και 2 της Συμβάσεως για την προστασία των ενδείξεων καταγωγής, των ονομασιών προελεύσεως και των λοιπών προσδιορισμών της προελεύσεως γεωργικών και βιομηχανικών προϊόντων (στο εξής: διμερής σύμβαση), η οποία υπογράφηκε στις 11 Ιουνίου 1976 μεταξύ της Δημοκρατίας της Αυστρίας και της Σοσιαλιστικής Δημοκρατίας της Τσεχοσλοβακίας, και έχει έκτοτε ενσωματωθεί στην έννομη τάξη της Τσεχικής Δημοκρατίας, ορίζουν τα εξής:

«*Άρθρο πρώτον*

Κάθε συμβαλλόμενο κράτος υποχρεούται να λαμβάνει όλα τα αναγκαία μέτρα ώστε να προστατεύει αποτελεσματικά από τον αθέμιτο ανταγωνισμό, στα πλαίσια της οικονομικής ζωής, τις ενδείξεις καταγωγής, τις ονομασίες προελεύσεως και τους λοιπούς προσδιορισμούς της προελεύσεως των γεωργικών και βιομηχανικών προϊόντων που εμπίπτουν στις κατηγορίες που μνημονεύονται στο άρθρο 5 και

προσδιορίζονται στη συμφωνία η οποία προβλέπεται στο άρθρο 6, καθώς και τις ονομασίες και τους προσδιορισμούς που μνημονεύονται στα άρθρα 3, 4 και 8, παράγραφος 2.

Άρθρο 2

Ως ενδείξεις καταγωγής, ονομασίες προελεύσεως και λοιποί προσδιορισμοί της προελεύσεως, κατά την έννοια της παρούσας συμφωνίας, νοούνται όλες οι ενδείξεις οι οποίες αναφέρονται, άμεσα ή έμμεσα, στην προέλευση ενός προϊόντος. Τέτοια ένδειξη αποτελείται γενικώς από μια γεωγραφική ονομασία. Ωστόσο, μπορεί επίσης να αποτελείται από άλλες ονομασίες αν, στις χώρες προελεύσεως, οι ενδιαφερόμενοι τις ονομασίες αυτές, σε σχέση με το οικείο προϊόν, ως ένδειξη της χώρας παραγωγής. Οι εν λόγω ονομασίες μπορούν να περιλαμβάνουν, πέραν της ενδείξεως μιας γεωγραφικώς προσδιοριζόμενης περιοχής προελεύσεως, ενδείξεις σχετικά με την ποιότητα του οικείου προϊόντος. Αυτά τα ειδικά χαρακτηριστικά των προϊόντων αποτελούν αποκλειστική ή κύρια συνέπεια γεωγραφικών ή ανθρώπινων παραγόντων.»

4 Σύμφωνα με το άρθρο 5, παράγραφος 1, Β, σημείο 2, της διμερούς συμβάσεως η μπύρα καταλέγεται στα τσεχικά προϊόντα που προστατεύονται δυνάμει της συμβάσεως αυτής.

5 Σύμφωνα με το άρθρο 6 της διμερούς συμβάσεως, «οι αναφερόμενες σε προϊόντα ονομασίες για τις οποίες ισχύουν οι προϋποθέσεις των άρθρων 2 και 5 και οι οποίες προστατεύονται δυνάμει της συμβάσεως και, συνεπώς, δεν αποτελούν γενικούς προσδιορισμούς, απαριθμούνται σε συμφωνία που θα συναφθεί μεταξύ των κυβερνήσεων των δύο συμβαλλομένων κρατών».

6 Το άρθρο 16, παράγραφος 3, της διμερούς συμβάσεως προβλέπει ότι τα συμβαλλόμενα μέρη μπορούν να την καταγγείλουν κατόπιν έγγραφης προειδοποιήσεως απευθυνόμενης τουλάχιστον ένα έτος νωρίτερα διά της διπλωματικής οδού.

7 Στις 7 Ιουνίου 1979, συνήφθη, σύμφωνα με το άρθρο 6 της διμερούς συμβάσεως, συμφωνία περί της εφαρμογής της συμβάσεως αυτής (στο εξής: διμερής συμφωνία). Το παράρτημα Β της διμερούς συμφωνίας περιλαμβάνει, υπό τις «Τσεχοσλοβακικές ονομασίες για γεωργικά και βιομηχανικά προϊόντα», στην κατηγορία «Μπύρα», την ονομασία «Bud».

Β — *Κοινοτική νομοθεσία*

8 Τα άρθρα 8 και 43 του κανονισμού (ΕΚ) 40/94 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1993, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ 1994, L 11, σ. 1), όπως έχει τροποποιηθεί, ορίζουν τα εξής:

«*Άρθρο 8*

Σχετικοί λόγοι απαραδέκτου

[…]

4. Κατόπιν ανακοπής του δικαιούχου του μη καταχωρημένου σήματος ή άλλου χρησιμοποιούμενου στις συναλλαγές σημείου το οποίο δεν έχει μόνον τοπική ισχύ, το

αιτούμενο σήμα δεν γίνεται δεκτό για καταχώρηση, όταν και εφόσον, σύμφωνα με το δίκαιο του κράτους μέλους που διέπει το σημείο αυτό:

α) δικαιώματα επί του λόγω σημείου έχουν αποκτηθεί πριν την ημερομηνία κατάθεσης της αίτησης κοινοτικού σήματος ή, ενδεχομένως, πριν από την ημερομηνία της προτεραιότητας που προβάλλεται σε υποστήριξη της αίτησης κοινοτικού σήματος·

β) το εν λόγω σημείο παρέχει στο δικαιούχο του το δικαίωμα να απαγορεύσει τη χρήση πλέον πρόσφατου σήματος.

[…]

Άρθρο 43

Εξέταση της ανακοπής

1. Κατά την εξέταση της ανακοπής, το Γραφείο καλεί τους διαδίκους να υποβάλουν παρατηρήσεις, κάθε φορά που τούτο κρίνεται αναγκαίο και εντός προθεσμίας που το ίδιο τους ορίζει, σχετικά με γνωστοποιήσεις που προέρχονται είτε από τους λοιπούς διαδίκους είτε από το ίδιο.

2. Μετά από αίτηση του καταθέτη, ο ανακόπτων δικαιούχος προγενέστερου κοινοτικού σήματος οφείλει να αποδείξει ότι, κατά τη διάρκεια των πέντε ετών που προηγήθηκαν της δημοσίευσης της αίτησης κοινοτικού σήματος, είχε γίνει ουσιαστική χρήση του προγενέστερου κοινοτικού σήματος στην Κοινότητα για τα προϊόντα ή τις υπηρεσίες για τα οποία καταχωρήθηκε και επί των οποίων βασίζεται η ανακοπή του ή ότι υπάρχει εύλογη αιτία για τη μη χρήση, εφόσον, κατά την ημερομηνία αυτή, το προγενέστερο σήμα ήταν από πενταετίας τουλάχιστον καταχωρημένο. Αν δεν αποδειχθούν τα ανωτέρω, η ανακοπή απορρίπτεται. Αν το προγενέστερο κοινοτικό σήμα χρησιμοποιήθηκε για μέρος μόνο των προϊόντων ή υπηρεσιών για τα οποία καταχωρήθηκε, τότε, για τους σκοπούς της εξέτασης της ανακοπής, θεωρείται καταχωρημένο μόνο για το μέρος αυτό των προϊόντων ή υπηρεσιών.

3. Η παράγραφος 2 εφαρμόζεται στα προγενέστερα εθνικά σήματα στα οποία αναφέρεται το άρθρο 8, παράγραφος 2, στοιχείο α΄, υπό τον όρο ότι η χρήση στην Κοινότητα αντικαθίσταται από τη χρήση στο κράτος μέλος στο οποίο προστατεύεται το προγενέστερο εθνικό σήμα.

[…]»

Ιστορικό της διαφοράς

Α — *Οι υποβληθείσες από την Anheuser-Busch αιτήσεις καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος*

9 Η Anheuser-Busch, Inc. υπέβαλε στο Γραφείο Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ), δυνάμει

του κανονισμού 40/94, τέσσερις αιτήσεις καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος (τις υπ' αριθ. 24711, 1257849, 1603539 και 1737121) με ημερομηνία 1η Απριλίου 1996, 28 Ιουλίου 1999, 11 Απριλίου και 4 Ιουλίου 2000 αντιστοίχως.

10 Η υπ' αριθ. 1257849 αίτηση καταχωρίσεως (στο εξής: αίτηση καταχωρίσεως αριθ. 1) είχε ως αντικείμενο το εξής εικονιστικό σήμα:

11 Τα προϊόντα για τα οποία ζητήθηκε η καταχώριση του εικονιστικού σήματος ανήκουν στις κλάσεις 16, 21, 25 και 32 υπό την έννοια του Διακανονισμού της Νίκαιας για τη διεθνή ταξινόμηση των προϊόντων και των υπηρεσιών με σκοπό την καταχώριση των σημάτων, της 15ης Ιουνίου 1957, όπως αναθεωρήθηκε και τροποποιήθηκε, και αντιστοιχούν, για καθεμία από τις κλάσεις αυτές, στην ακόλουθη περιγραφή:

— κλάση 16: «Χαρτί, χαρτόνι και είδη από αυτά τα υλικά (περιλαμβανόμενα στην κλάση 16)☒έντυπη ύλη☒υλικό βιβλιοδεσίας☒φωτογραφίες☒χαρτικά είδη☒κόλλες για χαρτικά ή οικιακές χρήσεις☒ υλικά για καλλιτέχνες☒ χρωστήρες (πινέλα)☒ γραφομηχανές και είδη γραφείου (εκτός των επίπλων)☒παιδαγωγικό ή εκπαιδευτικό υλικό (εκτός συσκευών)☒πλαστικά υλικά συσκευασίας (περιλαμβανόμενα στην κλάση 16)☒παιγνιόχαρτα☒τυπογραφικά στοιχεία☒στερεότυπα (κλισέ)»☒

— κλάση 21: «Μικρά σκεύη και δοχεία οικιακής και μαγειρικής χρήσης (μη κατασκευασμένα ή επιστρωμένα με πολύτιμα μέταλλα)☒χτένια και σφουγγάρια☒

βούρτσες (εκτός πινέλων)□είδη ψηκτροποιίας□είδη καθαρισμού□σύρμα καθαρισμού□ακατέργαστο ή ημικατεργασμένο γυαλί (εκτός της οικοδομικής υάλου)□είδη υαλουργίας, πορσελάνη και φαγεντιανά (περιλαμβανόμενα στην κλάση 21)»□

— κλάση 25: «Ενδύματα, υποδήματα, είδη πιλοποιίας»□

— κλάση 32: «ζύθος□μεταλλικά και αεριούχα νερά και άλλα μη οινοπνευματώδη ποτά□ ποτά και χυμοί φρούτων□ σιρόπια και άλλα παρασκευάσματα για ποτοποιία».

12 Η αίτηση δημοσιεύθηκε στο τεύχος 34/00 του *Δελτίου κοινοτικών σημάτων* της 2ας Μαΐου 2000.

13 Τρεις από τις αιτήσεις καταχωρίσεως, οι υπ' αριθ. 24711, 1603539 και 1737121, είχαν ως αντικείμενο το λεκτικό σήμα BUD (στο εξής: αίτηση καταχωρίσεως αριθ. 2, αίτηση καταχωρίσεως αριθ. 3 και αίτηση καταχωρίσεως αριθ. 4, αντιστοίχως).

14 Τα προϊόντα και οι υπηρεσίες ως προς τις οποίες ζητήθηκε η καταχώριση του λεκτικού εμπίπτουν στις κλάσεις 32 (για την αίτηση καταχωρίσεως αριθ. 2), 32 και 33 (για την

αίτηση καταχωρίσεως αριθ. 3), 35, 38, 41 και 42 (για την αίτηση καταχωρίσεως αριθ. 4) κατά την έννοια του Διακανονισμού της Νίκαιας, και αντιστοιχούν, για κάθε μία από τις κλάσεις αυτές, στην εξής περιγραφή:

— κλάση 32: «Ζύθος, ζύθος τύπου αφροζύμης (ale), βρετανικός τύπος ζύθου αφροζύμης (porter), αλκοολούχα και μη αλκοολούχα ποτά από βύνη» (για την αίτηση καταχωρίσεως αριθ. 2) και «Ζύθος» (για την αίτηση καταχωρίσεως αριθ. 3)

— κλάση 33: «Αλκοολούχα ποτά»

— κλάση 35: «Σύσταση βάσεων δεδομένων, συγκέντρωση δεδομένων και πληροφοριών σε βάσεις δεδομένων»

— κλάση 38 : «Τηλεπικοινωνίες, συγκεκριμένα διάθεση και παροχή δεδομένων και πληροφοριών, παροχή και επικοινωνία πληροφοριών αποθηκευμένων σε βάσεις δεδομένων»

— κλάση 41: «Εκπαίδευση, ψυχαγωγία»

— κλάση 42: «Υπηρεσίες εστιατορίου, μπαρ και παμπ υπηρεσίες λειτουργίας βάσεων δεδομένων».

15 Οι αιτήσεις καταχωρίσεως του λεκτικού σήματος BUD δημοσιεύθηκαν στα τεύχη του *Δελτίου κοινοτικών σημάτων* 93/98, της 7ης Δεκεμβρίου 1998 (η αίτηση καταχωρίσεως αριθ. 2), 19/01, της 26ης Φεβρουαρίου 2001 (η αίτηση καταχωρίσεως αριθ. 3), και 22/01, της 5ης Μαρτίου 2001 (η αίτηση καταχωρίσεως αριθ. 4).

Β — *Ανακοπές κατά της καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος*

16 Η εδρεύουσα στην Τσεχική Δημοκρατία εταιρία Budějovický Budvar, národní podnik (στο εξής: Budvar) άσκησε την 1η Αυγούστου 2000 (ως προς την αίτηση καταχωρίσεως αριθ. 1), στις 5 Μαρτίου 1999 (ως προς την αίτηση καταχωρίσεως αριθ. 2), στις 22 Μαΐου 2001 (ως προς την αίτηση καταχωρίσεως αριθ. 3) και στις 5 Ιουνίου 2001 (ως προς την αίτηση καταχωρίσεως αριθ. 4) ανακοπή δυνάμει του άρθρου 42 του κανονισμού 40/94, ως προς όλα τα περιλαμβανόμενα στις αιτήσεις καταχωρίσεως προϊόντα.

17 Προς στήριξη των ανακοπών, η Budvar επικαλέστηκε, καταρχάς, βάσει του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 40/94, το διεθνές εικονιστικό σήμα υπ' αριθ. 361 566, το οποίο έχει καταχωριστεί για «παντός είδους ξανθιά και σκούρα μπύρα» στην Αυστρία, στην Μπενελούξ και στην Ιταλία, και παρίσταται ως εξής:

18 Η Budvar επικαλέστηκε, ακόμη, βάσει του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94, την ονομασία προελεύσεως «bud» (ονομασία προελεύσεως υπ' αριθ. 598), η οποία καταχωρίστηκε για μπύρες στις 10 Μαρτίου 1975 στην Παγκόσμια Οργάνωση Πνευματικής Ιδιοκτησίας (Organisation mondiale de la propriété intellectuelle, στο εξής: OMPI) και ισχύει στη Γαλλία, στην Ιταλία και στην Πορτογαλία δυνάμει του Διακανονισμού της Λισαβόνας.

19 Εξάλλου, στο πλαίσιο των αιτήσεων καταχωρίσεως αριθ. 1, 2 και 3, η Budvar επικαλέστηκε, επίσης, την ονομασία προελεύσεως «bud» για μπύρες, η οποία προστατεύεται στην Αυστρία δυνάμει διμερούς συμβάσεως.

Γ — *Αποφάσεις των τμημάτων ανακοπών*

20 Με την απόφαση 2326/2004 της 16ης Ιουλίου 2004, επί της αιτήσεως καταχωρίσεως αριθ. 4, το τμήμα ανακοπών δέχθηκε εν μέρει την ανακοπή κατά της καταχωρίσεως του αντίστοιχου σήματος.

21 Το τμήμα ανακοπών έκρινε, πρώτον, ότι η Budvar απέδειξε ότι έχει δικαιώματα επί της ονομασίας προελεύσεως «bud» στη Γαλλία, στην Ιταλία και στην Πορτογαλία.

22 Δεύτερον, όσον αφορά την Ιταλία και την Πορτογαλία, το τμήμα ανακοπών έκρινε ότι τα επιχειρήματα της Budvar δεν ήταν αρκούντως σαφή, ώστε να προσδιοριστεί το αντικείμενο της προστασίας που επικαλείται η Budvar βάσει της νομοθεσίας των εν λόγω κρατών μελών.

23 Τρίτον, κρίνοντας ότι οι «υπηρεσίες εστιατορίου, μπαρ και παμπ», που αποτελούν αντικείμενο της αιτήσεως καταχωρίσεως αριθ. 4 (κλάση 42), είναι συναφείς με το προϊόν «μπύρα», το οποίο καλύπτεται από την ονομασία προελεύσεως «bud», το τμήμα ανακοπών έκρινε ότι υφίσταται κίνδυνος συγχύσεως στον βαθμό που τα επίμαχα σημεία είναι απολύτως όμοια.

24 Τέταρτον, όσον αφορά τα λοιπά προϊόντα και στο πλαίσιο της εφαρμοστέας εν προκειμένω γαλλικής νομοθεσίας, το τμήμα ανακοπών επισήμανε ότι η Budvar δεν απέδειξε πώς η χρήση του σήματος του οποίου ζητείται η καταχώριση ενδέχεται να αποδυναμώσει ή να αλλοιώσει την επίμαχη ονομασία προελεύσεως, εφόσον πρόκειται για διαφορετικά προϊόντα.

25 Κατά συνέπεια, το τμήμα ανακοπών έκανε δεκτή την ανακοπή που άσκησε η Budvar, ως προς τις «υπηρεσίες εστιατορίου, μπαρ και παμπ» (κλάση 42), τις οποίες αφορά η αίτηση καταχωρίσεως αριθ. 4.

26 Με τις αποφάσεις 4474/2004 και 4475/2004, της 23ης Δεκεμβρίου 2004, και 117/2005, της 26ης Ιανουαρίου 2005, το τμήμα ανακοπών απέρριψε τις ανακοπές κατά της καταχωρίσεως των σημάτων που αποτελούν, αντιστοίχως, αντικείμενο των αιτήσεων αριθ. 1, 3 και 2.

27 Το τμήμα ανακοπών έκρινε, κατ' ουσίαν, ότι, όσον αφορά την Αυστρία, τη Γαλλία, την Ιταλία και την Πορτογαλία, δεν αποδείχθηκε ότι η ονομασία προελεύσεως «bud» χρησιμοποιούνταν στις συναλλαγές ως σημείο το οποίο δεν είχε τοπική μόνον ισχύ. Για να καταλήξει στη διαπίστωση αυτή, το τμήμα ανακοπών έκρινε ότι έπρεπε να εφαρμοστούν τα κριτήρια του άρθρου 43, παράγραφος 2, του κανονισμού 40/94, σε συνδυασμό με τον κανόνα 22, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού (ΕΚ) 2868/95 της Επιτροπής, της 13ης Δεκεμβρίου 1995, περί της εφαρμογής του κανονισμού 40/94 (ΕΕ L 303, σ. 1), κριτήρια βάσει των οποίων εκτιμάται η «ουσιαστική χρήση» των προγενέστερων σημάτων που προβάλλονται προς στήριξη αιτήσεως ανακοπής.

Δ — *Αποφάσεις του δεύτερου τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ*

28 Στις 21 Φεβρουαρίου και στις 18 Μαρτίου 2005, η Budvar άσκησε τρεις προσφυγές κατά των αποφάσεων 4474/2004, 117/2005 και 4475/2004 του τμήματος ανακοπών, με τις οποίες απορρίφθηκαν, αντιστοίχως, οι ανακοπές που ασκήθηκαν κατά των αιτήσεων καταχωρίσεως αριθ. 1, 2 και 3.

29 Στις 8 Σεπτεμβρίου 2004, η Anheuser-Busch άσκησε προσφυγή κατά της αποφάσεως 2326/2004 του τμήματος ανακοπών, με την οποία έγινε εν μέρει δεκτή, όσον αφορά «υπηρεσίες εστιατορίου, μπαρ και παμπ» (κλάση 42), η ασκηθείσα κατά της αιτήσεως καταχωρίσεως αριθ. 4 ανακοπή. Η Budvar ζήτησε την ακύρωση της αποφάσεως του τμήματος ανακοπών, κατά το μέρος που απορρίπτεται η ανακοπή της ως προς τις λοιπές υπηρεσίες των κλάσεων 35, 38, 41 και 42.

30 Με τρεις αποφάσεις που εξέδωσε στις 14 Ιουνίου (υπόθεση R 234/2005-2), στις 28 Ιουνίου (υπόθεση R 241/2005-2) και την 1η Σεπτεμβρίου 2006 (υπόθεση R 305/2005-2), το δεύτερο τμήμα προσφυγών του ΓΕΕΑ απέρριψε τις προσφυγές που άσκησε η Budvar στο πλαίσιο των αιτήσεων καταχωρίσεως αριθ. 1, 2 και 3.

31 Με απόφαση της 28ης Ιουνίου 2006 (υπόθεση R 802/2004-2), το τμήμα προσφυγών δέχθηκε την προσφυγή που άσκησε η Anheuser-Busch στο πλαίσιο της αιτήσεως καταχωρίσεως αριθ. 4 και απέρριψε την ανακοπή της Budvar στο σύνολό της.

32 Οι αποφάσεις της 28ης Ιουνίου (υποθέσεις R 241/2005-2 και R 802/2004-2) και της 1ης Σεπτεμβρίου 2006 (υπόθεση R 305/2005-2) παραπέμπουν στην αιτιολογία της αποφάσεως της 14ης Ιουνίου 2006 (υπόθεση R 234/2005-2).

33 Με τις τέσσερις αυτές αποφάσεις (στο εξής: προσβαλλόμενες αποφάσεις), το τμήμα προσφυγών επισήμανε, καταρχάς, ότι η Budvar δεν επικαλείται πλέον, προς στήριξη των ανακοπών της, το διεθνές εικονιστικό σήμα υπ' αριθ. 361 566, αλλά μόνον την ονομασία προελεύσεως «bud».

34 Εν συνεχεία, το τμήμα προσφυγών έκρινε, κατ' ουσίαν, πρώτον, ότι γίνεται δυσχερώς αντιληπτό πώς το σημείο BUD μπορεί να θεωρηθεί ως ονομασία προελεύσεως ή, έστω, ως έμμεση ένδειξη γεωγραφικής προελεύσεως. Το τμήμα προσφυγών συμπέρανε, ως εκ τούτου, ότι δεν είναι δυνατό να ευδοκιμήσει προσφυγή ασκηθείσα δυνάμει του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94, στηριζόμενη σε δικαίωμα φερόμενο ως δικαίωμα επί ονομασίας προελεύσεως, χωρίς ουσιαστικά να πρόκειται για τέτοιο δικαίωμα.

35 Δεύτερον, το τμήμα προσφυγών, εφαρμόζοντας κατ' αναλογία τις διατάξεις του άρθρου 43, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 40/94, και τον κανόνα 22 του κανονισμού 2868/95, έκρινε ανεπαρκείς τις αποδείξεις που προσκόμισε η Budvar σχετικά με τη χρήση της ονομασίας προελεύσεως «bud» στην Αυστρία, στη Γαλλία, στην Ιταλία και στην Πορτογαλία.

36 Τρίτον, το τμήμα προσφυγών έκρινε την ανακοπή απορριπτέα για τον πρόσθετο λόγο ότι η Budvar δεν απέδειξε ότι η επίμαχη ονομασία προελεύσεως της παρέχει δικαίωμα να απαγορεύει τη χρήση του όρου «bud» ως σήματος στην Αυστρία ή στη Γαλλία.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

37 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (πρώτο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία και, στο πλαίσιο των μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας, κάλεσε τους διαδίκους να απαντήσουν σε ορισμένα ερωτήματα, πράγμα που έπραξαν εντός της ταχθείσας προθεσμίας.

38 Οι διάδικοι ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους και απάντησαν στις προφορικές ερωτήσεις που τους τέθηκαν κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 1ης Απριλίου 2008.

39 Στο πλαίσιο των υποθέσεων Τ-225/06, Τ-255/06 και Τ-309/06, η Budvar ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να δεχθεί ότι το ΓΕΕΑ δεν έπρεπε να προβεί στη δημοσίευση των επίμαχων αιτήσεων καταχωρίσεως, διότι συντρέχουν απόλυτοι λόγοι απαραδέκτου.

40 Εξάλλου, στο πλαίσιο όλων των υποθέσεων, η Budvar ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να αποφανθεί ότι το τμήμα προσφυγών ήταν αναρμόδιο να εκτιμήσει το «ουσιαστικό» κύρος των προβαλλόμενων στο πλαίσιο ανακοπής δικαιωμάτων,

— να κρίνει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση πάσχει ακυρότητα και παραβιάζει την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως ενώπιον του ΓΕΕΑ, λόγω της εσφαλμένης ερμηνείας της φράσεως «άλλου χρησιμοποιούμενου στις συναλλαγές σημείου» του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94,

— κατά συνέπεια, να κρίνει ότι τα έγγραφα της δικογραφίας αποδεικνύουν τη χρήση του σημείου BUD ως ονομασίας προελεύσεως και, εφόσον είναι απαραίτητο, ότι η ονομασία προελεύσεως «bud» όντως αποτελεί σημείο χρησιμοποιούμενο στις συναλλαγές, κατά την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94,

— να διαπιστώσει ότι οι συντρέχουν οι προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94

— και:

— να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση,

— να απορρίψει την αίτηση καταχωρίσεως του επίμαχου σήματος,

— να κοινοποιήσει την απόφαση του Πρωτοδικείου στο ΓΕΕΑ,

— να καταδικάσει την Anheuser-Busch στα δικαστικά έξοδα.

41 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η Budvar ζήτησε συμπληρωματικώς να καταδικαστούν το ΓΕΕΑ και η Anheuser-Busch στα δικαστικά έξοδα.

42 Σε όλες τις κρινόμενες υποθέσεις, το ΓΕΕΑ και η Anheuser-Busch ζητούν από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή;

— να καταδικάσει την Budvar στα δικαστικά έξοδα.

43 Αφού άκουσε, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, τους ισχυρισμούς των διαδίκων σχετικά με ενδεχόμενη συνεκδίκαση των υπό κρίση υποθέσεων, προς έκδοση κοινής αποφάσεως, το Πρωτοδικείο αποφάνθηκε υπέρ της συνεκδικάσεως, σύμφωνα με το άρθρο 50 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου.

Σκεπτικό

Α — *Επί του παραδεκτού και επί του λυσιτελούς ορισμένων αιτημάτων της Budvar*

44 Καταρχάς, όπως επισημαίνει το ΓΕΕΑ με τα δικόγραφά του, η Budvar ζητεί από το Πρωτοδικείο, στο πλαίσιο των υποθέσεων Τ-225/06, Τ-255/06 και Τ-309/06, να δεχθεί ότι το ΓΕΕΑ δεν έπρεπε να προβεί στη δημοσίευση των αιτήσεων καταχωρίσεως λόγω της συνδρομής απολύτων λόγων απαραδέκτου. Υπενθυμίζεται, πάντως, ότι οι απόλυτοι λόγοι απαραδέκτου του άρθρου 7 του κανονισμού 40/94 δεν εξετάζονται στο πλαίσιο διαδικασίας ανακοπής και ότι το άρθρο αυτό δεν περιλαμβάνεται στις διατάξεις βάσει των οποίων κρίνεται η νομιμότητα της προσβαλλομένης αποφάσεως [απόφαση του Πρωτοδικείου της 9ης Απριλίου 2003, Τ-224/01, Durferrit κατά ΓΕΕΑ — Kolene (NU-TRIDE), Συλλογή 2003, σ. II-1589, σκέψεις 72 και 75]. Επομένως, το σχετικό αίτημα της Budvar είναι απαράδεκτο.

45 Περαιτέρω, με το πρώτο, το δεύτερο, το τρίτο και το τέταρτο αίτημά της σε όλες τις υπό κρίση υποθέσεις, η Budvar αποσκοπεί, ουσιαστικά, στο να αναγνωρίσει ο κοινοτικός δικαστής το βάσιμο ορισμένων λόγων που επικαλείται προς στήριξη της προσφυγής της. Ωστόσο, αποτελεί πάγια νομολογία ότι τέτοιου είδους αιτήματα είναι απαράδεκτα (απόφαση του Δικαστηρίου της 13ης Ιουλίου 1989, 108/88, Jaenicke Cendoya κατά Επιτροπής, Συλλογή 1989, σ. 2711, σκέψεις 8 και 9 απόφαση του Πρωτοδικείου της 12ης Δεκεμβρίου 1996, Τ-358/94, Air France κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-2109, σκέψη 32, και διάταξη του Πρωτοδικείου της 14ης Μαΐου 2008, Τ-29/07, Lactalis Gestion Lait και Lactalis Investissements κατά Συμβουλίου, που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 16). Επομένως, τα σχετικά αιτήματα της Budvar κρίνονται απαράδεκτα.

46 Εξάλλου, όπως υποστηρίζει το ΓΕΕΑ με τα δικόγραφά του, διαπιστώνεται ότι η Budvar, ζητώντας από το Πρωτοδικείο, με το έκτο αίτημα που υποβάλλει στο πλαίσιο όλων των υποθέσεων, να «απορρίψει την αίτηση καταχωρίσεως του επίμαχου σήματος», ζητεί, ουσιαστικά, από το Πρωτοδικείο να απευθύνει διαταγή στο ΓΕΕΑ. Εντούτοις,

σύμφωνα με το άρθρο 63, παράγραφος 6, του κανονισμού 40/94, το ΓΕΕΑ υποχρεούται να λαμβάνει τα αναγκαία για την εκτέλεση αποφάσεως του κοινοτικού δικαστή μέτρα. Συνεπώς, το Πρωτοδικείο δεν είναι αρμόδιο να απευθύνει διαταγές στο ΓΕΕΑ [αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 31ης Ιανουαρίου 2001, Τ-331/99, Mitsubishi HiTec Paper Bielefeld κατά ΓΕΕΑ (Giroform), Συλλογή 2001, σ. II-433, σκέψη 33, της 27ης Φεβρουαρίου 2002, Τ-34/00, Eurocool Logistik κατά ΓΕΕΑ (EUROCOOL), Συλλογή 2002, σ. II-683, σκέψη 12, και της 23ης Οκτωβρίου 2002, Τ-388/00, Institut für Lernsysteme κατά ΓΕΕΑ — Educational Services (ELS), Συλλογή 2002, σ. II-4301, σκέψη 19]. Επομένως, το σχετικό αίτημα της Budvar είναι απαράδεκτο.

47 Τέλος, με το έβδομο αίτημα που διατυπώνει στο πλαίσιο όλων των υποθέσεων, η Budvar ζητεί από το Πρωτοδικείο να διαβιβάσει την απόφαση που πρόκειται να εκδοθεί στο ΓΕΕΑ. Ωστόσο, από το άρθρο 55 του Οργανισμού του Δικαστηρίου, προκύπτει ότι, ανεξαρτήτως της φύσεως του αιτήματος των διαδίκων, οι «οριστικές αποφάσεις του Πρωτοδικείου, οι αποφάσεις που επιλύουν εν μέρει τη διαφορά ως προς την ουσία και οι αποφάσεις που επιλύουν δικονομικό ζήτημα που αφορά ένσταση αναρμοδιότητας ή απαραδέκτου κοινοποιούνται από τον γραμματέα του Πρωτοδικείου σε όλους τους διαδίκους». Εξάλλου, στο άρθρο 82, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου διευκρινίζεται ότι «το πρωτότυπο της αποφάσεως, υπογεγραμμένο από τον πρόεδρο, τους δικαστές που μετέσχον στη διάσκεψη και τον γραμματέα, σφραγίζεται και κατατίθεται στη Γραμματεία. Στους διαδίκους επιδίδεται κεκυρωμένο αντίγραφο». Επομένως, το σχετικό αίτημα της Budvar είναι αλυσιτελές.

Β — *Επί της ουσίας*

48 Η Budvar, αφού υπενθυμίζει το ιστορικό της αντιπαραθέσεως των διαδίκων, προβάλλει, κατ' ουσίαν, ένα μόνο λόγο ακυρώσεως, αντλούμενο από παράβαση του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94.

49 Ο μοναδικός λόγος ακυρώσεως που προβάλλει η Budvar στηρίζεται σε δύο σκέλη. Με το πρώτο σκέλος, η Budvar αμφισβητεί τη διαπίστωση του τμήματος προσφυγών ότι το σημείο BUD δεν συνιστά ονομασία προελεύσεως. Με το δεύτερο σκέλος, η Budvar αμφισβητεί την εκτίμηση του τμήματος προσφυγών ότι, εν προκειμένω, δεν πληρούνται οι προϋποθέσεις του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94.

1. *Επί του πρώτου σκέλους, σχετικά με το κύρος της ονομασίας προελεύσεως «bud»*

α) Επιχειρήματα των διαδίκων

50 Η Budvar υπενθυμίζει το περιεχόμενο των σημείων 19 έως 22 της αποφάσεως επί της υποθέσεως R 234/2005-2, επισημαίνοντας ότι το τμήμα προσφυγών εξέτασε πλημμελώς το σημείο BUD, με συνέπεια να διαπιστώσει ότι αυτό «δεν συνιστά, κατ' ουσίαν, ονομασία προελεύσεως».

51 Εξ αυτού του λόγου, το τμήμα προσφυγών απέρριψε την ανακοπή, χωρίς καν να εξετάσει αν πληρούνται οι προϋποθέσεις του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94.

52 Λόγω αυτής της αντίθετης στον κανονισμό 40/94 πρακτικής, οι προσβαλλόμενες αποφάσεις καθίστανται παράνομες και, ως εκ τούτου, ακυρωτέες.

53 Η Budvar υποστηρίζει, ακόμη, ότι η ονομασία προελεύσεως «bud» διατηρεί το κύρος της και εξακολουθεί να παράγει έννομα αποτελέσματα.

54 Συναφώς, η Budvar φρονεί, πρώτον, ότι το τμήμα προσφυγών ήταν αναρμόδιο να αποφανθεί επί του κύρους της επίμαχης ονομασίας προελεύσεως. Το τμήμα προσφυγών είναι αρμόδιο να κρίνει μόνον αν μια αίτηση καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος ενδέχεται να θίξει προγενέστερα δικαιώματα, σύμφωνα με τις προϋποθέσεις του άρθρου 8 του κανονισμού 40/94. Η σχετική με το κοινοτικό σήμα ρύθμιση δεν προβλέπει εκτίμηση, εκ μέρους του ΓΕΕΑ, του κύρους του προγενέστερου δικαιώματος που προβάλλεται στο πλαίσιο διαδικασίας ανακοπής. Στο πλαίσιο της διαδικασίας αυτής, σύμφωνα με το άρθρο 20 του κανονισμού 2868/95, ο ανακόπτων πρέπει να αποδείξει «την ύπαρξη, εγκυρότητα και έκταση της προστασίας του προγενέστερου σήματος ή προγενέστερου δικαιώματος». Επομένως, η διάταξη αυτή προβλέπει ότι ο ανακόπτων υποχρεούται μόνο να αποδείξει το τυπικό κύρος του προβαλλόμενου κατά της αιτήσεως καταχωρίσεως τίτλου. Επομένως, εξετάζοντας το σημείο BUD, προκειμένου να διαπιστώσει αν πρόκειται για ονομασία προελεύσεως, το τμήμα προσφυγών παρέβη τις σχετικές κοινοτικές διατάξεις. Επιπλέον, η Budvar υποστηρίζει ότι, εν προκειμένω, προσκόμισε όλα τα αναγκαία έγγραφα που αποδεικνύουν την ύπαρξη και το κύρος της ονομασίας προελεύσεως «bud».

55 Δεύτερον, η Budvar επισημαίνει ότι, εν πάση περιπτώσει, το σημείο BUD όντως αποτελεί ονομασία προελεύσεως. Αναφερόμενη στο σημείο 20 της αποφάσεως του τμήματος προσφυγών επί της υποθέσεως R 234/2005-2, η Budvar διευκρινίζει ότι καμία διάταξη δεν προβλέπει ότι το σημείο που συνίσταται από ονομασία προελεύσεως πρέπει οπωσδήποτε να περιλαμβάνει γεωγραφική ονομασία. Εν προκειμένω, είναι, καταρχάς, αναμφισβήτητο ότι ο όρος «Budweis» (που είναι η γερμανική ονομασία του Česke Budějovice) αντιστοιχεί στο όνομα της πόλεως όπου παρασκευάζεται η συγκεκριμένη μπύρα, δηλαδή στο όνομα της περιοχής παραγωγής. Σύμφωνα με το πιστοποιητικό εθνικής καταχωρίσεως, η ονομασία προελεύσεως «bud» προσδιορίζει, μεταξύ άλλων, την «ξανθιά μπύρα», η οποία είναι «ελαφρώς πικρή, με γλυκίζουσα γεύση και ιδιαίτερο άρωμα» και παρασκευάζεται στο Česke Budějovice. Εξάλλου, η Budvar προβάλλει ότι μια ονομασία προελεύσεως μπορεί κάλλιστα να συνίσταται από συντομογραφία της γεωγραφικής ονομασίας, ή ακόμη και από όρο επινοημένο ή της καθομιλουμένης, εφόσον η περιοχή παραγωγής συμπίπτει με συγκεκριμένη γεωγραφική περιοχή. Η Budvar παραπέμπει, συναφώς, στο άρθρο 2, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2081/92 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουλίου 1992, για την προστασία των γεωγραφικών ενδείξεων και των ονομασιών προέλευσης των γεωργικών προϊόντων και των τροφίμων (ΕΕ L 208, σ. 1), ως ίσχυε κατά τον χρόνο των

πραγματικών περιστατικών, στην απόφαση του Δικαστηρίου της 25ης Οκτωβρίου 2005, C-465/02 και C-466/02, Γερμανία και Δανία κατά Επιτροπής (Συλλογή 2005, σ. I-9115), και σε ορισμένες ονομασίες προελεύσεως που έχουν καταχωριστεί στη Γαλλία ή σε κοινοτικό επίπεδο. Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν μπορεί να υποστηριχθεί βασίμως ότι το σημείο BUD δεν συνιστά έγκυρη ονομασία προελεύσεως, επειδή ο όρος «bud» δεν αντιστοιχεί απολύτως σε κάποια γεωγραφική περιοχή.

56 Τρίτον, η Budvar επισημαίνει ότι η επίμαχη ονομασία προελεύσεως παράγει έννομα αποτελέσματα στη Γαλλία, καθώς και, στο πλαίσιο των υποθέσεων, Τ-225/06, Τ-255/06 και Τ-309/06, στην Αυστρία. Η Budvar υπενθυμίζει, συναφώς, ότι στις 27 Ιανουαρίου 1975 το Υπουργείο Γεωργίας και Τροφίμων της Τσεχοσλοβακίας αναγνώρισε την μπύρα BUD ως ονομασία προελεύσεως. Δυνάμει των διεθνών συμβατικών υποχρεώσεων που έχει αναλάβει η Τσεχική Δημοκρατία, η προστασία της ονομασίας προελεύσεως καλύπτει το σημείο BUD στη Γαλλία (δυνάμει του Διακανονισμού της Λισαβόνας) και στην Αυστρία (δυνάμει της διμερούς συμβάσεως). Η συγκεκριμένη ονομασία προελεύσεως, καίτοι αμφισβητείται από την Anheuser-Busch, εξακολουθεί να προστατεύεται στη Γαλλία και στην Αυστρία και εξακολουθεί να παράγει αποτελέσματα στις χώρες αυτές.

57 Όσον αφορά τη Γαλλία, η Budvar τονίζει ότι, ενόσω η ονομασία προελεύσεως αναγνωρίζεται και προστατεύεται ως τέτοια στο κράτος προελεύσεως, τα συμβαλλόμενα στον Διακανονισμό της Λισαβόνας μέρη υποχρεούνται, σύμφωνα με το άρθρο 1, παράγραφος 2, αυτού, να προστατεύουν την ονομασία προελεύσεως στο έδαφός τους. Η Γαλλία δεν κοινοποίησε δήλωση περί μη προστασίας της ονομασίας προελεύσεως «bud», δυνάμει του άρθρου 5, παράγραφος 3, του Διακανονισμού της Λισαβόνας. Εξάλλου, σχετικά με την απόφαση του tribunal de grande instance (πρωτοβάθμιου δικαστηρίου) του Στρασβούργου (Γαλλία), της 30ής Ιουνίου 2004, να ακυρώσει τα αποτελέσματα, στο γαλλικό έδαφος, της καταχωρίσεως της ονομασίας προελεύσεως «bud» δυνάμει του Διακανονισμού της Λισαβόνας, η Budvar διευκρινίζει ότι η απόφαση αυτή έχει προσβληθεί με ένδικο μέσο ενώπιον του cour d'appel (δευτεροβάθμιου δικαστηρίου) του Colmar (Γαλλία). Επομένως, η απόφαση αυτή του tribunal de grande instance του Στρασβούργου δεν είναι τελεσίδικη. Συνεπώς, η ονομασία προελεύσεως «bud» εξακολουθεί να παράγει αποτελέσματα στη Γαλλία. Συναφώς, η Budvar υποστηρίζει ότι στο γαλλικό δίκαιο δεν υφίσταται διαδικασία ακυρώσεως της ονομασίας προελεύσεως, προσκομίζοντας σχετική γνωμοδότηση καθηγητή της νομικής. Επιπλέον, η Budvar προβάλλει ότι, μετά την έκδοση της αποφάσεως του tribunal de grande instance του Στρασβούργου, το Institut national de la propriété industrielle (εθνικό ινστιτούτο βιομηχανικής ιδιοκτησίας) της Γαλλίας (στο

εξής: INPI) αρνήθηκε, στις 19 Μαΐου 2005, την καταχώριση του λεκτικού σήματος BUD για μπύρες, το οποίο κατέθεσε η Anheuser-Busch στις 30 Σεπτεμβρίου 2004. Η Anheuser-Busch δεν αμφισβήτησε την απόφαση αυτή.

58 Όσον αφορά την Αυστρία, στο πλαίσιο των υποθέσεων Τ-225/06, Τ-255/06 και Τ-309/06, η Budvar διευκρινίζει ότι, στο πλαίσιο της ένδικης διαδικασίας που βρίσκεται σε εξέλιξη στο κράτος αυτό, δεν έχει ακόμη εκδοθεί δικαστική απόφαση με ισχύ δεδικασμένου. Η Budvar προσκομίζει, σχετικά, τρεις πρόσφατες δικαστικές αποφάσεις, εκ των οποίων η τελευταία εκδόθηκε στις 10 Ιουλίου 2006 από το Oberlandesgericht Wien (ανώτερο περιφερειακό δικαστήριο της Βιέννης, Αυστρία). Με την τελευταία αυτή απόφαση, διατάσσεται η διενέργεια πραγματογνωμοσύνης, προκειμένου να διαπιστωθεί, κατ' ουσίαν, αν οι Τσέχοι καταναλωτές συσχετίζουν την ένδειξη «bud» με την μπύρα και, σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως, αν η ένδειξη αυτή παραπέμπει, κατά την αντίληψή τους, σε τόπο, περιοχή ή χώρα προελεύσεως μπύρας. Επομένως, αντιθέτως προς ό,τι έκρινε το τμήμα προσφυγών, η ονομασία προελεύσεως «bud» εξακολουθεί να προστατεύεται στην Αυστρία.

59 Προκαταρκτικώς, το ΓΕΕΑ επισημαίνει ότι, κατά τη διαδικασία ενώπιον του τμήματος προσφυγών, η Budvar δεν στήριξε την ανακοπή της στο διεθνές εικονιστικό σήμα υπ' αριθ. 361 566, το οποίο είχε αρχικώς επικαλεστεί. Εξάλλου, όσον αφορά την ονομασία προελεύσεως «bud», η Budvar ενέμεινε στην ανακοπή μόνον ως προς την προστασία της εν λόγω ονομασίας στη Γαλλία και στην Αυστρία. Έπαυσε να επικαλείται, στο πλαίσιο της ανακοπής, τα δικαιώματα που είχε αρχικώς επικαλεστεί όσον αφορά την Ιταλία και την Πορτογαλία.

60 Εν συνεχεία, το ΓΕΕΑ επισημαίνει, πρώτον, ότι όντως δεν έχει αρμοδιότητα να αποφαίνεται επί του κύρους προγενέστερου δικαιώματος προβαλλόμενου προς στήριξη ανακοπής.

61 Ωστόσο, εν προκειμένω, το τμήμα προσφυγών δεν αποφάνθηκε επί του κύρους της προγενέστερης ονομασίας προελεύσεως. Εκτίμησε, απλώς, το εύρος της παρεχόμενης προστασίας. Πρόκειται για νομικό ζήτημα, το οποίο εξετάζεται αυτεπαγγέλτως από το ΓΕΕΑ, έστω και αν οι διάδικοι δεν προβάλουν συναφώς επιχειρήματα [αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 1ης Φεβρουαρίου 2005, Τ-57/03, SPAG κατά ΓΕΕΑ — Dann και Backer (HOOLIGAN), Συλλογή 2005, σ. II-287, σκέψη 21, και της 13ης Ιουνίου 2006, Τ-153/03, Inex κατά ΓΕΕΑ — Wiseman (εικόνα του δέρματος αγελάδας), Συλλογή 2006, σ. II-1677, σκέψη 40].

62 Η διάκριση μεταξύ κύρους και δυνατότητας επικλήσεως προγενέστερου δικαιώματος προβλέπεται, άλλωστε, από κοινοτικές διατάξεις (το ΓΕΕΑ αναφέρεται, ειδικότερα, στο άρθρο 53, παράγραφος 1, το άρθρο 43, παράγραφοι 2 και 3, το άρθρο 78, παράγραφος 6, και το άρθρο 107, παράγραφος 3, του κανονισμού 40/94). Επομένως, μπορεί να υπάρχουν περιπτώσεις όπου δεν είναι δυνατή η επίκληση προγενέστερου δικαιώματος, καίτοι αυτό διατηρεί το κύρος του. Κατά την εφαρμογή του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94, το ΓΕΕΑ υποχρεούται να ερμηνεύει και να εφαρμόζει το εθνικό δίκαιο, όπως θα έπραττε ένα εθνικό δικαστήριο.

63 Δεύτερον, όσον αφορά την προστασία της ονομασίας προελεύσεως «bud» στη Γαλλία, βάσει του Διακανονισμού της Λισαβόνας, το ΓΕΕΑ, αναφερόμενο στο σημείο 20 της αποφάσεως του τμήματος προσφυγών επί της υποθέσεως R 234/2005-2, επισημαίνει ότι, κατά το άρθρο 2, παράγραφος 1, του εν λόγω Διακανονισμού, καθώς και κατά το άρθρο L. 641-2 του γαλλικού code rural (στο εξής: αγροτικός κώδικας), η επίμαχη ονομασία προελεύσεως πρέπει να συνίσταται από «γεωγραφική ονομασία». Η Budvar παραδέχεται, πάντως, ότι ο όρος «bud», αν και προκύπτει από γεωγραφική ονομασία, δεν αποτελεί τέτοια ονομασία. Όσον αφορά την εκ μέρους της Budvar επίκληση του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2081/92, ο οποίος έχει έκτοτε αντικατασταθεί από τον κανονισμό (ΕΚ) 510/2006, του Συμβουλίου, της 20ής Μαρτίου 2006, για την προστασία των γεωγραφικών ενδείξεων και των ονομασιών προέλευσης των γεωργικών προϊόντων και των τροφίμων (ΕΕ L 93, σ. 12), το ΓΕΕΑ τονίζει ότι δεν έγινε επίκληση του κανονισμού αυτού προς στήριξη των ανακοπών. Συνεπώς, κατά το ΓΕΕΑ, τα γαλλικά δικαστήρια θα αποφαίνονταν ότι η συντομογραφία μιας γεωγραφικής ονομασίας, όπως είναι ο όρος «bud», δεν αποτελεί κώλυμα για τη χρήση ενός απολύτως όμοιου σήματος, έστω και αν ο όρος αυτός προστατεύεται δυνάμει του Διακανονισμού της Λισαβόνας.

64 Επιπλέον, κατά το ΓΕΕΑ, μολονότι ο Διακανονισμός της Λισαβόνας κανονικά υπερισχύει του εθνικού δικαίου, το άρθρο 8 αυτού ορίζει ότι η άσκηση διώξεως προς διασφάλιση της προστασίας ονομασίας προελεύσεως γίνεται «σύμφωνα με την εθνική νομοθεσία». Εξάλλου, η διάκριση μεταξύ κύρους και αντιτάξιμου ονομασίας προελεύσεως μη συνιστάμενης από γεωγραφική ονομασία είναι απολύτως δικαιολογημένη. Καταρχάς, η διάκριση αυτή απαντά στον κανόνα 16, παράγραφος 1, του κανονισμού εκτελέσεως του Διακανονισμού της Λισαβόνας, όπου γίνεται λόγος για το ανίσχυρο των «αποτελεσμάτων» της καταχωρίσεως (και όχι της καταχωρίσεως αυτής καθαυτής) σε μια συμβαλλόμενη χώρα. Επιπλέον, ακόμη και αν η γαλλική νομοθεσία δεν προβλέπει δυνατότητα ακυρώσεως των αποτελεσμάτων της ονομασίας προελεύσεως «bud» στη Γαλλία, όπως υποστηρίζει η προσφεύγουσα, η διάκριση αυτή δικαιολογείται από την ανάγκη αποφυγής στρεβλώσεων του ανταγωνισμού.

65 Τρίτον, σχετικά με την προστασία της ονομασίας προελεύσεως «bud» στην Αυστρία, δυνάμει της διμερούς συμβάσεως της οποίας έγινε επίκληση στο πλαίσιο των υποθέσεων Τ-225/06, Τ-255/06 και Τ-309/06, το ΓΕΕΑ υποστηρίζει ότι από το άρθρο 2 της εν λόγω συμβάσεως συνάγεται ότι η προστατευόμενη ένδειξη πρέπει να είναι γεωγραφική, έστω και αν μπορεί να «περιλαμβάνει» και άλλα στοιχεία (μη γεωγραφικά). Μια μη γεωγραφική ένδειξη δεν μπορεί από μόνη της να αποτελέσει αντικείμενο προστασίας. Το ΓΕΕΑ επισημαίνει, πάντως, ότι το Δικαστήριο, με την απόφαση της 18ης Νοεμβρίου 2003, C-216/01, Budejovický Budvar (Συλλογή 2003, σ. I-13617), στηρίχθηκε σε μια κατά τι διαφορετική μετάφραση του άρθρου 2. Ειδικότερα, σύμφωνα με τη μετάφραση βάσει της οποίας έκρινε το Δικαστήριο, η εν λόγω ένδειξη μπορεί να «αποτελείται» από άλλα στοιχεία.

66 Εν πάση περιπτώσει, το ΓΕΕΑ φρονεί ότι τα αυστριακά δικαστήρια θα απαιτούσαν να αποδειχθεί ότι, στη χώρα προελεύσεως (δηλαδή στην Τσεχική Δημοκρατία), οι καταναλωτές αντιλαμβάνονται ότι το σημείο BUD, τιθέμενο σε μπύρα, παραπέμπει στο Česke Budějovice. Τούτο είναι συνεπές προς τη θέση που διατύπωσε το Δικαστήριο με την απόφαση Budejovický Budvar, σκέψη 65 ανωτέρω, ότι, «εφόσον από τις έρευνες του αιτούντος δικαστηρίου προκύπτει ότι, σύμφωνα με τις πραγματικές συνθήκες και τις αντιλήψεις που επικρατούν στην Τσεχική Δημοκρατία, η ονομασία Bud προσδιορίζει μια περιοχή ή έναν τόπο της εν λόγω επικράτειας και η προστασία της δικαιολογείται εκεί βάσει των κριτηρίων του άρθρου 30 ΕΚ, το άρθρο αυτό δεν εμποδίζει επίσης την επέκταση της εν λόγω προστασίας στο έδαφος ενός κράτους μέλους όπως, εν προκειμένω, της Δημοκρατίας της Αυστρίας» (σκέψη 101 της αποφάσεως). Ωστόσο, όπως ορθώς επισήμανε το τμήμα προσφυγών, δεν αποδείχθηκε, εν προκειμένω, ότι το «Bud» αποτελεί βραχυλογία της ονομασίας του Česke Budějovice. Επομένως, δεν μπορεί κανείς να υποθέσει ότι οι καταναλωτές μπύρας

στην Τσεχική Δημοκρατία αντιλαμβάνονται τον όρο «bud» ως ένδειξη του ότι η μπύρα παρασκευάζεται σε συγκεκριμένη γεωγραφική περιοχή της χώρας αυτής.

67 Τέταρτον, το ΓΕΕΑ παραπέμπει στα σημεία 21 και 29 της αποφάσεως επί της υποθέσεως R 234/2005-2, τονίζοντας ότι το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι η Budvar απέδειξε τη χρήση του όρου «bud» ως σήματος, αλλά όχι ως ονομασίας προελεύσεως. Συναφώς, σχετικά με το επιχείρημα της Budvar ότι χρησιμοποιούσε τον όρο «bud» τόσο ως σήμα όσο και ως ονομασία προελεύσεως, το ΓΕΕΑ υπενθυμίζει ότι κάθε δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας επιτελεί μια κύρια λειτουργία. Σε ορισμένες περιπτώσεις, οι κύριες λειτουργίες ορισμένων δικαιωμάτων δεν συμβιβάζονται μεταξύ τους. Η κύρια λειτουργία της ονομασίας προελεύσεως είναι να διασφαλίζει ότι το προερχόμενο από μια χώρα, μια περιοχή ή έναν τόπο προϊόν διαθέτει ιδιότητες ή χαρακτηριστικά που οφείλονται αποκλειστικά ή ουσιαστικά στον γεωγραφικό χώρο από τον οποίο αυτό προέρχεται, περιλαμβανομένων των φυσικών και των ανθρώπινων παραγόντων. Η κύρια λειτουργία του σήματος είναι να εγγυάται την εμπορική προέλευση του προϊόντος. Δεδομένου ότι η Budvar δεν αμφισβητεί ότι ο όρος «bud» χρησιμοποιείται ως σήμα, ο όρος αυτός δεν επιτελεί την κύρια λειτουργία της ονομασίας προελεύσεως και δεν μπορεί να τύχει της σχετικής προστασίας. Στο πλαίσιο αυτό, το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι τα γαλλικά και τα αυστριακά δικαστήρια δεν θα παρείχαν στην Budvar προστασία από τη χρήση σήματος πανομοιότυπου με το προγενέστερο.

68 Πέμπτον, το ΓΕΕΑ επικαλείται τις δικαστικές αποφάσεις που έχουν εκδοθεί στην Αυστρία και στη Γαλλία.

69 Σχετικά με την Αυστρία, στο πλαίσιο των υποθέσεων Τ-225/06, Τ-255/06 και Τ-309/06, το ΓΕΕΑ τονίζει ότι, με την απόφαση Budejovický Budvar, σκέψη 65 ανωτέρω, το Δικαστήριο έκρινε ότι μια «απλή ή έμμεση γεωγραφική ένδειξη [προελεύσεως]» (όπως είναι ο όρος «bud» κατά το ΓΕΕΑ) προστατεύεται δυνάμει της συγκεκριμένης διμερούς συμβάσεως, εκτός αν η ένδειξη αυτή συνίσταται από «ονομασία μη αναφερόμενη άμεσα ή έμμεσα, εντός της χώρας αυτής, στη γεωγραφική προέλευση του προϊόντος το οποίο προσδιορίζει» (σκέψεις 107 και 111 της αποφάσεως). Το Handelsgericht Wien

(πρωτοβάθμιο εμπορικό δικαστήριο, Βιέννη) και, σε δεύτερο βαθμό, το Oberlandesgericht Wien δεν αναγνώρισαν ότι η προγενέστερη ονομασία προελεύσεως προστατεύεται από την εκ μέρους της Anheuser-Busch χρήση του συγκεκριμένου σημείου για μπύρες. Το γεγονός ότι, με την απόφαση της 10ης Ιουλίου 2006, το Oberlandesgericht Wien διέταξε πραγματογνωμοσύνη προκειμένου να διαπιστωθεί αν μπορεί να θεωρηθεί ότι ο όρος «bud» αναφέρεται, ευθέως ή εμμέσως, στη γεωγραφική προέλευση της μπύρας, δεν θα οδηγούσε σε διαφορετική λύση της συγκεκριμένης διαφοράς από το Πρωτοδικείο. Καταρχάς, τυχόν θετική απάντηση του Oberlandesgericht Wien στο ερώτημα αυτό δεν θίγει τη νομιμότητα των προσβαλλομένων αποφάσεων στον βαθμό που η απόφαση αυτή είναι μεταγενέστερη των προσβαλλομένων. Εν συνεχεία, η Budvar φέρει το βάρος να αποδείξει ότι το προγενέστερο δικαίωμα που επικαλείται προστατεύεται κατά την αυστριακή νομοθεσία. Θα έπρεπε, επομένως, να αποδείξει, ενώπιον του ΓΕΕΑ, ότι πληρούνται οι προϋποθέσεις που διατύπωσε το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων με την απόφασή του. Ελλείψει τέτοιας αποδείξεως, η κρίση του τμήματος προσφυγών είναι βάσιμη. Τέλος, με την απόφαση του Handelsgericht Wien της 22ας Μαρτίου 2006, την οποία επικαλείται η Budvar ενώπιον του Πρωτοδικείου, έγινε δεκτό ότι, βάσει των προσκομισθέντων εγγράφων, ο όρος «bud» δεν συσχετίζεται με συγκεκριμένη γεωγραφική ονομασία στην Τσεχική Δημοκρατία.

70 Όσον αφορά τη Γαλλία, το ΓΕΕΑ επισημαίνει, καταρχάς, ότι η άσκηση ένδικου μέσου κατά της αποφάσεως του tribunal de grande instance του Στρασβούργου της 30ής Ιουνίου 2004 δεν διαφοροποιεί τη διαπίστωση του τμήματος προσφυγών ότι η Budvar «δεν μπόρεσε, έως σήμερα, να εμποδίσει τη διανομή μπύρας με το σήμα BUD [από την Anheuser-Busch] στη Γαλλία» (σημείο 34 της αποφάσεως επί της υποθέσεως R 234/2005-2). Με την απόφαση αυτή του γαλλικού δικαστηρίου επιβεβαιώνεται, εξάλλου, η διαπίστωση ότι ο όρος «bud» αποτελεί απλή και έμμεση ένδειξη της γεωγραφικής προελεύσεως του προϊόντος, δηλαδή ονομασία μη συνδεόμενη με ποιότητα, φήμη ή συγκεκριμένο χαρακτηριστικό οφειλόμενο στη γεωγραφική προέλευση. Το tribunal de grande instance του Στρασβούργου έκρινε ότι, για τον λόγο αυτόν, ο όρος «bud» δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 2, παράγραφος 1, του Διακανονισμού της Λισαβόνας, χωρίς να απαιτείται να εξεταστεί αν ο όρος αυτός προσδιορίζει συγκεκριμένο γεωγραφικό τόπο. Αν το cour d'appel κάνει δεκτό το ένδικο μέσο κατά της αποφάσεως του tribunal, η απόφασή του αυτή δεν θίγει τη νομιμότητα των προσβαλλομένων αποφάσεων, διότι είναι μεταγενέστερη από αυτές. Όσον αφορά τις αποφάσεις του INPI που επικαλείται η Budvar, ούτε αυτές θίγουν τη νομιμότητα των προσβαλλομένων αποφάσεων, διότι, πρώτον, αφορούν την καταχώριση και όχι τη χρήση του σήματος και, δεύτερον, δεν προκύπτει ότι οι αποφάσεις αυτές είναι τελεσίδικες και, τρίτον, οι διοικητικές αυτές αποφάσεις δεν έχουν τη βαρύτητα αποφάσεως πολιτικού δικαστηρίου.

71 Η Anheuser-Busch διατυπώνει ορισμένες προκαταρκτικές παρατηρήσεις στο πλαίσιο της υποθέσεως Τ-257/06 σχετικά με την αίτηση καταχωρίσεως αριθ. 4. Η Anheuser-Busch τονίζει, καταρχάς, ότι η Budvar δεν επικαλέστηκε, προς στήριξη της ανακοπής της, την προστατευόμενη στην Αυστρία ονομασία προελεύσεως «bud», αντιθέτως προς ό,τι δέχθηκε το τμήμα προσφυγών με την απόφασή του της 28ης Ιουνίου 2006 (υπόθεση R 802/2004-2). Εν συνεχεία, όσον αφορά τις υπηρεσίες που αφορά η αίτηση καταχωρίσεως αριθ. 4, η Anheuser-Busch επισημαίνει ότι η καταχώριση του σήματος είχε γίνει οριστικά δεκτή για τα προϊόντα των κλάσεων 35, 38 και 41, καθώς και για τις υπηρεσίες «λειτουργίας βάσεων δεδομένων» της κλάσεως 42. Αντικείμενο της διαδικασίας ενώπιον του τμήματος προσφυγών ήταν μόνον οι «υπηρεσίες εστιατορίου, μπαρ και παμπ» της κλάσεως 42, αφού το τμήμα ανακοπών δέχθηκε την ανακοπή μόνον ως προς τις συγκεκριμένες υπηρεσίες και η παρεμβαίνουσα ήταν η μόνη που άσκησε προσφυγή κατά της αποφάσεως του τμήματος ανακοπών. Επομένως, η απόφαση του τμήματος ανακοπών κατέστη οριστική όσον αφορά την απόρριψη της ανακοπής για τις υπηρεσίες των κλάσεων 35, 38 και 41, καθώς και των υπηρεσιών «λειτουργίας βάσεων δεδομένων» της κλάσεως 42.

72 Επίσης, στο πλαίσιο όλων των υποθέσεων, η Anheuser-Busch επισημαίνει προκαταρκτικώς ότι, ενώπιον του τμήματος προσφυγών, η Budvar επικαλέστηκε τις ονομασίες προελεύσεως «bud» όσον αφορά την Πορτογαλία και την Ιταλία, πλην όμως τα σχετικά δικαιώματα έχουν ακυρωθεί στις χώρες αυτές και το τμήμα ανακοπών αποφάνθηκε ότι δεν αποδείχθηκε το υποστατό τέτοιων δικαιωμάτων. Η Anheuser-Busch επισημαίνει ότι, ενώπιον του Πρωτοδικείου, η Budvar επικαλείται μόνον τις ονομασίες προελεύσεως «bud» όσον αφορά τη Γαλλία και, στο πλαίσιο των υποθέσεων Τ-225/06, Τ-255/06 και Τ-309/06, την Αυστρία. Η Anheuser-Busch καταλήγει ότι η ανακοπή στηρίζεται μόνο στα δικαιώματα αυτά.

73 Εν συνεχεία, η Anheuser-Busch ερμηνεύει το άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94. Φρονεί, ειδικότερα, ότι η διάταξη αυτή αφορά κατ' ουσίαν τα μη καταχωρισμένα δικαιώματα, τα οποία γεννώνται και υφίστανται λόγω της πραγματικής χρήσεώς τους στην αγορά. Τούτο δεν ισχύει ως προς τα καταχωρισμένα σήματα, των οποίων η ύπαρξη και το κύρος απορρέουν από την πράξη καταχωρίσεως αυτή καθαυτή. Στο πλαίσιο αυτό, σύμφωνα με την επιλογή του κοινοτικού νομοθέτη, η παραπομπή, αποκλειστικά, στην εθνική νομοθεσία δεν αφορά τα χρησιμοποιούμενα στις συναλλαγές σημεία, αλλά μόνον το υποστατό και το περιεχόμενο των δικαιωμάτων που απορρέουν από τη «χρήση» των εν λόγω σημείων. Αυτές τις αρχές ακολούθησε το High Court of Justice (England & Wales) [Ανώτατο Δικαστήριο (Αγγλία και Ουαλία)] στη λεγόμενη υπόθεση «COMPASS» (24 Μαρτίου 2004). Σύμφωνα με τις αρχές αυτές, το ΓΕΕΑ έχει όχι μόνον τη δυνατότητα, αλλά και την

υποχρέωση να αποφαίνεται επί του κύρους των προγενέστερων δικαιωμάτων κατά την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94. Η Anheuser-Busch αναφέρεται επίσης στις σχετικές με τις διαδικασίες ενώπιον του ΓΕΕΑ οδηγίες (μέρος C, κεφάλαιο 4, τμήμα 5.3.4). Μολονότι το άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94 δεν θέτει ουσιαστικές προϋποθέσεις ως προς το τι μπορεί να συνιστά «χρήση», από τη λειτουργική και τη συστηματική ερμηνεία του άρθρου αυτού προκύπτει σαφώς ότι σκοπός του κοινοτικού νομοθέτη ήταν να θέσει αυστηρότερες προϋποθέσεις για την προστασία των μη καταχωρισμένων δικαιωμάτων σε σχέση με τα καταχωρισμένα σήματα. Συναφώς, η ουσιαστική χρήση, κατά την έννοια των άρθρων 15 και 43 του κανονισμού 40/94, πρέπει να θεωρείται ως το ελάχιστο προαπαιτούμενο χρήσεως κατά την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94.

74 Επί της ουσίας, η Anheuser-Busch επισημαίνει, πρώτον, ότι το τμήμα προσφυγών δεν αποφάνθηκε επί του κύρους των επίμαχων ονομασιών προελεύσεως. Το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι, εν προκειμένω, δεν υφίσταται ονομασία προελεύσεως.

75 Η Anheuser-Busch υποστηρίζει, δεύτερον, ότι ο όρος «bud» δεν αποτελεί γεωγραφική ονομασία, επικαλούμενη, ειδικότερα, ορισμένα έγγραφα που προσκόμισε ενώπιον του ΓΕΕΑ. Ειδικότερα, η Anheuser-Busch διευκρινίζει ότι η καταχώριση ονομασίας προελεύσεως δεν προσδίδει γεωγραφική σημασία σε έναν όρο που δεν έχει τέτοια σημασία. Εξάλλου, ο συσχετισμός της γερμανικής ονομασίας «Budweis» με το Česke Budějovice —τον οποίον δεν απέδειξε η Budvar—, ακόμη και αν υποτεθεί ότι είναι εφικτός, προϋποθέτει πρόσθετη πνευματική προσπάθεια εκ μέρους του καταναλωτή. Επομένως, δεν είναι προφανές ότι, κατά την αντίληψη του κοινού, ο όρος «bud» σημαίνει «Budweis» και σχετίζεται με το Česke Budějovice. Επιπλέον, ακόμη και αν είναι ακριβές ότι οι συντομογραφίες των γεωγραφικών ονομασιών «κληρονομούν» τον γεωγραφικό χαρακτήρα της πλήρους ονομασίας, τούτο ισχύει μόνο για τις πραγματικά ευρύτερα γνωστές συντομογραφίες. Πάντως, δεν υποστηρίχθηκε ούτε, βέβαια, αποδείχθηκε ότι το κοινό χρησιμοποιεί και αντιλαμβάνεται τον όρο «bud» ως συντομογραφία του Česke Budějovice. Η ίδια συλλογιστική έχει εφαρμογή και για τους επινοημένους όρους, οι οποίοι, ούτως ή άλλως, δεν πληρούν τις προϋποθέσεις του Διακανονισμού της Λισαβόνας, καθώς ο Διακανονισμός καλύπτει, σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 1, αυτού, μόνον πραγματικές γεωγραφικές ονομασίες. Εν πάση

περιπτώσει, οι επινοημένοι όροι προστατεύονται μόνον εφόσον έχουν γεωγραφική έννοια, πράγμα που δεν συμβαίνει εν προκειμένω.

76 Τρίτον, η Anheuser-Busch φρονεί ότι το τμήμα προσφυγών ήταν αρμόδιο να διαπιστώσει αν ο όρος «bud» αποτελεί ονομασία προελεύσεως. Συναφώς, το τμήμα προσφυγών δεν δεσμεύεται από τον Διακανονισμό της Λισαβόνας ούτε από τη διμερή σύμβαση. Στο πλαίσιο του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94, το ΓΕΕΑ έπρεπε να αποδείξει ότι πληρούνται όλες οι προϋποθέσεις συνδρομής σχετικού λόγου απαραδέκτου. Αντιθέτως προς ό,τι συμβαίνει στην περίπτωση των καταχωρισμένων σημάτων, το ΓΕΕΑ δεν δεσμεύεται από προγενέστερες διοικητικές εθνικές αποφάσεις, όπως είναι η καταχώριση ενός τίτλου. Το ΓΕΕΑ είναι αρμόδιο να αποφαίνεται επί του υποστατού και του κύρους του ενσωματωμένου στον τίτλο αυτό δικαιώματος και, στο πλαίσιο αυτό, έχει την ίδια αρμοδιότητα με τα εθνικά δικαστήρια. Αναγνωρίζοντας ότι η προστασία της γεωγραφικής ονομασίας δεν ισχύει ως προς το συγκεκριμένο δικαίωμα, το ΓΕΕΑ δεν καταργεί το δικαίωμα αυτό, αλλ' απλώς διαπιστώνει ότι δεν μπορεί να αποτελεί κώλυμα για την καταχώριση κοινοτικού σήματος.

77 Τέταρτον, τα γαλλικά και τα αυστριακά δικαστήρια έκριναν ότι ο όρος «bud» δεν μπορεί να προστατευθεί ως ονομασία προελεύσεως. Οι σχετικές δικαστικές αποφάσεις, αν και δεν έχουν καταστεί ακόμη τελεσίδικες και εκτελεστές, επιβεβαιώνουν ότι η εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών από το τμήμα προσφυγών ήταν ορθή.

78 Η Anheuser-Busch προβάλλει επιπλέον, στο πλαίσιο των υποθέσεων Τ-255/06, Τ-257/06 και Τ-309/06, ότι η κοινοποιηθείσα στις 19 Μαΐου 2005 απόφαση του INPI, την οποία επικαλείται η Budvar με τις προσφυγές της, δεν ήταν γνωστή στο ΓΕΕΑ και δεν μπορεί, ως εκ τούτου, να ληφθεί υπόψη. Εν πάση περιπτώσει, η απόφαση του INPI την οποία επικαλείται η Budvar ήταν προσωρινή και η οριστική απόφαση περί μη καταχωρίσεως στηρίχθηκε σε διαδικαστικό και όχι σε ουσιαστικό ζήτημα. Η Anheuser-Busch παραπέμπει, συναφώς, στο υπόμνημα που κατέθεσε στις 6 Απριλίου 2006 ενώπιον του τμήματος προσφυγών στο πλαίσιο της διαδικασίας που αποτελεί αντικείμενο της υποθέσεως Τ-257/06.

β) Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

79 Υπενθυμίζεται ότι, ενώ το άρθρο 8, παράγραφοι 1 έως 3 και 5, του κανονισμού 40/94 προβλέπουν δυνατότητα ασκήσεως ανακοπής βάσει προγενέστερων σημάτων, η παράγραφος 4 του ίδιου άρθρου προβλέπει την άσκηση ανακοπής κατά αιτήσεως καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος βάσει άλλου σημείου [απόφαση του Πρωτοδικείου της 12ης Ιουνίου 2007, Τ-57/04 και Τ-71/04, Budějovický Budvar και Anheuser-Busch κατά ΓΕΕΑ (AB GENUINE Budweiser KING OF BEERS), Συλλογή 2007, σ. II-1829, σκέψη 85]. Το άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94 ορίζει ότι, σύμφωνα με την κοινοτική νομοθεσία ή το δίκαιο του κράτους μέλους που έχει εφαρμογή επί του σημείου αυτού, δικαιώματα που απορρέουν από αυτό πρέπει να έχουν αποκτηθεί πριν από την ημερομηνία καταθέσεως της αιτήσεως καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος ή την ημερομηνία προτεραιότητας που προβάλλεται προς στήριξη της αιτήσεως καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος. Επίσης, σύμφωνα με την κοινοτική νομοθεσία ή το δίκαιο του κράτους μέλους που έχει εφαρμογή επί του σημείου αυτού, το εν λόγω σημείο πρέπει να παρέχει στον δικαιούχο του το δικαίωμα να απαγορεύει τη χρήση ενός πλέον πρόσφατου σήματος.

80 Στο πλαίσιο αυτό, το δικόγραφο της ανακοπής πρέπει, μεταξύ άλλων, σύμφωνα με τον κανόνα 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 2868/95, όπως ίσχυε όταν η Budvar κατέθεσε το δικόγραφό της, να αναφέρει το προγενέστερο δικαίωμα και το κράτος μέλος ή τα μέλη εντός των οποίων υφίσταται το εν λόγω δικαίωμα, καθώς και να περιλαμβάνει απεικόνιση και, ενδεχομένως, περιγραφή του προγενέστερου δικαιώματος. Εξάλλου, κατά τον κανόνα 16, παράγραφος 2, του κανονισμού 2868/95, όπως ίσχυε όταν η Budvar κατέθεσε το δικόγραφό της, το δικόγραφο της ανακοπής πρέπει να συνοδεύεται από στοιχεία που αποδεικνύουν την κτήση και την έκταση της προστασίας του δικαιώματος αυτού.

81 Εν προκειμένω, το τμήμα προσφυγών έκρινε, κατ' ουσίαν, ότι έπρεπε, καταρχάς, να διαπιστωθεί αν το σημείο BUD όντως αποτελεί ονομασία προελεύσεως. Συναφώς, το τμήμα προσφυγών επισήμανε, καταρχάς, ότι η ονομασία προελεύσεως είναι γεωγραφική ένδειξη που πληροφορεί τους καταναλωτές ότι ένα προϊόν προέρχεται από συγκεκριμένο τόπο ή περιοχή και διαθέτει ορισμένα χαρακτηριστικά, όπως

φυσικοί και ανθρώπινοι παράγοντες, τα οποία αποδίδονται στο γεωγραφικό περιβάλλον εντός του οποίου παρήχθη το προϊόν. Περαιτέρω, έκρινε ότι γίνεται δυσχερώς αντιληπτό πώς το σημείο BUD μπορεί να θεωρηθεί ως ονομασία προελεύσεως ή, έστω, ως έμμεση ένδειξη γεωγραφικής προελεύσεως. Ειδικότερα, το τμήμα προσφυγών εκτίμησε ότι ο όρος «bud» δεν αντιστοιχεί σε τοπωνύμιο της Τσεχικής Δημοκρατίας. Δεν αποδείχθηκε ότι το «Bud» αποτελεί συντομογραφία της ονομασίας της πόλεως όπου εδρεύει η Budvar (του České Budějovice, του οποίου η γερμανική ονομασία είναι «Budweis»). Επομένως, δεν μπορεί κανείς να υποθέσει ότι οι καταναλωτές στη Γαλλία, στην Ιταλία, στην Πορτογαλία και στην Αυστρία αντιλαμβάνονται τον όρο «bud» ως ονομασία προελεύσεως, ότι, δηλαδή, πρόκειται για μπύρα που παρασκευάζεται σε συγκεκριμένο τόπο της Τσεχικής Δημοκρατίας και έχει ορισμένα χαρακτηριστικά αποδιδόμενα στο συγκεκριμένο γεωγραφικό περιβάλλον. Εξάλλου, το τμήμα προσφυγών επισήμανε ότι η Budvar χρησιμοποιούσε το σημείο BUD ως σήμα και όχι ως ονομασία προελεύσεως. Επιπλέον, δεν προκύπτει ότι άλλες επιχειρήσεις του České Budějovice (όπου εδρεύει η Budvar) επιτρέπεται να παρασκευάζουν μπύρα με την ονομασία προελεύσεως «bud». Τέλος, υπό το φως των εκτιμήσεων αυτών, το τμήμα προσφυγών έκρινε ως δευτερεύουσας σημασίας το ζήτημα αν το σημείο BUD προστατεύεται ως ονομασία προελεύσεως στην Αυστρία, δυνάμει διμερούς συμβάσεως μεταξύ αυτού του κράτους μέλους και της Τσεχικής Δημοκρατίας, ή στη Γαλλία, στην Ιταλία και στην Πορτογαλία, δυνάμει του Διακανονισμού της Λισαβόνας. Ακόμη και αν το σημείο BUD προστατεύεται ως ονομασία προελεύσεως σε μια από τις χώρες αυτές, είναι προφανές ότι δεν θα μπορούσε να ευδοκιμήσει ανακοπή ασκηθείσα δυνάμει του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94, στηριζόμενη σε δικαίωμα φερόμενο ως δικαίωμα επί ονομασίας προελεύσεως, χωρίς ουσιαστικά να πρόκειται για τέτοιο [απόφαση του τμήματος προσφυγών της 14ης Ιουνίου 2006 (υπόθεση R 234/2005-2), σημεία 19 έως 22 και, διά παραπομπής, στις άλλες προσβαλλόμενες αποφάσεις].

82 Για την εξέταση των προσβαλλομένων αποφάσεων πρέπει να γίνει διάκριση μεταξύ της ονομασίας προελεύσεως «bud» που έχει καταχωριστεί δυνάμει του Διακανονισμού της Λισαβόνας και της προστατευόμενης δυνάμει διμερούς συμβάσεως ονομασίας «bud». Σημειωτέον ότι η Ευρωπαϊκή Κοινότητα δεν είναι συμβαλλόμενη στον Διακανονισμό και στη σύμβαση.

Σχετικά με την καταχώριση της ονομασίας προελεύσεως «bud» δυνάμει του Διακανονισμού της Λισαβόνας

83 Επισημαίνεται ότι, όπως προκύπτει από τις προσβαλλόμενες αποφάσεις, το τμήμα προσφυγών ανέλυσε αν το σημείο BUD «όντως αποτελεί ονομασία προελεύσεως». Στο πλαίσιο αυτό, το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι, βάσει του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94, η συγκεκριμένη ανακοπή δεν θα μπορούσε να ευδοκιμήσει, διότι στηρίζεται σε δικαίωμα «φερόμενο ως δικαίωμα επί ονομασίας προελεύσεως», χωρίς, ουσιαστικά, «να πρόκειται για τέτοιο». Εξάλλου, το τμήμα προσφυγών έκρινε «ως δευτερεύουσας σημασίας» το ζήτημα αν το σημείο BUD προστατεύεται, μεταξύ άλλων στη Γαλλία δυνάμει Διακανονισμού της Λισαβόνας, ως ονομασία προελεύσεως. Επομένως, το τμήμα προσφυγών αποφάνθηκε επί του χαρακτηρισμού «ονομασία προελεύσεως», χωρίς να εξετάσει το εύρος της προστασίας της επίμαχης ονομασίας προελεύσεως υπό το πρίσμα των προβληθέντων δικαιωμάτων που έχουν καταχωριστεί σε εθνικό επίπεδο.

84 Πρώτον, χωρίς να είναι απαραίτητο να εξεταστούν, στο πλαίσιο του πρώτου σκέλους, τα αποτελέσματα του Διακανονισμού της Λισαβόνας όσον αφορά την προστασία του προβαλλόμενου βάσει της γαλλικής νομοθεσίας προγενέστερου δικαιώματος, επισημαίνεται ότι η καταχώριση των ονομασιών προελεύσεως δυνάμει του Διακανονισμού πραγματοποιείται αιτήσει των διοικητικών αρχών των συμβαλλομένων χωρών, στο όνομα φυσικών ή νομικών προσώπων, δημοσίου ή ιδιωτικού δικαίου, που έχουν δικαίωμα να χρησιμοποιούν τις ονομασίες αυτές βάσει της εθνικής νομοθεσίας. Στο πλαίσιο αυτό, οι διοικητικές αρχές των χωρών μπορούν, εντός έτους από την κοινοποίηση της καταχωρίσεως, να δηλώσουν ότι δεν μπορούν να εξασφαλίσουν την προστασία μιας ονομασίας προελεύσεως, παραθέτοντας τους σχετικούς λόγους (άρθρο 5, παράγραφοι 1 και 3, του Διακανονισμού της Λισαβόνας).

85 Δεύτερον, η καταχωρισθείσα δυνάμει του Διακανονισμού της Λισαβόνας ονομασία προελεύσεως δεν μπορεί να θεωρείται ότι έχει αποκτήσει γενικό χαρακτήρα ενόσω προστατεύεται ως ονομασία προελεύσεως στη χώρα προελεύσεως. Στο πλαίσιο αυτό, η προστασία της ονομασίας προελεύσεως διασφαλίζεται χωρίς να απαιτείται ανανέωση (άρθρο 6 και άρθρο 7, παράγραφος 1, του Διακανονισμού της Λισαβόνας).

86 Τρίτον, σύμφωνα με τον κανόνα 16 του κανονισμού εκτελέσεως Διακανονισμού της Λισαβόνας, όταν η διεθνής καταχώριση έχει τελεσίδικα παύσει να αναπτύσσει εγκύρως αποτελέσματα εντός συμβαλλόμενης χώρας, πρέπει να ενημερώνεται σχετικώς το Διεθνές Γραφείο από την αρμόδια διοικητική αρχή της εν λόγω συμβαλλόμενης χώρας. Στην περίπτωση αυτή, η κοινοποίηση πρέπει να αναφέρει ποια αρχή αναγνώρισε το ανίσχυρο. Επομένως, σύμφωνα με τον Διακανονισμό της Λισαβόνας, τα αποτελέσματα καταχωρισθείσας ονομασίας προελεύσεως ακυρώνονται μόνον από αρχή συμβαλλόμενης στον εν λόγω Διακανονισμό χώρας.

87 Εν προκειμένω, η ονομασία προελεύσεως «bud» (υπ' αριθ. 598) καταχωρίστηκε στις 10 Μαρτίου 1975. Η Γαλλία δεν δήλωσε, εντός έτους από την κοινοποίηση της καταχωρίσεως, ότι δεν δύναται να εξασφαλίσει την προστασία της εν λόγω ονομασίας προελεύσεως. Εξάλλου, κατά τον χρόνο εκδόσεως των προσβαλλομένων αποφάσεων, το tribunal de grande instance του Στρασβούργου έκρινε, με απόφαση της 30ής Ιουνίου 2004, ότι η επίμαχη ονομασία προελεύσεως δεν παράγει πλέον αποτελέσματα. Ωστόσο, όπως προκύπτει από τα έγγραφα της δικογραφίας, η Budvar άσκησε ένδικο μέσο κατά της αποφάσεως αυτής, με ανασταλτικό αποτέλεσμα. Επομένως, κατά τον χρόνο εκδόσεως των προσβαλλομένων αποφάσεων, τα αποτελέσματα της επίμαχης ονομασίας προελεύσεως δεν είχαν ακυρωθεί στη Γαλλία με απόφαση μη δυνάμενη να προσβληθεί.

88 Πάντως, όπως προκύπτει από την πέμπτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 40/94, η κοινοτική νομοθεσία περί σημάτων δεν υποκαθιστά τη σχετική νομοθεσία των κρατών μελών [απόφαση του Πρωτοδικείου της 20ής Απριλίου 2005, Τ-318/03, Atomic Austria κατά ΓΕΕΑ — Fabricas Agrupadas de Muñecas de Onil (ATOMIC BLITZ), Συλλογή 2005, σ. II-1319, σκέψη 31]. Επ' αυτής της βάσεως, το Πρωτοδικείο έχει κρίνει ότι το κύρος ενός εθνικού σήματος δεν μπορεί να αμφισβητηθεί στο πλαίσιο διαδικασίας καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος [αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 23ης Οκτωβρίου 2002, Τ-6/01, Matratzen Concord κατά ΓΕΕΑ — Hukla Germany (MATRATZEN), Συλλογή 2002, σ. II-4335, σκέψη 55, της 30ής Ιουνίου 2004, Τ-186/02, BMI Bertollo κατά ΓΕΕΑ — Diesel (DIESELIT), Συλλογή 2004, σ. II-1887, σκέψη 71, της 21ης Απριλίου 2005, Τ-269/02, PepsiCo κατά ΓΕΕΑ — Intersnack Knabber-Gebäck

(RUFFLES), Συλλογή 2005, σ. II-1341, σκέψη 26, και της 22ας Μαρτίου 2007, Τ-364/05, Saint-Gobain Pam κατά ΓΕΕΑ — Propamsa (PAM PLUVIAL), Συλλογή 2007, σ. II-757, σκέψη 88].

89 Κατά συνέπεια, στο πλαίσιο του συστήματος καθιερώνει ο εν λόγω κανονισμός, το ΓΕΕΑ πρέπει να συνεκτιμά τυχόν προγενέστερα, προστατευόμενα σε εθνικό επίπεδο, δικαιώματα. Το άρθρο 8, παράγραφος 1, σε συνδυασμό με το άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94, ορίζουν ότι ο δικαιούχος άλλου χρησιμοποιούμενου στις συναλλαγές σημείου το οποίο δεν έχει τοπική μόνον ισχύ και παράγει αποτελέσματα εντός κράτους μέλους μπορεί να αντιταχθεί, υπό τις προϋποθέσεις που προβλέπει το εν λόγω άρθρο, στην καταχώριση κοινοτικού σήματος (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση ATOMIC BLITZ, σκέψη 88 ανωτέρω, σκέψεις 31 και 32). Προς διασφάλιση της προστασίας αυτής, στο άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94 γίνεται λόγος για το «δίκαιο του κράτους μέλους που διέπει» το προβαλλόμενο προγενέστερο δικαίωμα.

90 Εφόσον τα αποτελέσματα της ονομασίας προελεύσεως «bud» δεν έχουν ακυρωθεί οριστικά στη Γαλλία, το τμήμα προσφυγών έπρεπε να λάβει υπόψη του, βάσει του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94, την οικεία εθνική νομοθεσία και την πραγματοποιηθείσα δυνάμει του Διακανονισμού της Λισαβόνας καταχώριση, χωρίς να μπορεί να αμφισβητήσει ότι το προβληθέν προγενέστερο δικαίωμα συνιστά «ονομασία προελεύσεως».

91 Επιπλέον, το τμήμα προσφυγών, αν είχε σοβαρές αμφιβολίες όσον αφορά τον χαρακτηρισμό του προγενέστερου δικαιώματος ως «ονομασίας προελεύσεως» και, συνεπώς, όσον αφορά το εύρος της προστασίας του προβληθέντος εθνικού δικαιώματος, ενώ το ζήτημα αυτό αποτελούσε αντικείμενο εκκρεμοδικίας στη Γαλλία, μπορούσε, δυνάμει του κανόνα 20, παράγραφος 7, στοιχείο γ΄, του κανονισμού 2868/95, να αναστείλει τη διαδικασία ανακοπής μέχρι την τελεσιδικία της υποθέσεως.

92 Λαμβανομένων υπόψη των στοιχείων αυτών, το τμήμα προσφυγών παρέβη το άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94, κρίνοντας, πρώτον, ότι το προβληθέν προγενέστερο δικαίωμα που είχε καταχωριστεί δυνάμει του Διακανονισμού της Λισαβόνας δεν αποτελεί «ονομασία προελεύσεως», δεύτερον, ότι είναι δευτερεύουσας σημασίας το ζήτημα αν το σημείο BUD προστατεύεται, μεταξύ άλλων στη Γαλλία, δυνάμει του Διακανονισμού της Λισαβόνας, ως ονομασία προελεύσεως και, τέλος, ότι δεν είναι δυνατό να ευδοκιμήσει ανακοπή ασκηθείσα επ' αυτής της βάσεως.

Σχετικά με την προστασία της ονομασίας «bud» δυνάμει της διμερούς συμβάσεως

93 Από τη διατύπωση του παραρτήματος Β της διμερούς συμφωνίας προκύπτει ότι ο όρος «bud» χαρακτηρίζεται ως «ένδειξη». Από τη συμφωνία δεν προκύπτει ότι η ένδειξη «bud» χαρακτηρίζεται ειδικά ως «ονομασία προελεύσεως». Εξάλλου, από τη συμφωνία δεν προκύπτει ότι ο όρος «bud» θεωρείται γεωγραφική ονομασία ή ότι παραπέμπει σε συγκεκριμένες ιδιότητες του οικείου προϊόντος.

94 Σημειωτέον, συναφώς, ότι, κατά την έννοια του άρθρου 2 της διμερούς συμβάσεως, για να περιληφθούν όλες οι σχετικές ενδείξεις ή ονομασίες στη διμερή συμφωνία και να τύχουν, ως εκ τούτου, της προστασίας που αυτή παρέχει, αρκεί να σχετίζονται, ευθέως ή εμμέσως, με την προέλευση ενός προϊόντος. Ο ορισμός αυτός είναι, συναφώς, ευρύτερος από αυτόν που δέχθηκε το τμήμα προσφυγών. Το τμήμα προσφυγών έκρινε, συγκεκριμένα, ότι «ονομασία προελεύσεως» αποτελεί μια «γεωγραφική ένδειξη που πληροφορεί τους καταναλωτές ότι ένα προϊόν προέρχεται από συγκεκριμένο τόπο ή περιοχή και διαθέτει ορισμένα χαρακτηριστικά, όπως φυσικοί και ανθρώπινοι παράγοντες, τα οποία αποδίδονται στο γεωγραφικό περιβάλλον εντός

του οποίου παρήχθη το προϊόν» [απόφαση του τμήματος προσφυγών της 14ης Ιουνίου 2006 (υπόθεση R 234/2005-2), σημείο 19, στην οποία παραπέμπουν οι λοιπές προσβαλλόμενες αποφάσεις].

95 Υπό το πρίσμα των στοιχείων αυτών, διαπιστώνεται ότι το τμήμα προσφυγών υπέπεσε σε δύο σφάλματα. Καταρχάς, κακώς έκρινε ότι η ονομασία «bud» προστατεύεται ειδικά ως «ονομασία προελεύσεως» δυνάμει της διμερούς συμβάσεως. Εν συνεχεία, ο ορισμός της «ονομασίας προελεύσεως» που χρησιμοποίησε δεν αντιστοιχεί, εν πάση περιπτώσει, στον ορισμό των προστατευομένων δυνάμει της εν λόγω συμβάσεως ενδείξεων.

96 Το γεγονός ότι η Budvar παρουσίασε το προβαλλόμενο δικαίωμα ως «ονομασία προελεύσεως» δεν εμπόδιζε το τμήμα προσφυγών να προβεί σε πλήρη εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών και των προσκομισθέντων στοιχείων (βλ., σχετικά, απόφαση ATOMIC BLITZ, σκέψη 88 ανωτέρω, σκέψη 38). Τούτο έχει ιδιαίτερη σημασία ιδίως οσάκις ο χαρακτηρισμός του προγενέστερου δικαιώματος μπορεί να έχει συνέπειες όσον αφορά τα αποτελέσματα της επικλήσεως του δικαιώματος αυτού στο πλαίσιο διαδικασίας ανακοπής. Υπενθυμίζεται ότι το ΓΕΕΑ μπορεί να κληθεί να λάβει υπόψη, μεταξύ άλλων, τη νομοθεσία του κράτους μέλους όπου προστατεύεται το προγενέστερο σήμα επί του οποίου στηρίζεται η ανακοπή. Στην περίπτωση αυτή, πρέπει να ζητήσει αυτοβούλως πληροφορίες, χρησιμοποιώντας τα μέσα που κρίνει αναγκαία προς τον σκοπό αυτό, σχετικά με τη νομοθεσία του οικείου κράτους μέλους, εφόσον οι πληροφορίες αυτές είναι αναγκαίες για την εκτίμηση, εν προκειμένω, των προϋποθέσεων που πρέπει να πληρούνται για να γίνει δεκτός ένας σχετικός λόγος απαραδέκτου και, ιδίως, για να εκτιμηθεί το υποστατό των προβληθέντων πραγματικών περιστατικών και της αποδεικτικής ισχύος των προσκομισθέντων στοιχείων. Πράγματι, το γεγονός ότι η διενεργούμενη από το ΓΕΕΑ εξέταση των πραγματικών περιστατικών έχει περιορισμένο αντικείμενο δεν αποκλείει να λαμβάνει υπόψη το ΓΕΕΑ, πέραν των γεγονότων που ρητώς προέβαλαν οι διάδικοι στη διαδικασία ανακοπής, παγκοίνως γνωστά πραγματικά περιστατικά, ήτοι περιστατικά τα οποία μπορούν να γίνουν γνωστά στον οποιοδήποτε ή μπορούν να γίνουν γνωστά από γενικώς προσιτές πηγές [απόφαση του Πρωτοδικείου της 22ας Ιουνίου 2004, T-185/02, Ruiz-Picasso κ.λπ. κατά ΓΕΕΑ — DaimlerChrysler (PICARO), Συλλογή 2004, σ. II-1739, σκέψη 29, και ATOMIC BLITZ, σκέψη 88 ανωτέρω, σκέψη 35]. Οι αρχές αυτές έχουν εν προκειμένω εφαρμογή. Το τμήμα προσφυγών διέθετε τα στοιχεία που ήταν αναγκαία για την πλήρη εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών.

97 Λαμβανομένων υπόψη των στοιχείων αυτών, το τμήμα προσφυγών παρέβη το άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94, κρίνοντας, πρώτον, ότι το προβληθέν προγενέστερο δικαίωμα που είχε καταχωριστεί δυνάμει του Διακανονισμού της Λισαβόνας δεν αποτελεί «ονομασία προελεύσεως», δεύτερον, ότι είναι «δευτερεύουσας σημασίας» το ζήτημα αν το σημείο BUD προστατεύεται, μεταξύ άλλων στη Γαλλία, δυνάμει του Διακανονισμού της Λισαβόνας, ως ονομασία προελεύσεως και, τέλος, ότι δεν είναι δυνατό να ευδοκιμήσει ανακοπή ασκηθείσα επ' αυτής της βάσεως.

98 Επιπλέον, επισημαίνεται ότι η διμερής σύμβαση εξακολουθεί να παράγει αποτελέσματα στην Αυστρία όσον αφορά την προστασία της ονομασίας «bud». Ειδικότερα, από τα έγγραφα της δικογραφίας δεν προκύπτει ότι τα αυστριακά δικαστήρια έχουν κρίνει ότι η Αυστρία ή η Τσεχική Δημοκρατία δεν επιθυμούσαν να εφαρμοστεί ως προς τη διμερή σύμβαση η αρχή της συνέχειας των συμβάσεων μετά τη διάσπαση της Σοσιαλιστικής Δημοκρατίας της Τσεχοσλοβακίας. Επίσης δεν προκύπτει ότι η Αυστρία ή η Τσεχική Δημοκρατία κατήγγειλαν την εν λόγω σύμβαση. Επιπλέον, οι εκκρεμείς στην Αυστρία δικαστικές υποθέσεις δεν έχουν τελεσιδικήσει. Υπό τις συνθήκες αυτές και για λόγους ίδιους με αυτούς που παρατίθενται στις σκέψεις 88 και 89 ανωτέρω, το τμήμα προσφυγών έπρεπε να συνεκτιμήσει, βάσει του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94, το προγενέστερο δικαίωμα που επικαλείται η Budvar, χωρίς να μπορεί να αμφισβητήσει τον χαρακτηρισμό του εν λόγω δικαιώματος.

99 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι το πρώτο σκέλος του μοναδικού λόγου ακυρώσεως κρίνεται βάσιμο και πρέπει να γίνει δεκτό.

100 Εν συνεχεία θα αναλυθούν οι λοιπές συμπληρωματικές εκτιμήσεις στις οποίες στηρίζονται οι προσβαλλόμενες αποφάσεις και οι οποίες αποτελούν αντικείμενο του δεύτερου σκέλους.

2. *Επί του δεύτερου σκέλους, σχετικά με την εφαρμογή των προϋποθέσεων του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94*

α) Επιχειρήματα των διαδίκων

Επιχειρήματα της Budvar

101 Πρώτον, η Budvar επισημαίνει ότι είναι δικαιούχος του προβαλλόμενου προγενέστερου δικαιώματος. Δεύτερον, αμφισβητεί τη διαπίστωση του τμήματος προσφυγών ότι το σημείο BUD δεν χρησιμοποιείται στις συναλλαγές. Τρίτον, χαρακτηρίζει εσφαλμένη την κρίση του τμήματος προσφυγών ότι δεν αποδείχθηκε ότι η επίμαχη ονομασία προελεύσεως της παρέχει το δικαίωμα να απαγορεύει τη χρήση του όρου «bud» ως σήματος στην Αυστρία ή στη Γαλλία.

— Επί της προϋποθέσεως να είναι ο ανακόπτων δικαιούχος του προβαλλόμενου προγενέστερου δικαιώματος

102 Η Budvar υποστηρίζει ότι είναι δικαιούχος του προβαλλόμενου προγενέστερου δικαιώματος, κατά την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94. Αντιθέτως προς ό,τι φαίνεται να υπονοεί το τμήμα προσφυγών με το σημείο 21 της αποφάσεως επί της υποθέσεως R 234/2005-2, η Budvar τονίζει ότι το γεγονός ότι είναι μοναδική δικαιούχος του δικαιώματος χρήσεως της ονομασίας προελεύσεως «bud» δεν αποκλείει τον χαρακτηρισμό του σημείου αυτού ως ονομασίας προελεύσεως, διότι η κοινή χρήση της ονομασίας προελεύσεως δεν είναι υποχρεωτική. Εν προκειμένω, η επίμαχη ονομασία προελεύσεως έχει καταχωριστεί στο όνομα της Budvar από το τσεχικό Υπουργείο Γεωργίας και την OMPI, και, συνεπώς, η Budvar μπορεί να την επικαλεστεί στο πλαίσιο της κρινόμενης υποθέσεως.

— Επί της προϋποθέσεως σχετικά με τη χρήση του προβαλλόμενου προγενέστερου δικαιώματος στις συναλλαγές

103 Η Budvar υπενθυμίζει τα σημεία 23 και 24 της αποφάσεως επί της υποθέσεως R 234/2005-2 και υποστηρίζει ότι το τμήμα προσφυγών κακώς εφάρμοσε, κατ' αναλογία, τις διατάξεις του άρθρου 43, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 40/94 και του κανόνα 22 του κανονισμού 2868/95, για να κρίνει αν η ονομασία προελεύσεως «bud» χρησιμοποιούνταν «στις συναλλαγές».

104 Πρώτον, η Budvar τονίζει ότι, κατά το άρθρο 8 του κανονισμού 40/94, μόνον οι δικαιούχοι προγενέστερων καταχωρισθέντων σημάτων υποχρεούνται να αποδεικνύουν, στο πλαίσιο της ανακοπής, τη χρήση του δικαιώματός τους. Τα της αποδείξεως αυτής ορίζει ο κανόνας 22 του κανονισμού 2868/95. Η υποχρέωση για απόδειξη της χρήσεως δεν ισχύει για κανένα άλλο προβαλλόμενο προγενέστερο δικαίωμα, σύμφωνα με τα κριτήρια του άρθρου 43 του κανονισμού 40/94.

105 Δεύτερον, αναφερόμενη στην έκτη και στην ένατη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 40/94, η Budvar επισημαίνει ότι η καταχώριση κοινοτικού σήματος δεν είναι δυνατή οσάκις ενδέχεται να θίξει «προγενέστερο δικαίωμα». Αν, όμως, αντικείμενο του προγενέστερου δικαιώματος είναι σήμα, το σήμα αυτό πρέπει να έχει αποτελέσει αντικείμενο ουσιαστικής χρήσης για να μπορεί ο δικαιούχος του δικαιώματος να το αντιτάξει σε αίτηση καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος. Αν το προγενέστερο προβαλλόμενο δικαίωμα δεν έχει ως αντικείμενο σήμα, καμία διάταξη του κανονισμού 40/94 δεν επιβάλλει να αποδειχθεί η «χρήση» του συγκεκριμένου σημείου στις συναλλαγές. Επιπλέον, ουδεμία διάταξη του κανονισμού 40/94 παρεκκλίνει από την αρχή της προστασίας των προγενέστερων δικαιωμάτων, επιβάλλοντας να αποδεικνύεται η έκταση της χρήσεως στις συναλλαγές. Στο πλαίσιο της υποθέσεως Τ-225/06, η Budvar επισημαίνει ότι αρκεί να αποδειχθεί πραγματική και ουσιαστική χρήση στις συναλλαγές. Στο πλαίσιο των λοιπών υποθέσεων, η Budvar επισημαίνει ότι αρκεί να αποδειχθεί χρήση στις συναλλαγές.

106 Τρίτον, στο πλαίσιο της αναλύσεως του άρθρου 43 του κανονισμού 40/94, η Budvar διευκρινίζει ότι ο ανακόπτων μπορεί να κληθεί από το ΓΕΕΑ να αποδείξει την πραγματική και ουσιαστική εκμετάλλευση του σήματος που επικαλείται, εφόσον ο αιτών την καταχώριση του κοινοτικού σήματος προβάλει σχετικό αίτημα. Εν προκειμένω, η Anheuser-Busch έκανε χρήση της δυνατότητας αυτής μόνον ως προς το διεθνές σήμα που αρχικώς επικαλέστηκε η Budvar προς στήριξη της ανακοπής της (διεθνές σήμα υπ' αριθ. 361 566). Επομένως, το ΓΕΕΑ δεν μπορεί αυτοβούλως να ζητήσει να αποδειχθεί η εκμετάλλευση του προγενέστερου σήματος, καθώς τέτοιο δικαίωμα έχει μόνον ο αιτών την καταχώριση του κοινοτικού σήματος. Κατά μείζονα λόγο, το ΓΕΕΑ δεν μπορεί να αναγάγει την απόδειξη της εκμεταλλεύσεως της προβαλλόμενης ονομασίας προελεύσεως σε προϋπόθεση που δικαιολογεί, εφόσον δεν πληρούται, την απόρριψη της ανακοπής. Εξάλλου, η Budvar τονίζει ότι η δυνατότητα να ζητηθεί, στο πλαίσιο διαδικασίας ανακοπής, απόδειξη της χρήσεως του προβαλλόμενου προγενέστερου σήματος αποτελεί λογικό και αναγκαίο συμπλήρωμα των κανόνων περί αποσβέσεως των δικαιωμάτων επί σημάτων, του άρθρου 10 της πρώτης οδηγίας 89/104/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1988, για την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών περί σημάτων (ΕΕ 1989, L 40, σ. 1), και του άρθρου 50 του κανονισμού 40/94.

107 Τέταρτον, η Budvar υποστηρίζει ότι η συλλογιστική του τμήματος προσφυγών είναι αντίθετη στην κοινοτική νομολογία σχετικά με την έννοια της «χρήσεως στις συναλλαγές», όπως αυτή έχει αποτυπωθεί στα άρθρα 4 και 5 της οδηγίας 89/104 και στο άρθρο 9, παράγραφος 1, του κανονισμού 40/94. Η Budvar παραπέμπει, ειδικότερα, στη σκέψη 40 της αποφάσεως του Δικαστηρίου της 12ης Νοεμβρίου 2002, C-206/01, Arsenal Football Club (Συλλογή 2002, σ. I-10273), και στη σκέψη 114 της αποφάσεως του Πρωτοδικείου της 10ης Μαΐου 2006, T-279/03, Galileo International Technology κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 2006, σ. II-1291). Κατά την Budvar, το «ποιοτικό» κριτήριο της χρήσεως είναι το μόνο που δέχεται η νομολογία, χωρίς να λαμβάνονται υπόψη «ποσοτικά» κριτήρια. Επομένως, καθοριστική σημασία έχει η εμπορική φύση της χρήσεως και όχι η εκτεταμένη χρήση.

108 Πέμπον, κατά την Budvar, η συλλογιστική του τμήματος προσφυγών είναι αντίθετη με την πρακτική του ΓΕΕΑ κατά τη λήψη αποφάσεων. Η Budvar παραπέμπει, σχετικά, σε πολλές αποφάσεις με τις οποίες το ΓΕΕΑ δεν ζήτησε να αποδειχθεί εκτεταμένη χρήση του προγενέστερου δικαιώματος. Εξάλλου, στο πλαίσιο των συνεκδικασθεισών υποθέσεων T-60/04 έως T-64/04, οι οποίες αφορούσαν το λεκτικό σημείο BUD και επί των οποίων εκδόθηκε η απόφαση του Πρωτοδικείου της 12ης Ιουνίου 2007, T-60/04 έως T-64/04, Budějovický Budvar κατά ΓΕΕΑ — Anheuser-Busch (BUD) (που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή), το ΓΕΕΑ απέκτησε πλήρη γνώση όσον αφορά τη

νομική ισχύ μιας ονομασίας προελεύσεως. Η Budvar επικαλείται, συναφώς, πολλά έγγραφα της δικογραφίας των υποθέσεων αυτών, τα οποία έχει επισυνάψει ως παραρτήματα στο δικόγραφο της προσφυγής. Από τα στοιχεία αυτά προκύπτει ότι, σύμφωνα με την πρακτική του ΓΕΕΑ κατά τη λήψη αποφάσεων, η ερμηνεία της έννοιας «σημείο χρησιμοποιούμενο στις συναλλαγές» γίνεται με ποιοτικά και όχι ποσοτικά κριτήρια. Το Πρωτοδικείο, πέραν της διαπιστώσεως ότι οι προσβαλλόμενες αποφάσεις είναι παράνομες, θα έπρεπε επίσης να αποφανθεί ότι θίγουν την αρχή της ίσης μεταχείρισης. Η Budvar παραπέμπει, συναφώς, στη σκέψη 70 της αποφάσεως του Πρωτοδικείου της 27ης Σεπτεμβρίου 2005, Τ-123/04, Cargo Partner κατά ΓΕΕΑ (CARGO PARTNER) (Συλλογή 2005, σ. II-3979).

109 Λαμβανομένων υπόψη όλων αυτών των στοιχείων και του γεγονότος ότι η απαίτηση του τμήματος προσφυγών για απόδειξη της χρήσεως του προγενέστερου σήματος είναι αντίθετη στους κοινοτικούς κανόνες, η Budvar υποστηρίζει ότι, εν προκειμένω, προσκόμισε στο τμήμα προσφυγών στοιχεία που αποδεικνύουν ότι εκμεταλλεύεται την ονομασία προελεύσεως «bud» στο πλαίσιο της εμπορικής δραστηριότητάς της και όχι για ιδιωτικούς σκοπούς. Στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας, η Budvar προσκομίζει εκ νέου τα έγγραφα αυτά, τα οποία συνίστανται σε διάφορα τιμολόγια, όσον αφορά τη Γαλλία, και σε διάφορες βεβαιώσεις, τιμολόγια και αποκόμματα από τον τύπο, όσον αφορά την Αυστρία, στο πλαίσιο των υποθέσεων Τ-225/06, Τ-255/06 και Τ-309/06.

110 Όσον αφορά την εκτίμηση του τμήματος προσφυγών ότι από τα προσκομισθέντα κατά τη διοικητική διαδικασία έγγραφα δεν αποδεικνύουν τη χρήση της ονομασίας προελεύσεως «bud», αλλά μόνον τη χρήση του σήματος BUD, η Budvar τονίζει ότι η έννοια της «χρήσεως» δεν έχει εφαρμογή ως προς ονομασία προελεύσεως, διότι το δικαίωμα αυτό δεν εξατομικεύει ένα προϊόν. Επιπλέον, εν προκειμένω, η χρήση, απλώς και μόνον, του σημείου BUD θα συνιστούσε εκμετάλλευση τόσο του σήματος όσο και της ονομασίας προελεύσεως. Τέλος, η Budvar διευκρινίζει ότι, στο πλαίσιο των συνεκδικασθεισών υποθέσεων Τ-60/04 έως Τ-64/04, σχετικά με την ονομασία προελεύσεως «bud», επί των οποίων εκδόθηκε η απόφαση BUD, σκέψη 108 ανωτέρω, το ΓΕΕΑ δέχθηκε ότι η χρήση της συγκεκριμένης ονομασίας προελεύσεως ήταν επαρκής.

— Επί της προϋποθέσεως σχετικά με το δικαίωμα που απορρέει από την επίμαχη ονομασία

111 Η Budvar υποστηρίζει ότι διαθέτει δικαίωμα να απαγορεύει τη χρήση του σήματος του οποίου ζητείται η καταχώριση στη Γαλλία, καθώς και, στο πλαίσιο των υποθέσεων Τ-225/06, Τ-255/06 και Τ-309/06, στην Αυστρία.

112 Όσον αφορά τη Γαλλία, η Budvar επικαλείται διάφορες διατάξεις της γαλλικής νομοθεσίας, ανάλογα με τον βαθμό ομοιότητας ή συνάφειας των προϊόντων και των υπηρεσιών ως προς τις οποίες ζητείται η καταχώριση του σήματος με την μπύρα.

113 Όσον αφορά τα προϊόντα που είναι απολύτως όμοια ή παρεμφερή με την μπύρα (δηλαδή, κατά την Budvar, τα προϊόντα τα οποία αφορούν οι υποθέσεις Τ-225/06 και Τ-309/06, καθώς και τα προϊόντα της κλάσεως 32 στην υπόθεση Τ-255/06), η Budvar επικαλείται το άρθρο L. 115-8, παράγραφος 1, και το άρθρο L. 115-16, παράγραφοι 1 και 4, του γαλλικού code de la consommation (στο εξής: κώδικα προστασίας καταναλωτή), τα οποία ορίζουν, κατ' ουσίαν, ότι, σε περίπτωση παράνομης χρήσεως ονομασίας προελεύσεως, μπορεί να ζητηθεί η απαγόρευση της χρήσεως και να επιβληθούν κυρώσεις. Εν προκειμένω, δεδομένου ότι το σήμα του οποίου ζητείται η καταχώριση (υποθέσεις Τ-225/06 και Τ-309/06) ή το κύριο σημείο του σήματος του οποίου ζητείται η καταχώριση (υπόθεση Τ-255/06) είναι απολύτως όμοια με την επίμαχη ονομασία προελεύσεως και πρόκειται για προϊόντα απολύτως όμοια ή παρεμφερή, η εκμετάλλευση του σημείου BUD από την Anheuser-Busch θίγει την εν λόγω ονομασία προελεύσεως.

114 Όσον αφορά τις υπηρεσίες που είναι απολύτως ή εν μέρει συναφείς με την μπύρα (δηλαδή, κατά την Budvar, τις «υπηρεσίες εστιατορίου, μπαρ και παμπ» της κλάσεως 42 στην υπόθεση Τ-257/06), η Budvar επικαλείται το άρθρο L. 641-2 του αγροτικού κώδικα, του οποίου οι διατάξεις επαναλαμβάνονται στο άρθρο L. 115-5 του κώδικα καταναλώσεως, όπου ορίζεται ότι «η γεωγραφική ονομασία που αποτελεί την ονομασία προελεύσεως ή κάθε άλλη ένδειξη που παραπέμπει στην ονομασία αυτή δεν μπορούν να χρησιμοποιούνται για κανένα παρεμφερές προϊόν […] ούτε για άλλο προϊόν ή υπηρεσία, εφόσον, λόγω της χρήσεως αυτής, καταστρατηγείται ή αποδυναμώνεται η φήμη της ονομασίας προελεύσεως». Η Budvar επισημαίνει, συναφώς, ότι οι ζυθοποιοί, για να προωθήσουν τα προϊόντα τους και να διευρύνουν τις δραστηριότητές τους, ανοίγουν εστιατόρια, μπαρ ή παμπ που φέρουν το σήμα τους. Επιπλέον, φαίνεται ότι πρόθεση της Anheuser-Busch είναι να ανοίξει χώρους καταναλώσεως των προϊόντων της, διότι κατέθεσε, για τα προϊόντα της κλάσεως 32,

όχι μόνον την επίμαχη αίτηση καταχωρίσεως, αλλά και αίτηση καταχωρίσεως του κοινοτικού σήματος BAR BUD. Εξάλλου, κύριο αντικείμενο των υπηρεσιών εστιατορίου είναι η παρασκευή και παροχή γευμάτων, συνοδευόμενων συνήθως από ποτά όπως το κρασί ή η μπύρα. Επομένως, η καταχώριση του σήματος BUD για «υπηρεσίες εστιατορίου, μπαρ και παμπ» της κλάσεως 42 θα έδινε στην Anheuser-Busch τη δυνατότητα να ανοίξει τέτοιους χώρους, παραπλανώντας τους καταναλωτές ότι θα καταναλώνουν τσέχικη μπύρα BUD, ενώ στην πραγματικότητα θα καταναλώνουν διαφορετική μπύρα.

115 Όσον αφορά τα προϊόντα ή τις υπηρεσίες που δεν παρουσιάζουν ομοιότητα ή συνάφεια με την μπύρα (δηλαδή, κατά την Budvar, τα προϊόντα των κλάσεων 16, 21 και 25 στην υπόθεση Τ-255/06 και τις υπηρεσίες εκτός των «υπηρεσιών εστιατορίου, μπαρ και παμπ» της κλάσεως 42 στην υπόθεση Τ-257/06), η Budvar επικαλείται το προπαρατεθέν άρθρο L. 641-2 του αγροτικού κώδικα και υποστηρίζει ότι η χρήση της γεωγραφικής ονομασίας που αποτελεί την ονομασία προελεύσεως, χωρίς άλλη λεκτική προσθήκη, απαγορεύεται είτε πρόκειται για προϊόντα απολύτως όμοια και παρεμφερή είτε για εντελώς διαφορετικά. Εν προκειμένω, δεν υπάρχει αμφιβολία ως προς τη φήμη της ονομασίας προελεύσεως «bud» και ως προς τον κίνδυνο αποδυναμώσεως ή καταστρατηγήσεως της φήμης αυτής. Πρώτον, η Budvar, επικαλούμενη το άρθρο 2 του Διακανονισμού της Λισαβόνας, επισημαίνει ότι η φήμη της μπύρας που παρασκευάζεται στο Budweis αποδείχθηκε στην Τσεχική Δημοκρατία, καθώς η απόδειξη αυτή ήταν προαπαιτούμενο για την καταχώριση της ονομασίας προελεύσεως «bud». Σύμφωνα με το άρθρο 1, παράγραφος 2, του Διακανονισμού της Λισαβόνας, μια καταχωρισθείσα δυνάμει του Διακανονισμού ονομασία προελεύσεως προστατεύεται στο γαλλικό έδαφος όπως οι εθνικές ονομασίες, χωρίς να απαιτείται να αποδειχθεί ότι όντως διαθέτει κάποια φήμη. Συνεπώς, σε περίπτωση καταχωρίσεως των επίμαχων σημάτων, θα υπήρχε κίνδυνος αποδυναμώσεως ή καταστρατηγήσεως της φήμης που περιβάλλει την ονομασία προελεύσεως της οποίας δικαιούχος είναι η εταιρία Budvar. Η γαλλική νομοθεσία δεν επιβάλλει να είναι η φήμη αυτή ιδιαίτερα εκτεταμένη, ώστε η προστασία της να καλύπτει διαφορετικά προϊόντα. Μια τέτοια απαίτηση θα ήταν, άλλωστε, αντίθετη στο άρθρο 3 Διακανονισμού της Λισαβόνας, το οποίο προβλέπει απόλυτη προστασία των ονομασιών προελεύσεως, χωρίς να θέτει ως προϋπόθεση τη φήμη της ονομασίας ή τον βαθμό ομοιότητας των προϊόντων επί των οποίων τίθεται το επίμαχο σημείο με το προστατευόμενο με την ονομασία προελεύσεως προϊόν. Η αρχή της ιεραρχίας των κανόνων δικαίου επιβάλλει να ερμηνεύεται το άρθρο L. 641-2 του αγροτικού κώδικα υπό το πρίσμα του άρθρου 3 Διακανονισμού της Λισαβόνας. Δεύτερον, η Budvar τονίζει ότι ο κίνδυνος καταστρατηγήσεως ή αποδυναμώσεως της φήμης της ονομασίας προελεύσεως μπορεί να εκτιμηθεί με βάση τη συμπεριφορά του αιτούντος την καταχώριση του επίδικου σήματος. Συναφώς, ο αιτών την καταχώριση των σημάτων είναι άμεσος ανταγωνιστής της Budvar και, οπωσδήποτε, γνώριζε τη

φήμη που διαθέτει η επίμαχη ονομασία προελεύσεως, στο έδαφος της Τσεχίας τουλάχιστον. Συνεπώς, οι συνθήκες υπό τις οποίες υποβλήθηκαν οι οικείες αιτήσεις καταχωρίσεως εμφαίνουν, αφενός, την πρόδηλη βούληση του αιτούντος να βλάψει τη φήμη της επίμαχης ονομασίας προελεύσεως, αποδυναμώνοντάς την και διασπώντας τον ενιαίο χαρακτήρα της, διά της ευρείας χρήσεως της ονομασίας «bud», και, αφετέρου, απόπειρα σφετερισμού της εν λόγω ονομασίας προελεύσεως διά της αποκτήσεως δικαιωμάτων επί του σήματος BUD.

116 Η Budvar επικαλείται, επίσης, τα άρθρα L. 711-3 και L. 711-4 του γαλλικού code de la propriété intellectuelle (στο εξής: κώδικα πνευματικής ιδιοκτησίας).

117 Όσον αφορά το άρθρο L. 711-3 του κώδικα πνευματικής ιδιοκτησίας, η Budvar τονίζει ότι η διάταξη αυτή προβλέπει, κατ' ουσίαν, ότι δεν γίνεται δεκτό ως σήμα ένα σημείο που αντίκειται στη δημόσια τάξη ή του οποίου η χρήση απαγορεύεται από τον νόμο. Επομένως, η Budvar μπορεί να επιτύχει την ακύρωση και απαγόρευση της χρήσεως του λεκτικού σήματος BUD δυνάμει του άρθρου L. 714-3 του εν λόγω κώδικα. Η Budvar παραπέμπει, ακόμη, στο πλαίσιο των υποθέσεων T-225/06, T-255/06 και T-309/06, σε διάφορες δικαστικές αποφάσεις που έχουν εκδοθεί στη Γαλλία και σύμφωνα με τις οποίες η προστασία των ονομασιών προελεύσεως αποτελεί ζήτημα δημοσίας τάξεως. Συνεπώς, σύμφωνα με το άρθρο L. 711-3, στοιχείο β΄, του κώδικα πνευματικής ιδιοκτησίας, αίτηση καταχωρίσεως σήματος με αντικείμενο σημείο που αναπαράγει ή μιμείται ονομασία προελεύσεως προσκρούει στη δημόσια τάξη, λόγω μη τηρήσεως των σχετικών με τις ονομασίες προελεύσεως διατάξεων. Η Budvar θα μπορούσε να επιτύχει την ακύρωση και την απαγόρευση της χρήσεως του λεκτικού σήματος BUD δυνάμει του άρθρου L. 714-3 του κώδικα πνευματικής ιδιοκτησίας. Συναφώς, το INPI ενημέρωσε την Anheuser-Busch ότι η αίτηση καταχωρίσεως του σήματος BUD, την οποία είχε καταθέσει στις 10 Σεπτεμβρίου 1987 για προϊόντα της κλάσεως 32 (μπύρες), προσκρούει στις διατάξεις της γαλλικής νομοθεσίας, ως αντίθετη στη δημόσια τάξη. Επιπλέον, το άρθρο L. 711-3, στοιχείο β΄, του κώδικα πνευματικής ιδιοκτησίας απαγορεύει επίσης την καταχώριση σήματος του οποίου η χρήση απαγορεύεται από τον νόμο. Πάντως, η Budvar έχει το δικαίωμα, κατ' εφαρμογήν του προπαρατεθέντος άρθρου L. 115-8 του κώδικα προστασίας του καταναλωτή, να απαγορεύσει, στη Γαλλία, πάσα χρήση του σημείου BUD από την Anheuser-Busch για μπύρες και άλλα συναφή προς την μπύρα ποτά. Επομένως, ο νόμος απαγορεύει την καταχώριση ενός

τέτοιου σήματος (ακόμη και για προϊόντα καθόλου συναφή με την μπύρα), κατά την έννοια του άρθρου L. 711-3, στοιχείο β΄, του κώδικα πνευματικής ιδιοκτησίας. Συναφώς, η Budvar τονίζει ότι το INPI ενημέρωσε την Anheuser-Busch ότι η αίτησή της καταχωρίσεως του σήματος BUD, την οποία είχε υποβάλει το 2001 για μπύρα, προσκρούει στις διατάξεις του άρθρου L. 711-3, στοιχείο β΄, του κώδικα πνευματικής ιδιοκτησίας. Λόγω της αντιρρήσεως αυτής, η Anheuser-Busch απέσυρε την αίτησή της καταχωρίσεως. Με έγγραφο που κοινοποιήθηκε στις 19 Μαΐου 2005, το INPI απέρριψε, για τον ίδιο λόγο, άλλη αίτηση καταχωρίσεως σήματος της Anheuser-Busch, με αντικείμενο το λεκτικό σημείο BUD για μπύρα. Επομένως, η γαλλική νομοθεσία παρείχε στην Budvar πολλές οδούς για να επιτύχει την απαγόρευση της χρήσεως του σήματος BUD από την Anheuser-Busch.

118 Όσον αφορά το άρθρο L. 711-4 του κώδικα πνευματικής ιδιοκτησίας, η Budvar επισημαίνει ότι δεν επιτρέπεται η καταχώριση σήματος δυνάμενου να προσβάλλει προστατευόμενη στη Γαλλία ονομασία προελεύσεως, ανεξαρτήτως της πιθανότητας προκλήσεως κινδύνου συγχύσεως με την εξεταζόμενη προγενέστερη ονομασία προελεύσεως. Η Budvar παραπέμπει σε πολλές δικαστικές αποφάσεις που έχουν εκδοθεί στη Γαλλία, με τις οποίες ακυρώθηκαν σήματα προγενέστερα ή μεταγενέστερα από ονομασίες προελεύσεως. Επομένως, η Budvar μπορεί κατά νόμο να ζητήσει την ακύρωση του λεκτικού σήματος BUD και την απαγόρευση της χρήσεώς του για οποιοδήποτε προϊόν ή υπηρεσία.

119 Εξάλλου, η Budvar χαρακτηρίζει ανακριβή τη διαπίστωση του τμήματος προσφυγών ότι το tribunal de grande instance του Στρασβούργου υποχρέωσε την προσφεύγουσα να καταβάλει αποζημίωση για αθέμιτο ανταγωνισμό, με το αιτιολογικό ότι εμπόδισε τον Γάλλο διανομέα των προϊόντων της Anheuser-Busch να πωλεί μπύρα BUD. Η υποχρέωση της Budvar να καταβάλει ως αποζημίωση το συμβολικό ποσό του ενός ευρώ, για αθέμιτο ανταγωνισμό, επιβλήθηκε διότι η προσφεύγουσα ανέμενε έως το 2002 προτού αντιτάξει τα δικαιώματά της επί της ονομασίας προελεύσεως «bud» κατά του διανομέα των προϊόντων Anheuser-Busch. Άλλωστε, η εν λόγω δικαστική απόφαση έχει προσβληθεί με ένδικο μέσο και, επομένως, δεν είναι τελεσίδικη.

120 Όσον αφορά την Αυστρία, στο πλαίσιο των υποθέσεων Τ-225/06, Τ-255/06 και Τ-309/06, η Budvar υπενθυμίζει ότι η ονομασία προελεύσεως «bud» προστατεύεται δυνάμει της διμερούς συμβάσεως. Η εν λόγω ονομασία προελεύσεως εξακολουθεί να παράγει τα αποτελέσματά της στην Αυστρία, παρά το γεγονός ότι εκκρεμεί η εκδίκαση σχετικής διαφοράς ενώπιον του Oberlandesgericht Wien, με αντικείμενο το κύρος του δικαιώματος αυτού. Ωστόσο, ελλείψει σχετικής τελεσίδικης αποφάσεως, η ονομασία προελεύσεως «bud» εξακολουθεί να ισχύει στην Αυστρία. Επομένως, μπορεί, δυνάμει του άρθρου 7 και του άρθρου 9, παράγραφος 1, της διμερούς συμβάσεως, να απαγορευθεί στην Anheuser-Busch η χρήση του λεκτικού σήματος BUD για προϊόντα απολύτως όμοια ή παρεμφερή με την μπύρα.

Επιχειρήματα του ΓΕΕΑ

121 Αντιθέτως προς ό,τι υποστηρίζει η Budvar, το ΓΕΕΑ δεν εξέφερε γνώμη, στο πλαίσιο των συνεκδικασθεισών υποθέσεων Τ-60/04 έως Τ-64/04, επί των οποίων εκδόθηκε η απόφαση BUD, σκέψη 108 ανωτέρω, σχετικά με τη χρήση του όρου «bud» ως ονομασίας προελεύσεως. Στις υποθέσεις αυτές, το τμήμα προσφυγών και οι διάδικοι δεν αμφισβήτησαν ότι η ονομασία προελεύσεως «bud» αποτελεί προγενέστερο δικαίωμα αντλούμενο από χρήση μη έχουσα αποκλειστικά τοπικό χαρακτήρα. Το ΓΕΕΑ απλώς συμφώνησε με τον περιορισμό αυτόν του αντικειμένου της διαφοράς.

122 Εν προκειμένω, η προστασία του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94 δεν παρέχεται αν δεν αποδειχθεί ότι το προγενέστερο δικαίωμα συνίσταται σε «χρησιμοποιούμενο στις συναλλαγές σημείο το οποίο δεν έχει μόνον τοπική ισχύ». Το ζήτημα αυτό, το οποίο εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του κοινοτικού δικαίου, δεν συναρτάται με το αν η εθνική νομοθεσία θέτει ή όχι ως προϋπόθεση τη χρήση του προγενέστερου δικαιώματος. Εν προκειμένω, το τμήμα προσφυγών, συμφωνώντας με το τμήμα ανακοπών, εφάρμοσε κατ' αναλογία τις διατάξεις του άρθρου 43, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 40/94, σχετικά με την ουσιαστική χρήση των προγενέστερων σημάτων, τονίζοντας ότι η επιβαλλόμενη από τις διατάξεις αυτές απόδειξη είναι η κατ' ελάχιστον απαιτούμενη (το ΓΕΕΑ παραπέμπει, συναφώς, στην απόφαση του Δικαστηρίου της 11ης Μαρτίου 2003, C-40/01, Ansul, Συλλογή 2003, σ. I-2439, σκέψη 39, και στη διάταξη του Δικαστηρίου της 27ης Ιανουαρίου 2004, C-259/02, La Mer Technology, Συλλογή 2004, σ. I-1159, σκέψη 21). Επομένως, ο κανόνας αυτός δεν εφαρμόστηκε κατά τρόπο άδικο για την Budvar.

123 Η Budvar υποστηρίζει ότι η έννοια της χρήσεως στις συναλλαγές καθορίζεται με κριτήρια αποκλειστικώς ποιοτικά και ότι της αρκούσε να αποδείξει ότι η χρήση έχει εμπορικό χαρακτήρα. Το ΓΕΕΑ θεωρεί ότι η άποψη της Budvar δεν είναι αντίθετη προς εκείνη του τμήματος προσφυγών. Η Budvar παραδέχεται, άλλωστε, στο σημείο 27 του δικογράφου της στην υπόθεση Τ-225/06, ότι η απόδειξη της πραγματικής και ουσιαστικής χρήσεως του σημείου στις συναλλαγές αρκεί για να αποδειχθεί το υποστατό του δικαιώματος στο πλαίσιο του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94.

124 Από τη χρήση των όρων «σημείο χρησιμοποιούμενο στις συναλλαγές» και «σύμφωνα με το δίκαιο του κράτους μέλους που διέπει το σημείο αυτό» στην ίδια φράση συνάγεται ότι το άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94 προβλέπει προδήλως ότι πρέπει να αποδεικνύεται η χρήση στις συναλλαγές στο έδαφος του οικείου κράτους μέλους, δηλαδή, εν προκειμένω, στο έδαφος της Γαλλίας και της Αυστρίας. Λόγω του ότι το τμήμα προσφυγών επικαλείται το άρθρο 43, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 40/94, η εκτίμηση των σχετικών αποδείξεων πρέπει να γίνει σύμφωνα με τον κανόνα 22 του κανονισμού 2868/95. Συναφώς, ο τόπος, η διάρκεια και η έκταση της χρήσεως αποτελούν στοιχεία που πρέπει να συνεκτιμώνται. Η έλλειψη ενός από τα στοιχεία αυτά μπορεί να αντισταθμιστεί από άλλο στοιχείο (το ΓΕΕΑ επικαλείται, σχετικά, την απόφαση του Δικαστηρίου της 11ης Μαΐου 2006, C-416/04 P, Sunrider κατά ΓΕΕΑ, Συλλογή 2006, σ. I-4237, σκέψη 76).

125 Εν προκειμένω, για τους λόγους που εκτίθενται στις προσβαλλόμενες αποφάσεις, η Budvar δεν απέδειξε ότι η χρήση της ονομασίας προελεύσεως «bud» δεν είχε τοπικό μόνο χαρακτήρα, δηλαδή ότι δεν χρησιμοποιούνταν μόνο στη Γαλλία και, στο πλαίσιο των υποθέσεων Τ-225/06, Τ-255/06 και Τ-309/06, στην Αυστρία.

126 Εξάλλου, η Budvar αμφισβητεί τη διαπίστωση του τμήματος προσφυγών μόνον κατά το μέρος που αυτή στηρίζεται σε εκτίμηση της «ουσιαστικής χρήσεως», κατά την έννοια της νομοθεσίας περί σημάτων. Η Budvar δεν προσκόμισε κανένα στοιχείο που θα μπορούσε να ανατρέψει τη διαπίστωση του τμήματος προσφυγών, εφόσον γίνει δεκτό ότι ορθώς εφαρμόστηκε κατ' αναλογία το άρθρο 43, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 40/94.

127 Δεδομένου ότι δεν συντρέχει η «κοινοτική» προϋπόθεση του άρθρου 8, παράγραφος 4, η ανακοπή μπορεί να απορριφθεί έστω και αν πληρούται η «εθνική» προϋπόθεση (δηλαδή το εν λόγω σημείο παρέχει στον δικαιούχο του, σύμφωνα με το δίκαιο του κράτους μέλους που το διέπει, το δικαίωμα να απαγορεύσει τη χρήση πλέον πρόσφατου σήματος).

128 Τέλος, το ΓΕΕΑ, όπως και το τμήμα προσφυγών, επισημαίνει ότι κακώς το τμήμα ανακοπών ακολούθησε, στο πλαίσιο προηγουμένων υποθέσεων, διαφορετική προσέγγιση όσον αφορά τη χρήση της ονομασίας προελεύσεως «bud» στη Γαλλία. Ωστόσο, η νομιμότητα των προσβαλλομένων αποφάσεων μπορεί να εκτιμηθεί μόνο βάσει του κανονισμού 40/94 και όχι βάσει της προηγούμενης πρακτικής κατά την έκδοση αποφάσεων. Περαιτέρω, αν θεωρηθεί ότι η Budvar προβάλλει, με το επιχείρημά της, παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχείρισης, το επιχείρημα αυτό είναι απορριπτέο. Συγκεκριμένα, δεν πρόκειται για τις ίδιες περιστάσεις σε όλες τις υποθέσεις. Εξάλλου, ακόμη και αν οι προηγούμενες αποφάσεις ήταν παράνομες, το ΓΕΕΑ υποστηρίζει ότι ουδείς μπορεί να επικαλεστεί υπέρ του παρανομία διαπραχθείσα υπέρ τρίτου.

Επιχειρήματα της Anheuser-Busch

129 Προκαταρκτικώς, η Anheuser-Busch υποστηρίζει ότι δεν είναι σαφές αν η θέση της Budvar είναι ότι δεν υφίσταται προϋπόθεση σχετικά με τη χρήση ή ότι τα κριτήρια συνδρομής της προϋποθέσεως αυτής είναι λιγότερο αυστηρά από αυτά που εφάρμοσε το τμήμα προσφυγών.

130 Στο ίδιο πλαίσιο, η Anheuser-Busch επισημαίνει ότι ο σχετικός με τη χρήση κανόνας του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94, αποτελεί αυτοτελή κανόνα του κοινοτικού δικαίου και εφαρμόζεται ανεξαρτήτως των προϋποθέσεων της οικείας εθνικής νομοθεσίας. Συναφώς, από τη διάταξη αυτή προκύπτει σαφώς ότι πρέπει να πληρούται η προϋπόθεση της πραγματικής χρήσεως στις συναλλαγές. Επιπλέον, το σημείο δεν πρέπει να αποκτά, εκ της πραγματικής χρήσεώς του, τοπική μόνον ισχύ.

Στο πλαίσιο της υποθέσεως Τ-309/06, η Anheuser-Busch προβάλλει, ακόμη, ότι η πραγματική χρήση του επίμαχου δικαιώματος πρέπει να έχει προηγηθεί της αιτήσεως καταχωρίσεως του κοινοτικού σήματος.

131 Επί της ουσίας, η Anheuser-Busch φρονεί, πρώτον, ότι ο κανόνας 22 του κανονισμού 2868/95 πρέπει να εφαρμόζεται, mutatis mutandis, ως προς την προϋπόθεση περί χρήσεως του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94. Συναφώς, η Anheuser-Busch υποστηρίζει ότι, εφόσον η απόδειξη της χρήσεως ενός σημείου αποτελεί προαπαιτούμενο για τη γένεση δικαιωμάτων, σε συγκεκριμένη περιοχή, έναντι μεταγενέστερου σήματος, πρέπει να αποδειχθεί ότι το σημείο χρησιμοποιούνταν στην περιοχή αυτή (τόπος) επί το απαιτούμενο χρονικό διάστημα (χρόνος), ότι η χρήση του σημείου γίνεται σύμφωνα με τα δηλωθέντα (φύση) και, τέλος, ότι το σημείο χρησιμοποιείται στο εμπόριο (έκταση). Με άλλα λόγια, δεν απαγορεύεται η κατ' αναλογία εφαρμογή του κανόνα 22 του κανονισμού 2868/95 στο πλαίσιο του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94.

132 Δεύτερον, όσον αφορά τα ποσοτικά κριτήρια της χρήσεως, η Anheuser-Busch τονίζει ότι στο άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94 δεν χρησιμοποιείται η λέξη «ουσιαστική» που απαντά στο άρθρο 43, παράγραφος 2, του ίδιου κανονισμού. Ωστόσο, η μνεία σε «άλλο χρησιμοποιούμενο στις συναλλαγές σημείο το οποίο δεν έχει μόνον τοπική ισχύ» σημαίνει ότι χρήση του σημείου στο εμπόριο πρέπει να είναι εμφανής. Επομένως, τα αποδεικτικά στοιχεία σχετικά με δικαίωμα που απορρέει από τη χρήση δεν πρέπει να είναι λιγότερο ισχυρά από τα σχετικά καταχωρισμένο σήμα αποδεικτικά στοιχεία. Η Anheuser-Busch παραπέμπει, συναφώς, στον τρόπο εφαρμογής του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94 από το High Court of Justice (England & Wales) στη λεγόμενη υπόθεση «COMPASS» (της 24ης Μαρτίου 2004). Επομένως, το ΓΕΕΑ ορθώς έκρινε ότι το άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94 θέτει ποσοτικά κριτήρια, τα οποία, επιπλέον, είναι αυστηρότερα από εκείνα που ισχύουν για τα καταχωρισμένα σήματα.

133 Όσον αφορά τον ισχυρισμό της Budvar ότι η παρεμβαίνουσα δεν υπέβαλε αίτηση, ζητώντας να αποδειχθεί η χρήση της επίμαχης ονομασίας προελεύσεως, η Anheuser-Busch προβάλλει ότι, σε όλα τα δικόγραφά της, υποστήριξε ότι το σχετικό βάρος αποδείξεως φέρει η Budvar. Εξάλλου, η επιταγή του άρθρου 22, παράγραφος 5, του

κανονισμού 2868/95 για υποβολή αιτήσεως δεν ισχύει στο πλαίσιο του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94. Συγκεκριμένα, η διάταξη αυτή θέτει ως προϋπόθεση της ευδοκιμήσεως της ανακοπής τη χρήση του σημείου στις συναλλαγές. Αντιθέτως, προκειμένου περί καταχωρισμένων σημάτων, η χρήση τους πρέπει να αποδεικνύεται μόνον εφόσον υποβληθεί σχετική αίτηση. Συνεπώς, δεν ευσταθεί ο παραλληλισμός που επιχειρεί η Budvar με το άρθρο 43, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 40/94.

134 Όσον αφορά την επίκληση, εκ μέρους της Budvar, των άρθρων 4 και 5 της οδηγίας 89/104 και του άρθρου 9, παράγραφος 1, του κανονισμού 40/94, η Anheuser-Busch επισημαίνει ότι οι διατάξεις αυτές αφορούν την «παράνομη» χρήση του σήματος. Επομένως, η έννοια «χρήση στις συναλλαγές» ερμηνεύεται διαφορετικά σε σχέση με τις εφαρμοστέες στην υπό κρίση υπόθεση διατάξεις. Κατά συνέπεια, η επίκληση των διατάξεων αυτών από την Budvar είναι αλυσιτελής.

135 Εξάλλου, η προϋπόθεση της χρήσεως όσον αφορά τα σήματα, όπως η προϋπόθεση αυτή ερμηνεύεται από το Δικαστήριο (συγκεκριμένα, κατά την έννοια ότι δεν υφίσταται κατώτατο ποσοτικό όριο ουσιαστικής χρήσεως ενός σήματος), δεν μπορεί να εφαρμοστεί στα στηριζόμενα σε χρήση δικαιώματα του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94. Δεδομένου ότι η ανακοπή στηρίζεται μόνο στη χρήση, είναι απολύτως ορθό να εφαρμόζονται αυστηρότερα κριτήρια και να απαιτείται εμφανέστερη χρήση του σημείου στην αγορά σε σχέση με τα καταχωρισμένα σήματα. Εν προκειμένω, το τμήμα ανακοπών και το τμήμα προσφυγών δεν εφάρμοσαν αυστηρότερα κριτήρια, αλλ' απλώς εφάρμοσαν κατ' αναλογία τις προϋποθέσεις του άρθρου 43, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 40/94.

136 Τρίτον, η Anheuser-Busch υποστηρίζει ότι η Budvar δεν απέδειξε ότι πρόκειται για «σημείο χρησιμοποιούμενο στις συναλλαγές το οποίο δεν έχει μόνον τοπική ισχύ», κατά την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94.

137 Στο πλαίσιο της υποθέσεως Τ-225/06 και όσον αφορά τη Γαλλία, τα στοιχεία που προσκομίστηκαν ήταν ανεπαρκή για να αποδειχθεί η χρήση του σημείου στις συναλλαγές. Όσον αφορά την Αυστρία, η Anheuser-Busch τονίζει ότι γινόταν περιορισμένη χρήση, η οποία συνίστατο στην τοποθέτηση των όρων «bud super strong» σε ένα μόνον προϊόν το οποίο πωλούσε ένας μόνο διανομέας. Δεν υπάρχουν στοιχεία που αποδεικνύουν ότι ο διανομέας αυτός πωλούσε στους καταναλωτές προϊόν με τον όρο «bud». Συναφώς, η Anheuser-Busch προβάλλει, ακόμη, ότι ο όρος «bud» χρησιμοποιούνταν προδήλως ως σήμα. Εξάλλου, ο όρος «bud», πέραν του ότι δεν αποτελεί γεωγραφική ονομασία, συσχετιζόμενος με τις αγγλικές όροι «super strong», μάλλον παραπέμπει σε μπύρα προελεύσεως Ηνωμένων Πολιτειών ή αγγλόφωνης χώρας, και, πάντως, όχι σε πόλη της Τσεχίας.

138 Στο πλαίσιο της υποθέσεως Τ-255/06, η Anheuser-Busch επισημαίνει, καταρχάς, ότι, όσον αφορά την Αυστρία, η Budvar προσκόμισε αποδεικτικά της χρήσεως στοιχεία εκτός των προθεσμιών που ορίζει το ΓΕΕΑ. Σύμφωνα με τον κανόνα 19, παράγραφος 4, του κανονισμού 2868/95 και την πρακτική του ΓΕΕΑ, τα στοιχεία αυτά δεν πρέπει να ληφθούν υπόψη. Εν πάση περιπτώσει, τα προσκομισθέντα στοιχεία, περιλαμβανομένων των σχετικών με τη Γαλλία, δεν αποδεικνύουν χρήση του σημείου στις συναλλαγές. Συναφώς, η Anheuser-Busch επισημαίνει ότι τα αποδεικτικά στοιχεία της χρήσεως αφορούν ένα μόνον προϊόν, επί του οποίου έχουν τεθεί οι όροι «bud super strong», και προβάλλει επιχειρήματα παρόμοια με αυτά που ανέπτυξε στο πλαίσιο της υποθέσεως Τ-225/06, σκέψη 137 ανωτέρω. Εξάλλου, όσον αφορά ειδικότερα τη Γαλλία, η Anheuser-Busch επισημαίνει ότι τα τέσσερα «τιμολόγια» που προσκόμισε η Budvar αποτελούν, προδήλως, δελτία δωρεάν παραδόσεως, όπως εμφαίνει η ένδειξη «Free of charge». Επιπλέον, μόνο δύο από τα τιμολόγια αυτά είναι προγενέστερα της αιτήσεως καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος και στο ένα εξ αυτών δεν αναγράφεται ο παραλήπτης. Τα τιμολόγια αυτά αφορούν συνολικά μόνον 70 λίτρα του προϊόντος επί του οποίου έχουν τεθεί οι όροι «bud super strong», ποσότητα που αντιστοιχεί περίπου στη μέση ετήσια κατανάλωση δύο γάλλων καταναλωτών. Όσον αφορά την Αυστρία, από τα προσκομισθέντα έγγραφα προκύπτουν παραδόσεις του προϊόντος επί του οποίου έχουν τεθεί οι όροι «bud super strong» σε ένα μόνο διανομέα και για ποσότητα 35 εκατόλιτρα.

139 Στο πλαίσιο της υποθέσεως Τ-257/06 και όσον αφορά τη Γαλλία, η Anheuser-Busch επισημαίνει ότι τα τέσσερα «τιμολόγια» που προσκόμισε η Budvar αποτελούν, προδήλως, δελτία δωρεάν παραδόσεως, όπως εμφαίνει η ένδειξη «Free of charge». Επιπλέον, ένα από τα τιμολόγια αυτά είναι μεταγενέστερο της αιτήσεως καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος. Η Anheuser-Busch επισημαίνει, ακόμη, ότι τα αποδεικτικά

στοιχεία αφορούν ένα μόνον προϊόν επί του οποίου έχουν τεθεί οι όροι «bud super strong» και προβάλλει επιχειρήματα παρόμοια με αυτά που ανέπτυξε στο πλαίσιο της υποθέσεως Τ-225/06, σκέψη 137 ανωτέρω.

140 Στο πλαίσιο της υποθέσεως Τ-309/06, η Anheuser-Busch επισημαίνει, ακόμη, ότι τα αποδεικτικά στοιχεία αφορούν ένα μόνον προϊόν επί του οποίου έχουν τεθεί οι όροι «bud super strong» και προβάλλει επιχειρήματα παρόμοια με αυτά που ανέπτυξε στο πλαίσιο της υποθέσεως Τ-225/06, σκέψη 137 ανωτέρω.

141 Εξάλλου είναι ανακριβής ο ισχυρισμός της Budvar ότι το ΓΕΕΑ παραδέχθηκε ενώπιον του Πρωτοδικείου, στο πλαίσιο της υποθέσεως Τ-62/04, ότι αποδείχθηκε η χρήση του σημείου BUD στη Γαλλία. Στο πλαίσιο της υποθέσεως αυτής, η οποία, άλλωστε, αφορούσε διαφορετικά προϊόντα, το ΓΕΕΑ απλώς επιβεβαίωσε ότι οι ονομασίες προελεύσεως θεωρούνται, κατ' αρχήν, σημεία, κατά την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94.

142 Τέταρτον, η Anheuser-Busch φρονεί ότι η Budvar δεν απέδειξε επαρκώς ότι είχε δικαίωμα να απαγορεύσει τη χρήση του σήματος του οποίου ζητείται η καταχώριση.

143 Όσον αφορά τη γαλλική νομοθεσία, η Anheuser-Busch επισημαίνει, εν γένει, ότι η Budvar παρέθεσε πολλές διατάξεις της γαλλικής νομοθεσίας κατά τρόπο ασαφή, κατ' αντίθεση προς τον κανόνα ότι το βάρος αποδείξεως φέρει ο ασκών την ανακοπή δυνάμει του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94.

144 Ειδικότερα, όσον αφορά τις διατάξεις του κώδικα πνευματικής ιδιοκτησίας που επικαλείται η Budvar, η Anheuser-Busch διευκρινίζει ότι αυτές αφορούν την καταχώριση σημάτων στη Γαλλία. Επομένως, δεν ασκούν επιρροή στο πλαίσιο του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94, το οποίο αφορά την απαγόρευση της χρήσεως σήματος.

145 Όσον αφορά τις διατάξεις του κώδικα προστασίας του καταναλωτή, η Anheuser-Busch επισημαίνει, καταρχάς, ότι η Budvar επικαλέστηκε για πρώτη φορά, στο πλαίσιο των υποθέσεων Τ-225/06 και Τ-309/06, το άρθρο L. 115-8 του εν λόγω κώδικα. Η Anheuser-Busch προβάλλει ακόμη, στο πλαίσιο της υποθέσεως Τ-225/06, ότι, στον βαθμό που τα σχετικά με την εθνική νομοθεσία ζητήματα αφορούν πραγματικούς ισχυρισμούς, η επίκληση της διατάξεως αυτής συνιστά νέο πραγματικό ισχυρισμό που δεν πρέπει, ως εκ τούτου, να ληφθεί υπόψη από το Πρωτοδικείο.

146 Όσον αφορά το άρθρο L. 641-2 του αγροτικού κώδικα, οι διατάξεις του οποίου επαναλαμβάνονται στο άρθρο L. 115-5 του κώδικα προστασίας του καταναλωτή, η Anheuser-Busch διευκρινίζει, πρώτον, στο πλαίσιο των υποθέσεων Τ-255/06, Τ-257/06 και Τ-309/06, αντικείμενο των οποίων είναι διαφορετικά προϊόντα και υπηρεσίες, ότι η Budvar δεν απέδειξε ότι η επίμαχη ονομασία προελεύσεως διαθέτει φήμη στο γαλλικό έδαφος. Η Anheuser-Busch παραπέμπει, συναφώς, στο υπόμνημα που κατέθεσε στο Πρωτοδικείο, στο πλαίσιο της υποθέσεως Τ-60/04 και επισυνάπτει ως παράρτημα στο δικόγραφό της. Δεύτερον, στο πλαίσιο της υποθέσεως Τ-257/06, αντικείμενο της οποίας είναι, σύμφωνα με την Budvar, υπηρεσίες «συναφείς» με μπύρα, η Anheuser-Busch φρονεί ότι οι ισχυρισμοί της ανακόπτουσας είναι αβάσιμοι. Ειδικότερα, η Anheuser-Busch υποστηρίζει ότι οι «υπηρεσίες» (όπως οι «υπηρεσίες εστιατορίου, μπαρ και παμπ» της κλάσεως 42 για τις οποίες κάνει λόγο η Budvar) δεν μπορούν να θεωρηθούν «παρεμφερή προϊόντα» κατά την έννοια του άρθρου L. 641-2 του αγροτικού κώδικα. Η άποψη αυτή είναι εναρμονισμένη με τη συναφθείσα στο πλαίσιο του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου (ΠΟΕ) Συμφωνία για τα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας στον τομέα του εμπορίου (ΔΠΙΤΕ), σκοπός της οποίας είναι η προστασία των γεωγραφικών ενδείξεων μόνο σε σχέση με προϊόντα (ΔΠΙΤΕ). Ο όρος «παρεμφερή» του άρθρου L. 641-2 του αγροτικού κώδικα αφορά προϊόντα ίδιου τύπου, τα οποία, όμως, δεν πληρούν τα ίδια κριτήρια ποιότητας με τα προϊόντα που φέρουν την ονομασία προελεύσεως. Η έννοια του παρεμφερούς είναι, εν προκειμένω, στενότερη από την αντίστοιχη έννοια του δικαίου των σημάτων σχετικά με τον κίνδυνο συγχύσεως. Στο δίκαιο των σημάτων, κίνδυνο συγχύσεως μπορεί να προκαλέσει και η μικρή ομοιότητα των προϊόντων ή των υπηρεσιών. Εν πάση περιπτώσει, οι «υπηρεσίες εστιατορίου, μπαρ και παμπ» της κλάσεως 42 δεν μπορούν

να θεωρηθούν «παρεμφερείς» με την μπύρα. Επ' αυτού, η Anheuser-Busch επικαλείται, ειδικότερα, την απόφαση του Πρωτοδικείου της 9ης Μαρτίου 2005, Τ-33/03, Osotspa κατά ΓΕΕΑ — Distribution & Marketing (Hai) (Συλλογή 2005, σ. II-763).

147 Όσον αφορά το αυστριακό δίκαιο, στο πλαίσιο των υποθέσεων Τ-225/06, Τ-255/06 και Τ-309/06, η Anheuser-Busch προβάλλει ότι η Budvar δεν παρέθεσε τις διατάξεις τις οποίες επικαλείται. Το άρθρο 7, παράγραφος 1, της διμερούς συμβάσεως, το οποίο η Budvar επικαλέστηκε επανειλημμένως, ορίζει σαφώς ότι «εφαρμόζονται όλες οι δικαστικές και διοικητικές διαδικασίες τις οποίες προβλέπει η νομοθεσία του συμβαλλομένου κράτους εντός του οποίου ζητείται η προστασία, υπό τις προϋποθέσεις που ορίζει η νομοθεσία αυτή». Το γεγονός απλώς και μόνον ότι το άρθρο 9, παράγραφος 1, της εν λόγω συμβάσεως επιτρέπει την απευθείας άσκηση ενδίκου βοηθήματος προφανώς δεν αρκεί για την υποκατάσταση της νομικής βάσεως του ένδικου βοηθήματος.

β) Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

148 Επισημαίνεται, καταρχάς, ότι τα επιχειρήματα που προβάλλει η Budvar για να αποδείξει ότι είναι δικαιούχος του δικαιώματος που επικαλείται αφορούν, κατ' ουσίαν, μια πραγματική διαπίστωση βάσει της οποίας το τμήμα προσφυγών κατέληξε ότι η ονομασία «bud» δεν αποτελεί ονομασία προελεύσεως. Δεδομένου ότι η κρίση αυτή του τμήματος προσφυγών εξετάστηκε στο πλαίσιο του πρώτου σκέλους του μοναδικού λόγου ακυρώσεως παρέλκει η εξέταση των επιχειρημάτων που προβάλλει η Budvar στο πλαίσιο του δεύτερου σκέλους.

149 Κατά τα λοιπά, η Budvar προβάλλει δύο αιτιάσεις, επικρίνοντας την εφαρμογή, από το τμήμα προσφυγών, των προϋποθέσεων του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94. Με την πρώτη αιτίαση, η Budvar αμφισβητεί την εκ μέρους του τμήματος προσφυγών εφαρμογή των προϋποθέσεων σχετικά με τη χρήση, στις συναλλαγές, σημείου του οποίου η ισχύς δεν είναι μόνον τοπική. Με τη δεύτερη

αιτίασή της, η Budvar αμφισβητεί την εκ μέρους του τμήματος προσφυγών εφαρμογή της προϋποθέσεως όσον αφορά το δικαίωμα που απορρέει από το σημείο στο οποίο στηρίζεται η ανακοπή.

Επί της πρώτης αιτιάσεως, σχετικά με τη χρήση, στις συναλλαγές, σημείου του οποίου η ισχύς δεν είναι μόνον τοπική

150 Διαπιστώνεται, καταρχάς, ότι, στο πλαίσιο της υποθέσεως Τ-255/06, η Anheuser-Busch υποστηρίζει, όσον αφορά την Αυστρία, ότι η Budvar προσκόμισε αποδεικτικά της χρήσεως στοιχεία εκτός των προθεσμιών που ορίζει το ΓΕΕΑ. Κατά την Anheuser-Busch, σύμφωνα με τον κανόνα 19, παράγραφος 4, του κανονισμού 2868/95 και την πρακτική του ΓΕΕΑ, τα στοιχεία αυτά δεν πρέπει να ληφθούν υπόψη.

151 Πάντως, ακόμη και αν θεωρηθεί ότι τα επιχειρήματα της Anheuser-Busch θεμελιώνουν αυτοτελή λόγο ακυρώσεως στηριζόμενο στο άρθρο 134, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, πρέπει να σημειωθεί ότι ο λόγος αυτός αντιφάσκει προς τα ίδια τα αιτήματα της παρεμβαίνουσας και, επομένως, πρέπει να απορριφθεί [βλ. συναφώς απόφαση του Πρωτοδικείου της 16ης Νοεμβρίου 2006, Τ-278/04, Jabones Pardo κατά ΓΕΕΑ — Quimi Romar (YUKI), μη δημοσιευθείσα στη Συλλογή, σκέψεις 44 και 45, και AB GENUINE Budweiser KING OF BEERS, σκέψη 79 ανωτέρω, σκέψη 220]. Συγκεκριμένα, με τα επιχειρήματα αυτά, η Anheuser-Busch επιδιώκει να αμφισβητήσει, κατ' ουσίαν, μια πτυχή της προσβαλλομένης αποφάσεως, καθώς το τμήμα προσφυγών, σε αντίθεση με το τμήμα ανακοπών, έκρινε ότι τα επίμαχα έγγραφα έπρεπε να ληφθούν υπόψη. Η Anheuser-Busch, όμως, δεν ζήτησε την ακύρωση ή τη μεταρρύθμιση της εν λόγω αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 134, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας.

152 Εν πάση περιπτώσει, ακόμη και αν γίνει δεκτό ότι ο κανόνας 19 του κανονισμού 2868/95, και ειδικότερα η παράγραφος 4 αυτού, σύμφωνα με το κείμενο που επικαλείται η Anheuser-Busch προς στήριξη των ισχυρισμών της, μπορεί να

εφαρμοστεί στο πλαίσιο του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94, πρέπει να τονιστεί ότι ο κανόνας αυτός προστέθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 1041/2005 της Επιτροπής, της 29ης Ιουνίου 2005, για τροποποίηση του [κανονισμού 2868/95] (ΕΕ L 172, σ. 4), ο οποίος τέθηκε σε ισχύ στις 25 Ιουλίου 2005, δηλαδή αφού η Budvar άσκησε την ανακοπή και προσκόμισε τα στοιχεία που αποδεικνύουν τη χρήση του προβαλλόμενου σήματος στην Αυστρία. Πρέπει, πάντως, να υπομνηστεί ότι, κατά κανόνα, η αρχή της ασφάλειας δικαίου δεν επιτρέπει να ορίζεται ως χρονικό σημείο ενάρξεως της ισχύος κοινοτικής πράξεως ημερομηνία προγενέστερη της δημοσιεύσεώς της. Το αντίθετο μπορεί, κατ' εξαίρεση, να συμβαίνει, οσάκις το απαιτεί ο επιδιωκόμενος σκοπός και εφόσον γίνεται δεόντως σεβαστή η δικαιολογημένη εμπιστοσύνη των ενδιαφερομένων (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 25ης Ιανουαρίου 1979, 98/78, Racke, Συλλογή τόμος 1979/I, σ. 55, σκέψη 20, και της 12ης Νοεμβρίου 1981, 212/80 έως 217/80, Meridionale Industria Salumi κ.λπ., Συλλογή 1981, σ. 2735, σκέψη 10). Όπως έχει διευκρινίσει το Δικαστήριο, η νομολογία αυτή ισχύει και στην περίπτωση που η αναδρομικότητα δεν προβλέπεται ρητώς από την ίδια την πράξη, αλλά προκύπτει από το περιεχόμενό της (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 11ης Ιουλίου 1991, C-368/89, Crispoltoni, Συλλογή 1991, σ. I-3695, σκέψη 17, της 29ης Απριλίου 2004, C-487/01 και C-7/02, Gemeente Leusden και Holin Groep, Συλλογή 2004, σ. I-5337, σκέψη 59, και της 26ης Απριλίου 2005, C-376/02, «Goed Wonen», Συλλογή 2005, σ. I-3445, σκέψη 33απόφαση του Πρωτοδικείου της 3ης Μαΐου 2007, T-357/02, Freistaat Sachsen κατά Επιτροπής, Συλλογή 2007, σ. II-1261, σκέψη 95). Εν προκειμένω, δεν προκύπτει από τη γραμματική και τη συστηματική ερμηνεία του κανονισμού 1041/2005 ότι οι διατάξεις που προστέθηκαν με αυτόν πρέπει να τύχουν αναδρομικής εφαρμογής.

153 Εξάλλου, όπως προκύπτει από το γράμμα του άρθρου 74, παράγραφος 2, του κανονισμού 40/94, το ΓΕΕΑ μπορεί να μη λάβει υπόψη του πραγματικά περιστατικά που δεν επικαλέστηκαν ή αποδείξεις που δεν προσκόμισαν εγκαίρως οι διάδικοι. Προκύπτει, επίσης, ότι, κατά κανόνα και ελλείψει αντίθετης διατάξεως, οι διάδικοι δύνανται να προβάλουν πραγματικά περιστατικά και να προσκομίσουν αποδεικτικά στοιχεία και μετά τη λήξη των προθεσμιών που τάσσουν προς τούτο οι διατάξεις του κανονισμού 40/94 και ότι ουδόλως απαγορεύεται στο ΓΕΕΑ να λάβει υπόψη του πραγματικά περιστατικά και αποδεικτικά στοιχεία που έχουν προβληθεί ή προσκομιστεί εκπροθέσμως (απόφαση του Δικαστηρίου της 13ης Μαρτίου 2007, C-29/05 P, ΓΕΕΑ κατά Kaul, Συλλογή 2007, σ. I-2213, σκέψεις 41 και 42). Εν προκειμένω, η Anheuser-Busch δεν προβάλλει, προς στήριξη των ισχυρισμών της, παράβαση του άρθρου 74, παράγραφος 2, του κανονισμού 40/94 από το τμήμα προσφυγών. Επίσης, πέραν του κανόνα 19 του κανονισμού 2868/95, ο οποίος προστέθηκε με τον κανονισμό 1041/2005, η Anheuser-Busch δεν επικαλείται άλλες κανονιστικές διατάξεις, από τις οποίες να προκύπτει ότι το τμήμα προσφυγών δεν έπρεπε να λάβει υπόψη τα έγγραφα που προσκόμισε η Budvar σχετικά με την Αυστρία.

154 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι είναι απορριπτέα τα επιχειρήματα της Anheuser-Busch περί του ότι η Budvar προσκόμισε τα σχετικά με την Αυστρία αποδεικτικά στοιχεία της χρήσεως του προβαλλόμενου δικαιώματος εκτός των προθεσμιών που ορίζει το ΓΕΕΑ.

155 Επί της ουσίας, υπενθυμίζεται ότι, κατά το άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94, η ανακοπή στηρίζεται σε «σημείο χρησιμοποιούμενο στις συναλλαγές το οποίο δεν έχει μόνον τοπική ισχύ».

156 Η διάταξη αυτή θέτει δύο προϋποθέσεις που πρέπει να πληρούνται σωρευτικά. Καταρχάς, το επίμαχο σημείο πρέπει να χρησιμοποιείται «στις συναλλαγές». Επιπλέον, το επίμαχο σημείο δεν πρέπει να έχει μόνον τοπική «ισχύ».

157 Εν προκειμένω, το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι από το γράμμα του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94 προκύπτει ότι το επίμαχο σημείο πρέπει «πράγματι» να χρησιμοποιείται στο εμπόριο.

158 Συναφώς, το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι είναι εύλογη η κατ' αναλογία εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 43, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 40/94 και του κανόνα 22 του κανονισμού 2868/95. Ειδικότερα, το τμήμα προσφυγών επικύρωσε την κρίση του τμήματος ανακοπών ότι απαιτείται να αποδειχθεί «ουσιαστική» χρήση του προγενέστερου δικαιώματος. Επί της βάσεως αυτής, το τμήμα προσφυγών έκρινε, κατ' ουσίαν, ανεπαρκή τα αποδεικτικά στοιχεία που προσκόμισε η Budvar σχετικά με τη χρήση της ονομασίας προελεύσεως «bud» στην Αυστρία, στη Γαλλία, στην Ιταλία και στην Πορτογαλία [απόφαση του τμήματος προσφυγών της 14ης Ιουνίου 2006 (υπόθεση R 234/2005-2), σημεία 24 έως 31, στην οποία παραπέμπουν οι λοιπές προσβαλλόμενες αποφάσεις].

159 Για την εξέταση των προσβαλλομένων αποφάσεων, πρέπει να γίνει διάκριση μεταξύ, αφενός, της προϋποθέσεως σχετικά με τη χρήση του επίμαχου σημείου στις συναλλαγές και, αφετέρου, της προϋποθέσεως περί ισχύος του.

— Επί της προϋποθέσεως σχετικά με τη χρήση του επίμαχου σημείου στις συναλλαγές

160 Δεδομένου ότι το τμήμα προσφυγών εφάρμοσε, κατ' αναλογία τις κοινοτικές διατάξεις περί ουσιαστικής χρήσεως του προγενέστερου σήματος, πρέπει να υπομνηστεί ότι το άρθρο 43, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 40/94 προβλέπει ότι ο αιτών την καταχώριση κοινοτικού σήματος μπορεί να απαιτήσει να αποδειχθεί ότι έχει γίνει ουσιαστική χρήση του προγενέστερου σήματος στο έδαφος εντός του οποίου το σήμα προστατεύεται κατά τα πέντε έτη που προηγήθηκαν της δημοσίευσης της αίτησης για την καταχώριση κοινοτικού σήματος κατά της οποίας έχει ασκηθεί ανακοπή. Κατά τον κανόνα 22, παράγραφος 2, του κανονισμού 2868/95, οι ενδείξεις και τα στοιχεία που απαιτούνται για την απόδειξη της χρήσης του σήματος αφορούν τον τόπο, τον χρόνο, την έκταση και τη φύση της χρήσης του προγενέστερου σήματος για τα προϊόντα και τις υπηρεσίες για τα οποία έχει καταχωριστεί το σήμα και τα οποία αφορά η ανακοπή.

161 Η χρήση ενός σήματος χαρακτηρίζεται ουσιαστική όταν το σήμα χρησιμοποιείται σύμφωνα με τη βασική του λειτουργία, που είναι η εγγύηση της ταυτότητας προελεύσεως των προϊόντων ή υπηρεσιών για τα οποία καταχωρίστηκε, με σκοπό την εξεύρεση ή διατήρηση δυνατοτήτων πωλήσεως των εν λόγω προϊόντων και υπηρεσιών, αποκλειομένης της συμβολικής χρήσεως που αποσκοπεί μόνο στη διατήρηση των δικαιωμάτων που απορρέουν από την καταχώριση (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 13ης Σεπτεμβρίου 2007, C-234/06 P, Il Ponte Finanziaria κατά ΓΕΕΑ, Συλλογή 2007, σ. I-7333, σκέψη 72, και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Για να χαρακτηριστεί η χρήση του προγενέστερου σήματος ουσιαστική, δεν απαιτείται οπωσδήποτε να είναι ποσοτικώς σημαντική. Πρέπει, αντιθέτως, να είναι ποιοτικώς επαρκής (βλ., συναφώς, διάταξη La Mer Technology, σκέψη 122 ανωτέρω, σκέψεις 21 και 22, και απόφαση Il Ponte Finanziaria κατά ΓΕΕΑ, προπαρατεθείσα, σκέψη 73).

162 Η προϋπόθεση περί ουσιαστικής χρήσης του προγενέστερου σήματος έχει την έννοια ότι, ελλείψει σχετικής αποδείξεως, η ανακοπή απορρίπτεται. Αν το προγενέστερο κοινοτικό σήμα χρησιμοποιήθηκε για ορισμένα μόνον από τα προϊόντα ή υπηρεσίες για τα οποία καταχωρίστηκε, τότε, για τους σκοπούς της εξέτασης της ανακοπής, θεωρείται καταχωρισμένο μόνον ως προς τα συγκεκριμένα προϊόντα ή υπηρεσίες (άρθρο 43, παράγραφος 2, του κανονισμού 40/94). Επισημαίνεται, ακόμη, ότι η άνευ εύλογης αιτίας παράλειψη της ουσιαστικής χρήσεως του σήματος εντός της Κοινότητας, επί πέντε συνεχή έτη, για τα προϊόντα ή τις υπηρεσίες για τις οποίες αυτό έχει καταχωριστεί, μπορεί να έχει ως συνέπεια την έκπτωση του δικαιούχου από το σχετικό δικαίωμά του (άρθρο 15, παράγραφος 1, και άρθρο 50, παράγραφος 1, στοιχείο α΄, του κανονισμού 40/94). Το άρθρο 12 της οδηγίας 89/104 περιέχει παρόμοιες διατάξεις σχετικά με τα εθνικά σήματα.

163 Πάντως, ο σκοπός και οι προϋποθέσεις της αποδείξεως της ουσιαστικής χρήσης του προγενέστερου σήματος διαφέρουν από τον σκοπό και τις προϋποθέσεις της προβλεπόμενης από το άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94 αποδείξεως της χρήσης του σημείου στις συναλλαγές, ιδίως στην περίπτωση, όπως συμβαίνει εν προκειμένω, ονομασίας προελεύσεως καταχωρισθείσας δυνάμει του Διακανονισμού της Λισαβόνας ή ονομασίας προστατευόμενης δυνάμει διμερούς συμβάσεως.

164 Συναφώς, διαπιστώνεται, πρώτον, ότι στο άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94 δεν γίνεται λόγος για «ουσιαστική» χρήση του σημείου στο οποίο στηρίζεται η ανακοπή.

165 Δεύτερον, στο πλαίσιο του άρθρου 9, παράγραφος 1, του κανονισμού 40/94, του άρθρου 5, παράγραφος 1, και του άρθρου 6, παράγραφος 1, της οδηγίας 89/104, το Δικαστήριο και το Πρωτοδικείο αποφαίνονται παγίως ότι ένα σημείο χρησιμοποιείται όντως στις συναλλαγές αν η χρήση του εντάσσεται στο πλαίσιο εμπορικής δραστηριότητας που επιδιώκει οικονομικά πλεονεκτήματα, και όχι στον ιδιωτικό τομέα (αποφάσεις του Δικαστηρίου Arsenal Football Club, σκέψη 107 ανωτέρω, σκέψη 40, της 25ης Ιανουαρίου 2007, C-48/05, Adam Opel, Συλλογή 2007, σ. I-1017, σκέψη 18, διάταξη του Δικαστηρίου της 20ής Μαρτίου 2007, C-325/06 P, Galileo International Technology κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2007, σ. I-44, σκέψη 32, και απόφαση του Δικαστηρίου της 11ης Σεπτεμβρίου 2007, C-17/06, Céline, Συλλογή 2007, σ. I-7041, σκέψη 17 αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 10ης Απριλίου 2003, T-195/00, Travelex Global and Financial Services και Interpayment Services κατά Επιτροπής, Συλλογή 2003, σ. II-1677, σκέψη 93, και Galileo International Technology

κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 107 ανωτέρω, σκέψη 114). Κατ' ουσίαν, πρέπει να διαπιστωθεί αν το επίμαχο σημείο χρησιμοποιείται στο εμπόριο (προτάσεις του γενικού εισαγγελέα D. Ruiz-Jarabo Colomer στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση Arsenal Football Club, σκέψη 107 ανωτέρω, σημείο 62).

166 Τρίτον, στο πλαίσιο του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94, τα δικαιώματα επί ορισμένων σημείων δεν αποσβένονται παρά το γεγονός ότι τα σημεία αυτά δεν τυγχάνουν «ουσιαστικής» χρήσης. Επισημαίνεται, συναφώς, ότι καταχωρισθείσα δυνάμει του Διακανονισμού της Λισαβόνας ονομασία προελεύσεως δεν μπορεί να θεωρείται ότι έχει καταστεί κοινή ενόσω προστατεύεται ως ονομασία προελεύσεως στη χώρα προελεύσεως. Εξάλλου, η προστασία της ονομασίας προελεύσεως διασφαλίζεται χωρίς να είναι απαραίτητη η ανανέωση της καταχωρίσεως (άρθρο 6 και άρθρο 7, παράγραφος 1, του Διακανονισμού της Λισαβόνας). Τούτο δεν σημαίνει, πάντως, ότι είναι δυνατόν το προβαλλόμενο δυνάμει του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94 σημείο να μη χρησιμοποιείται. Αρκεί, όμως, ο ανακόπτων να αποδείξει ότι το επίμαχο σημείο χρησιμοποιείται στο πλαίσιο εμπορικής δραστηριότητας που επιδιώκει οικονομικά πλεονεκτήματα, χωρίς, ωστόσο, να απαιτείται να αποδείξει ουσιαστική χρήση του εν λόγω σημείου, σύμφωνα με το άρθρο 43, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 40/94 και τον κανόνα 22 του κανονισμού 2868/95. Η αντίθετη ερμηνεία θα συνεπαγόταν ότι τα σημεία για τα οποία γίνεται λόγος στο άρθρο 8, παράγραφος 4, επιβαρύνονται με προϋποθέσεις που αφορούν ειδικά τα σήματα και την έκταση της προστασίας τους. Επιπλέον, αντιθέτως προς το άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, του κανονισμού 40/94, ο ανακόπτων πρέπει ακόμη να αποδείξει, στο πλαίσιο του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94, ότι, βάσει της νομοθεσίας του οικείου κράτους μέλους, το επίμαχο σημείο τού παρέχει το δικαίωμα να απαγορεύει τη χρήση ενός πλέον πρόσφατου σήματος.

167 Τέταρτον και σπουδαιότερον, στο πλαίσιο της κατ' αναλογίαν εφαρμογής του άρθρου 43, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού 40/94 και του κανόνα 22 του κανονισμού 2868/95 στην υπό κρίση περίπτωση, το τμήμα προσφυγών ανέλυσε, μεταξύ άλλων, τη χρήση του επίμαχου σημείου χωριστά ως προς την Αυστρία, τη Γαλλία, την Ιταλία και την Πορτογαλία, δηλαδή χωριστά για την κάθε περιοχή εντός της οποίας προστατεύεται, κατά την Budvar, η ονομασία «bud». Βάσει της αναλύσεως αυτής, το τμήμα προσφυγών δεν έλαβε υπόψη του τα αποδεικτικά στοιχεία που προσκόμισε η Budvar στο πλαίσιο της διαδικασίας που περατώθηκε με την έκδοση της αποφάσεως του τμήματος προσφυγών της 14ης Ιουνίου 2006 (υπόθεση R 234/2005-2), στην οποία στηρίχθηκαν οι λοιπές προσβαλλόμενες αποφάσεις, όσον αφορά τη χρήση

των επίμαχων ονομασιών στις χώρες της Μπενελούξ, στην Ισπανία και στο Ηνωμένο Βασίλειο. Δεν προκύπτει, πάντως, από το άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94 ότι το επίμαχο σημείο πρέπει να χρησιμοποιείται εντός του κράτους όπου προστατεύεται βάσει της οικείας νομοθεσίας. Κρίνεται, συναφώς, ότι τα σημεία για τα οποία γίνεται λόγος στο άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94 και, ειδικότερα, οι επίμαχες στην υπό κρίση υπόθεση ονομασίες προστατεύονται εντός συγκεκριμένου κράτους, έστω και αν δεν έχουν χρησιμοποιηθεί εκεί, αλλά μόνον εντός άλλου κράτους.

168 Βάσει των στοιχείων αυτών, κρίνεται ότι το τμήμα προσφυγών υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, διότι εφάρμοσε, κατ' αναλογία, τις κοινοτικές διατάξεις περί «ουσιαστικής» χρήσεως του προγενέστερου σήματος, για να διαπιστώσει, χωριστά ως προς την Αυστρία, τη Γαλλία, την Ιταλία και την Πορτογαλία, αν τα επίμαχα σημεία χρησιμοποιούνταν «στις συναλλαγές». Το τμήμα προσφυγών έπρεπε να εξετάσει αν τα στοιχεία που προσκόμισε η Budvar κατά τη διοικητική διαδικασία αποδεικνύουν τη χρήση των επίμαχων σημείων στο πλαίσιο εμπορικής δραστηριότητας, επιδιώκουσας οικονομικό όφελος, και όχι σε ιδιωτικό πλαίσιο, ανεξαρτήτως του κράτους εντός του οποίου έγινε η χρήση του σημείου. Πάντως, το μεθοδολογικό σφάλμα στο οποίο υπέπεσε το τμήμα προσφυγών αρκεί για να δικαιολογήσει την ακύρωση των προσβαλλομένων αποφάσεων, μόνον αν διαπιστωθεί ότι η Budvar απέδειξε τη χρήση των επίμαχων σημείων στις συναλλαγές.

169 Πρέπει να τονιστεί, συναφώς, ότι, η ανακοπή στηρίζεται σε σημείο «χρησιμοποιούμενο» στις συναλλαγές, κατά την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94. Αντιθέτως προς ό,τι υποστηρίζει η Anheuser-Busch, από τη διάταξη αυτή δεν προκύπτει ότι ο ανακόπτων υποχρεούται να αποδείξει ότι το επίμαχο σημείο χρησιμοποιούνταν προ της υποβολής της αιτήσεως καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος. Μπορεί, ενδεχομένως, να ζητηθεί να αποδειχθεί, όπως στην περίπτωση των προγενέστερων σημάτων, ότι το επίμαχο σημείο χρησιμοποιούνταν προ της δημοσιεύσεως της αιτήσεως καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος στο *Δελτίο κοινοτικών σημάτων,* προς αποφυγή της χρησιμοποιήσεως του προγενέστερου δικαιώματος μόνον ενόψει της ασκήσεως ανακοπής.

170 Εν προκειμένω, οι αιτήσεις καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος δημοσιεύθηκαν στις 7 Δεκεμβρίου 1998 (η αίτηση καταχωρίσεως αριθ. 2), στις 2 Μαΐου 2000 (η αίτηση καταχωρίσεως αριθ. 1), στις 26 Φεβρουαρίου 2001 (η αίτηση καταχωρίσεως αριθ. 3) και στις 5 Μαρτίου 2001 (η αίτηση καταχωρίσεως αριθ. 4).

171 Τα έγγραφα που προσκόμισε η Budvar, για τα οποία γίνεται λόγος στην απόφαση του τμήματος προσφυγών της 14ης Ιουνίου 2006 (υπόθεση R 234/2005-2), συνίστανται σε αποκόμματα από τον τύπο στην Αυστρία (1997), τιμολόγια εκδοθέντα στην Αυστρία, στη Γαλλία και στην Ιταλία (από το 1997 έως το 2000), συνοδευόμενα, ενδεχομένως, από υπεύθυνες δηλώσεις εργαζομένων ή πελατών της Budvar.

172 Επιπλέον, πέραν των εγγράφων αυτών, στο πλαίσιο της διαδικασίας που περατώθηκε με την έκδοση της αποφάσεως του τμήματος προσφυγών της 14ης Ιουνίου 2006 (υπόθεση R 234/2005-2), η οποία χρησίμευσε ως βάση για τις λοιπές προσβαλλόμενες αποφάσεις, η Budvar προσκόμισε στο ΓΕΕΑ, στις 31 Ιανουαρίου 2002, τιμολόγια εκδοθέντα στην Ισπανία (2000) και στο Ηνωμένο Βασίλειο (1998), καθώς και πιστοποιητικά ποιότητας χορηγηθέντα από το «Monde Sélection — Institut international pour les sélections de la qualité», με έδρα στις Βρυξέλλες (από το 1999 έως 2001).

173 Τα έγγραφα που προσκόμισε η Budvar καλύπτουν, επομένως, το διάστημα 1997-2001. Τα σχετικά με τα έτη 1997 και 1998 έγγραφα μπορούν να χρησιμοποιηθούν στο πλαίσιο της αιτήσεως καταχωρίσεως αριθ. 2. Τα σχετικά με το 1999 έγγραφα μπορούν να χρησιμοποιηθούν, επιπλέον, στο πλαίσιο της αιτήσεως καταχωρίσεως αριθ. 1. Τα λοιπά έγγραφα μπορούν να χρησιμοποιηθούν και στο πλαίσιο των λοιπών αιτήσεων καταχωρίσεως. Κατά συνέπεια, τα έγγραφα αυτά, εφόσον διαθέτουν αποδεικτική ισχύ, μπορούν να αποδείξουν τη χρήση του επίμαχου σημείου στις συναλλαγές.

174 Επί της ουσίας, διαπιστώνεται, καταρχάς, ότι, όπως ορθώς επισήμανε το τμήμα προσφυγών, τα έγγραφα αυτά αφορούν προϊόν επί του οποίου έχουν τεθεί οι όροι «bud strong» ή «bud super strong» και όχι μόνον ο όρος «bud». Ωστόσο, ο καταναλωτής —είτε είναι αγγλόφωνος είτε όχι— μπορεί να αντιληφθεί ότι οι όροι «strong» ή «super strong», συνδυαζόμενοι με τον όρο «bud», σημαίνουν «δυνατή» ή «πολύ δυνατή».

Ο καταναλωτής αντιλαμβάνεται τις αναφορές αυτές ως περιγραφικές ορισμένων χαρακτηριστικών που ο παραγωγός επιθυμεί να συσχετίσει με τα εν λόγω προϊόντα, δηλαδή τις μπύρες. Εξάλλου, οι προσκομισθείσες ετικέτες των φιαλών μπύρας εμφαίνουν προδήλως ότι ο όρος «bud» αναγράφεται με μεγάλους χαρακτήρες στο κέντρο της ετικέτας, ενώ οι όροι «super» και «strong» αναγράφονται κάτω από τον όρο «bud» με μικρούς χαρακτήρες. Λαμβανομένων υπόψη των στοιχείων αυτών, η προσθήκη των όρων «super» και «strong» δεν μεταβάλλει τη λειτουργία του όρου «bud», στο πλαίσιο των συγκεκριμένων ονομασιών, ως ενδείξεως της προβαλλόμενης από τη Budvar γεωγραφικής προελεύσεως των προϊόντων αυτών.

175 Περαιτέρω, μια ένδειξη γεωγραφικής προελεύσεως προϊόντος μπορεί να χρησιμοποιηθεί στις συναλλαγές όπως ένα σήμα (βλ., συναφώς, απόφαση του Δικαστηρίου της 7ης Ιανουαρίου 2004, C-100/02, Gerolsteiner Brunnen, Συλλογή 2004, σ. I-691). Τούτο δεν σημαίνει, εντούτοις, όπως υποστηρίζει το τμήμα προσφυγών με τις προσβαλλόμενες αποφάσεις, ότι η συγκεκριμένη ονομασία χρησιμοποιείται «ως σήμα» και, συνεπώς, παύει η πρωταρχική λειτουργία της. Το συμπέρασμα αυτό δεν επηρεάζεται από το γεγονός που επισημαίνει το τμήμα προσφυγών ότι η Budvar είναι επίσης δικαιούχος του σήματος BUD, το οποίο, άλλωστε, δεν εντάσσεται στο πραγματικό και νομικό πλαίσιο της κρινόμενης διαφοράς. Κατά το άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94, αρκεί η διαπίστωση ότι το προβαλλόμενο προς στήριξη της ανακοπής σημείο χρησιμοποιείται στις συναλλαγές. Το γεγονός ότι το σημείο αυτό είναι απολύτως όμοιο με ένα σήμα δεν σημαίνει, πάντως, ότι το σημείο δεν χρησιμοποιείται στις συναλλαγές. Επιπλέον, διαπιστώνεται ότι το ΓΕΕΑ και η Anheuser-Busch δεν διευκρινίζουν με σαφήνεια κατά ποιο τρόπο το σημείο BUD χρησιμοποιήθηκε «ως σήμα». Δεν προκύπτει, ειδικότερα, ότι η ένδειξη «bud» επί των επίμαχων προϊόντων εμφαίνει μάλλον την εμπορική προέλευση παρά την προβαλλόμενη από την Budvar γεωγραφική προέλευση του προϊόντος. Επισημαίνεται, τέλος, ότι, όπως προκύπτει από τη δικογραφία και επιβεβαιώθηκε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, στις ετικέτες των επίμαχων προϊόντων, κάτω από τον όρο «bud», αναγράφεται η επωνυμία της επιχειρήσεως που τα παράγει, ήτοι της Budějovický Budvar.

176 Τέλος, σχετικά με το επιχείρημα της Anheuser-Busch ότι ορισμένα τιμολόγια φέρουν την ένδειξη «Free of charge», αρκεί η διαπίστωση ότι η ένδειξη αυτή αναγράφεται σε ορισμένα μόνον από τα έγγραφα που προσκόμισε Budvar. Συνεπώς, η αποδεικτική ισχύς των υπολοίπων εγγράφων παραμένει άθικτη. Εν πάση περιπτώσει, ακόμη και αν

τα συγκεκριμένα προϊόντα παραδόθηκαν δωρεάν, τούτο δεν σημαίνει ότι εντάσσονται στην ιδιωτική σφαίρα. Συγκεκριμένα, δεδομένου ότι, όπως προκύπτει από τις επικεφαλίδες των τιμολογίων, τα συγκεκριμένα προϊόντα παραδόθηκαν σε εμπόρους, πράγμα που δεν αμφισβήτησε η Anheuser-Busch, πρόκειται για παραδόσεις αγαθών στο πλαίσιο εμπορικής δραστηριότητας, επιδιώκουσας οικονομικό όφελος που συνίσταται στην εξεύρεση νέων σημείων διάθεσης των προϊόντων.

177 Κατόπιν των ανωτέρω και λαμβανομένων υπόψη των εγγράφων που προσκόμισε η Budvar ενώπιον του ΓΕΕΑ, κρίνεται ότι η Budvar απέδειξε τη χρήση των επίμαχων σημείων στις συναλλαγές, κατά την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94, αντιθέτως προς ό,τι διαπίστωσε το τμήμα προσφυγών.

178 Πρέπει, επομένως, να γίνει δεκτή η συγκεκριμένη αιτίαση της Budvar.

— Επί της προϋποθέσεως σχετικά με την έκταση της ισχύος του σημείου

179 Μολονότι το τμήμα προσφυγών δεν εξέτασε ρητώς την έκταση της ισχύος του επίμαχου σημείου, συσχέτισε την προϋπόθεση αυτή με την προϋπόθεση της αποδείξεως της χρήσεως του εν λόγω σημείου. Ειδικότερα, στο πλαίσιο της αναλύσεως σχετικά με τη χρήση, στη Γαλλία, της καταχωρισθείσας δυνάμει του Διακανονισμού της Λισαβόνας ονομασίας προελεύσεως «bud», το τμήμα προσφυγών κατέληξε ότι «τα σχετικά με τη χρήση του σημείου στη Γαλλία αποδεικτικά στοιχεία δεν επαρκούν για να αποδειχθεί η ύπαρξη δικαιώματος του οποίου η ισχύς δεν είναι μόνον τοπική» [απόφαση του τμήματος προσφυγών της 14ης Ιουνίου 2006 (υπόθεση R 234/2005-2), σημείο 30, στην οποία παραπέμπουν οι λοιπές προσβαλλόμενες αποφάσεις].

180 Ωστόσο, από το γράμμα του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94 προκύπτει ότι στη διάταξη αυτή γίνεται λόγος για την έκταση της ισχύος του επίμαχου σημείου και όχι την έκταση της χρήσης του. Στο πλαίσιο του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94, η έννοια της ισχύος του επίμαχου σημείου περιλαμβάνει τη γεωγραφική έκταση της προστασίας του σημείου. Η προστασία του σημείου δεν πρέπει να έχει τοπικό μόνον χαρακτήρα. Σε μια τέτοια περίπτωση, δεν μπορεί να ευδοκιμήσει ανακοπή κατά αιτήσεως καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος. Το άρθρο 107 του κανονισμού 40/94, το οποίο τιτλοφορείται «Προγενέστερα δικαιώματα τοπικής ισχύος», διευκρινίζει, μεταξύ άλλων, ότι «[ο] δικαιούχος προγενέστερου δικαιώματος τοπικής ισχύος δύναται να αντιταχθεί στη χρήση του κοινοτικού σήματος στο έδαφος στο οποίο προστατεύεται το δικαίωμά του, εφόσον το επιτρέπει το δίκαιο του συγκεκριμένου κράτους μέλους». Επομένως, η έννοια της ισχύος του δικαιώματος είναι στενά συνδεδεμένη με την περιοχή εντός της οποίας το δικαίωμα αυτό προστατεύεται.

181 Υπό τις συνθήκες αυτές, το τμήμα προσφυγών υπέπεσε σε νομική πλάνη, διότι, όσον αφορά τη Γαλλία, συσχέτισε την απόδειξη της χρήσεως του επίμαχου σημείου με την προϋπόθεση να μην έχει το σχετικό δικαίωμα τοπική μόνον ισχύ. Αρκεί, συναφώς, η διαπίστωση ότι τα προβληθέντα προγενέστερα δικαιώματα δεν έχουν τοπική μόνον ισχύ, διότι η προστασία τους εκτείνεται, δυνάμει του άρθρου 1, παράγραφος 2, του Διακανονισμού της Λισαβόνας και του άρθρου 1 της διμερούς συμβάσεως, πέραν της περιοχής προελεύσεώς τους.

182 Για τους προεκτεθέντες λόγους, κρίνεται βάσιμη η πρώτη αιτίαση στο πλαίσιο του δεύτερου σκέλους του μοναδικού λόγου ακυρώσεως.

183 Δεδομένου, πρώτον, ότι το τμήμα προσφυγών έκρινε ακόμη ότι η Budvar δεν απέδειξε ότι τα επίμαχα σημεία τής παρέχουν το δικαίωμα να απαγορεύει τη χρήση του πλέον πρόσφατου σήματος και, δεύτερον, ότι η διαπίστωση αυτή του τμήματος προσφυγών αρκεί για την αιτιολόγηση της απορρίψεως της ανακοπής, επιβάλλεται η ανάλυση, κατωτέρω, της δεύτερης αιτιάσεως στο πλαίσιο του δεύτερου σκέλους του μοναδικού λόγου ακυρώσεως.

Επί της δεύτερης αιτιάσεως, σχετικά με το δικαίωμα που απορρέει από το σημείο στο οποίο στηρίζεται η ανακοπή

184 Υπενθυμίζεται ότι, κατά το άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94, το σημείο στο οποίο στηρίζεται η ανακοπή πρέπει, δυνάμει της κοινοτικής νομοθεσίας ή της εφαρμοστέας νομοθεσίας του κράτους μέλους, να παρέχει στον δικαιούχο του το δικαίωμα να απαγορεύσει τη χρήση ενός πλέον πρόσφατου σήματος.

185 Δεδομένου ότι το άρθρο 8 του κανονισμού 40/94 αφορά τους σχετικούς λόγους απαραδέκτου και λαμβανομένου υπόψη του άρθρου 74 του ίδιου κανονισμού, ο ανακόπτων ενώπιον του ΓΕΕΑ φέρει το βάρος της αποδείξεως ότι το επίμαχο σημείο παρέχει δικαίωμα απαγορεύσεως της χρήσεως ενός πλέον πρόσφατου σήματος.

186 Εν προκειμένω, η Budvar επικαλέστηκε διατάξεις ορισμένων εθνικών νομοθεσιών προς στήριξη της ανακοπής της. Η Budvar δεν επικαλέστηκε κοινοτικές διατάξεις.

187 Στο πλαίσιο αυτό, πρέπει να ληφθεί υπόψη, ιδίως, η εθνική ρύθμιση της οποίας γίνεται επίκληση και οι δικαστικές αποφάσεις που έχουν εκδοθεί εντός του οικείου κράτους μέλους. Επ' αυτής της βάσεως, ο ανακόπτων πρέπει να αποδείξει ότι το επίμαχο σημείο εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της νομοθεσίας του οικείου κράτους μέλους και ότι υφίσταται δικαίωμα απαγορεύσεως της χρήσεως ενός πλέον πρόσφατου σήματος. Σημειωτέον ότι, στο πλαίσιο του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94, η απόδειξη που διενεργεί ο ανακόπτων πρέπει να είναι σε συνάρτηση με το κοινοτικό σήμα του οποίου ζητείται η καταχώριση (απόφαση AB GENUINE Budweiser KING OF BEERS, σκέψη 79 ανωτέρω, σκέψεις 85 έως 89).

188 Εν προκειμένω, το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι η ανακοπή είναι απορριπτέα και για τον λόγο ότι η Budvar δεν απέδειξε ότι τα επίμαχα σημεία τής παρέχουν το δικαίωμα να απαγορεύει τη χρήση του όρου «bud» ως σήματος στην Αυστρία ή στη Γαλλία.

189 Ειδικότερα, όσον αφορά την Αυστρία, το τμήμα προσφυγών επισημαίνει ότι, με την απόφασή του της 8ης Δεκεμβρίου 2004, το Handelsgericht Wien απέρριψε αίτημα να απαγορευθεί στην Anheuser-Busch να χρησιμοποιεί τον όρο «bud» σε σχέση με την μπύρα που πωλεί. Η απόφαση αυτή επιβεβαιώθηκε από το Oberlandesgericht Wien στις 21 Απριλίου 2005. Οι δικαστικές αυτές αποφάσεις στηρίζονται στη διαπίστωση ότι ο όρος «bud» δεν αποτελεί γεωγραφική ονομασία και ότι, κατά την αντίληψη των καταναλωτών στην Τσεχική Δημοκρατία, δεν προσδιορίζει μπύρα προελεύσεως České Budějovice. Μολονότι η απόφαση του Oberlandesgericht Wien έχει προσβληθεί με ένδικο μέσο ενώπιον του Oberster Gerichtshof (Ανώτατο Δικαστήριο, Αυστρία), το τμήμα προσφυγών επισημαίνει ότι η απόφαση αυτή στηρίζεται στην απόφαση Budejovický Budvar, σκέψη 65 ανωτέρω, η οποία εκδόθηκε επί προδικαστικού ερωτήματος, και σε σχετικές με πραγματικά περιστατικά διαπιστώσεις, οι οποίες δεν είναι πιθανό να ανατραπούν στον τελευταίο βαθμό. Το τμήμα προσφυγών συνήγαγε ότι η Budvar δεν έχει δικαίωμα να απαγορεύει στην Anheuser-Busch τη χρήση του σήματος BUD στην Αυστρία [απόφαση του τμήματος προσφυγών της 14ης Ιουνίου 2006 (υπόθεση R 234/2005-2), σημείο 32, στην οποία παραπέμπουν οι λοιπές προσβαλλόμενες αποφάσεις].

190 Όσον αφορά τη Γαλλία, το τμήμα προσφυγών επισημαίνει ότι η ονομασία προελεύσεως «bud» κρίθηκε ανίσχυρη από το tribunal de grande instance του Στρασβούργου στις 30 Ιουνίου 2004, με το σκεπτικό ότι η μπύρα είναι βιομηχανικό προϊόν που μπορεί να παρασκευαστεί οπουδήποτε στον κόσμο. Μολονότι η απόφαση αυτή έχει προσβληθεί με ένδικο μέσο, το τμήμα προσφυγών καταλήγει ότι η Budvar δεν έχει, έως σήμερα, κατορθώσει να αποτρέψει την πώληση μπύρας με το σήμα BUD στη Γαλλία από τον διανομέα της Anheuser-Busch [απόφαση του τμήματος προσφυγών της 14ης Ιουνίου 2006 (υπόθεση R 234/2005-2), σημεία 33 και 34, στην οποία παραπέμπουν οι λοιπές προσβαλλόμενες αποφάσεις].

191 Τονίζεται, καταρχάς, ότι οι λόγοι που παρατίθενται κατωτέρω σχετικά με την Αυστρία ισχύουν για όλες τις υποθέσεις, πλην της Τ-257/06, στο πλαίσιο της οποίας η διμερής σύμβαση δεν ασκεί επιρροή.

192 Πρώτον, διαπιστώνεται ότι το τμήμα προσφυγών, επικαλούμενο μόνον αυστριακές και γαλλικές δικαστικές αποφάσεις, καταλήγει ότι η Budvar δεν απέδειξε ότι το επίμαχο σημείο τής παρέχει το δικαίωμα να απαγορεύει τη χρήση ενός πλέον πρόσφατου σήματος. Όπως προαναφέρθηκε, οι συγκεκριμένες δικαστικές αποφάσεις έχουν ιδιαίτερη σημασία, πλην όμως πρέπει να ληφθεί υπόψη ότι καμία από αυτές δεν διαθέτει ακόμη ισχύ δεδικασμένου. Υπό τις συνθήκες αυτές, το τμήμα προσφυγών δεν μπορεί να στηρίξει το συμπέρασμά του μόνο στις αποφάσεις αυτές. Το τμήμα προσφυγών όφειλε να λάβει επίσης υπόψη του τις διατάξεις της εθνικής νομοθεσίας που επικαλείται η Budvar, περιλαμβανομένων εκείνων του Διακανονισμού της Λισαβόνας και της διμερούς συμβάσεως. Πρέπει να αναφερθεί, συναφώς, ότι, όσον αφορά τη Γαλλία, η Budvar επικαλέστηκε ενώπιον του ΓΕΕΑ πολλές διατάξεις του αγροτικού κώδικα, του κώδικα προστασίας του καταναλωτή και του κώδικα πνευματικής ιδιοκτησίας. Όσον αφορά την Αυστρία, τέθηκαν υπόψη του ΓΕΕΑ δικαστικές αποφάσεις που είχαν εκδοθεί έως τότε στο κράτος μέλος αυτό και, συνεπώς, παρά τα όσα υποστηρίζει η Anheuser-Busch, το ΓΕΕΑ γνώριζε ότι οι προσφυγές της Budvar ήταν βάσιμες δυνάμει των προβαλλομένων διατάξεων της εθνικής νομοθεσίας. Κατά τα λοιπά, η Budvar διευκρίνισε, κατά τη διαδικασία ενώπιον του ΓΕΕΑ, ότι, σύμφωνα με το άρθρο 9 της διμερούς συμβάσεως, έχει το δικαίωμα να προσφεύγει απευθείας στα αυστριακά δικαστήρια. Επιπλέον, στο πλαίσιο της ανακοπής, η Budvar παρέθεσε τις διατάξεις της αυστριακής νομοθεσίας περί σημάτων και αθέμιτου ανταγωνισμού.

193 Δεύτερον, όσον αφορά την Αυστρία, το τμήμα προσφυγών επισήμανε ότι το Oberlandesgericht Wien, με την απόφασή του της 21ης Απριλίου 2005, δέχθηκε ότι ο όρος «bud» δεν αποτελεί γεωγραφική ονομασία και ότι, κατά την αντίληψη των καταναλωτών στην Τσεχική Δημοκρατία, δεν προσδιορίζει μπύρα προελεύσεως České Budějovice. Κατά το τμήμα προσφυγών, η απόφαση αυτή στηρίζεται σε σχετικές με πραγματικά περιστατικά διαπιστώσεις, οι οποίες δεν είναι πιθανό να ανατραπούν στον τελευταίο βαθμό. Όπως, όμως, προκύπτει από τη δικογραφία, το Oberster Gerichtshof, με απόφαση της 29ης Νοεμβρίου 2005, ήτοι προγενέστερη των προσβαλλομένων αποφάσεων, εξαφάνισε την απόφαση του Oberlandesgericht Wien. Το Oberster Gerichtshof έκρινε ότι το πρωτοβάθμιο και το δευτεροβάθμιο δικαστήριο δεν εξέτασαν αν οι Τσέχοι καταναλωτές αντιλαμβάνονται τον όρο «bud», σε σχέση με την μπύρα, ως γεωγραφική ένδειξη, αλλά περιορίστηκαν στη διαπίστωση ότι, στην Τσεχική Δημοκρατία, η ονομασία «bud» δεν συσχετίζεται με συγκεκριμένη περιοχή ή τόπο. Επομένως, οι εκτιμήσεις του τμήματος προσφυγών στηρίζονται σε διαπιστώσεις του Oberlandesgericht Wien, τις οποίες ανέτρεψε το Oberster Gerichtshof. Βεβαίως, η απόφαση του Oberster Gerichtshof δεν κοινοποιήθηκε στο τμήμα προσφυγών, αφού το τελευταίο υπόμνημα που υπέβαλε η Budvar ενώπιόν του, ήτοι το υπόμνημα απαντήσεως, φέρει ημερομηνία 14 Νοεμβρίου 2005. Όπως όμως προκύπτει από τον φάκελο της υποθέσεως του ΓΕΕΑ, η Budvar προσκόμισε στο τμήμα προσφυγών αντίγραφο του δικογράφου του ένδικου βοηθήματος που άσκησε ενώπιον του Oberster Gerichtshof. Υπενθυμίζεται, σχετικά, ότι το ΓΕΕΑ πρέπει να ζητεί

αυτοβούλως πληροφορίες, χρησιμοποιώντας τα μέσα που κρίνει αναγκαία προς τον σκοπό αυτό, σχετικά με τη νομοθεσία του οικείου κράτους μέλους, αν οι πληροφορίες αυτές είναι αναγκαίες για την εκτίμηση των προϋποθέσεων συνδρομής σχετικού λόγου απαραδέκτου και, ιδίως, για την εκτίμηση του υποστατού των προβληθέντων πραγματικών περιστατικών και της αποδεικτικής ισχύος των προσκομισθέντων στοιχείων. Συγκεκριμένα, ο περιορισμός της σχετικής με τα πραγματικά περιστατικά βάσεως της εξετάσεως την οποία διενεργεί το ΓΕΕΑ δεν αποκλείει το να λάβει το τμήμα αυτό υπόψη, πέραν των περιστατικών που ρητώς προέβαλαν οι διάδικοι στη διαδικασία ανακοπής, παγκοίνως γνωστά πραγματικά περιστατικά, ήτοι περιστατικά τα οποία μπορούν να γίνουν γνωστά στον οποιοδήποτε ή μπορούν να γίνουν γνωστά από γενικώς προσιτές πηγές (αποφάσεις PICARO, σκέψη 96 ανωτέρω, σκέψη 29, και ATOMIC BLITZ, σκέψη 88 ανωτέρω, σκέψη 35). Επομένως, το τμήμα προσφυγών μπορούσε να ενημερωθεί από τους διαδίκους ή με οποιοδήποτε άλλο μέσο σχετικά με την έκβαση της δίκης ενώπιον του Oberster Gerichtshof.

194 Επιπροσθέτως, το Oberster Gerichtshof ανέπεμψε την εν λόγω υπόθεση στο πρωτοβάθμιο δικαστήριο, το οποίο απέρριψε εκ νέου το αίτημα της Budvar με απόφαση της 22ας Μαρτίου 2006, δηλαδή προτού ακόμη εκδοθούν οι προσβαλλόμενες αποφάσεις. Ωστόσο, με απόφαση που εξέδωσε, κατόπιν ασκήσεως ένδικου μέσου, στις 10 Ιουλίου 2006, ήτοι πριν από την έκδοση της τελευταίας από τις προσβαλλόμενες αποφάσεις, το Oberlandesgericht Wien αποφάνθηκε ότι το πρωτοβάθμιο δικαστήριο κακώς απέρριψε το αίτημα της Budvar για διενέργεια πραγματογνωμοσύνης. Υπό τις συνθήκες αυτές, το Oberlandesgericht Wien παρέπεμψε την υπόθεση στο πρωτοβάθμιο δικαστήριο, διευκρινίζοντας ότι πρέπει να διενεργηθεί πραγματογνωμοσύνη για να διαπιστωθεί, κατ' ουσίαν, αν οι Τσέχοι καταναλωτές συσχετίζουν την ένδειξη «bud» με την μπύρα και, σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως, αν, κατά την αντίληψή τους, η ένδειξη αυτή παραπέμπει σε τόπο, περιοχή ή χώρα, σε σχέση, ειδικότερα, με την προέλευση μπύρας.

195 Τρίτον, όσον αφορά τη Γαλλία, το τμήμα προσφυγών στηρίχθηκε στο γεγονός ότι η Budvar δεν έχει, έως σήμερα, κατορθώσει να αποτρέψει την πώληση μπύρας με το σήμα BUD στη Γαλλία από τον διανομέα της Anheuser-Busch. Ωστόσο, όπως προκύπτει από το άρθρο 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94, ο ανακόπτων δεν υποχρεούται να αποδείξει ότι έχει ήδη απαγορεύσει τη χρήση του πλέον πρόσφατου σήματος. Υποχρεούται να αποδείξει μόνον ότι διαθέτει τέτοιο δικαίωμα.

196 Εξάλλου, αντιθέτως προς ό,τι δέχθηκε το τμήμα προσφυγών, το tribunal de grande instance του Στρασβούργου δεν έκρινε ανίσχυρη την καταχωρισθείσα δυνάμει του Διακανονισμού της Λισαβόνας ονομασία προελεύσεως «bud». Όπως σαφώς προκύπτει από την απόφαση αυτή, το tribunal ακύρωσε μόνον τα «αποτελέσματα» της ονομασίας προελεύσεως «bud» στο γαλλικό έδαφος, σύμφωνα με τις σχετικές διατάξεις του Διακανονισμού της Λισαβόνας. Υπενθυμίζεται, επίσης, ότι η απόφαση του tribunal de grande instance του Στρασβούργου έχει προσβληθεί με ένδικο μέσο έχον ανασταλτικό αποτέλεσμα.

197 Επιπλέον, στο πλαίσιο των υποθέσεων επί των οποίων εκδόθηκε η απόφαση BUD, σκέψη 108 ανωτέρω, το δεύτερο τμήμα προσφυγών του ΓΕΕΑ έχει αποφανθεί ως προς τις σχετικές διατάξεις της γαλλικής νομοθεσίας, δυνάμει των οποίων μπορεί ενδεχομένως να προστατευθεί η ονομασία προελεύσεως «bud» στη Γαλλία.

198 Τέλος, όπως προκύπτει από τα έγγραφα που προσκομίστηκαν ενώπιον των δύο οργάνων του ΓΕΕΑ, το INPI διατύπωσε, τουλάχιστον δύο φορές, αντιρρήσεις (οι οποίες κοινοποιήθηκαν στις 3 Δεκεμβρίου 1987 και στις 30 Απριλίου 2001) σχετικά με δύο αιτήσεις της Anheuser-Busch για καταχώριση του σήματος BUD για μπύρα στη Γαλλία. Στο πλαίσιο αυτό, η Anheuser-Busch απέσυρε τις αιτήσεις καταχωρίσεως του σήματος αυτού. Οι αντιρρήσεις αυτές, καίτοι διατυπώθηκαν από διοικητικές αρχές και δεν αφορούν ειδικά διαδικασία με αντικείμενο την απαγόρευση της χρήσεως του πλέον πρόσφατου σήματος, δεν είναι εντελώς άνευ σημασίας για την πληρέστερη γνώση των κρίσιμων διατάξεων της εθνικής νομοθεσίας.

199 Για όλους αυτούς τους λόγους, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το τμήμα προσφυγών υπέπεσε σε πλάνη, διότι δεν έλαβε υπόψη του όλα τα κρίσιμα πραγματικά και νομικά στοιχεία, προκειμένου να διαπιστώσει αν η Budvar έχει, δυνάμει της νομοθεσίας του οικείου κράτους μέλους, το δικαίωμα να απαγορεύει τη χρήση του πλέον πρόσφατου σήματος, κατά την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94.

200 Επιπλέον, το τμήμα προσφυγών, μολονότι έκρινε ότι οι επίμαχες ονομασίες δεν είχαν αποτελέσει αντικείμενο «ουσιαστικής» χρήσης στην Αυστρία και στη Γαλλία, ανέλυσε, παρά ταύτα, την αυστριακή και τη γαλλική νομοθεσία, αλλά δεν έπραξε το ίδιο όσον αφορά την Ιταλία και την Πορτογαλία. Σημειωτέον, συναφώς, ότι, αντιθέτως προς ό,τι υποστηρίζουν το ΓΕΕΑ και η Anheuser-Busch με τα δικόγραφά τους, δεν προκύπτει ότι η Budvar έπαυσε να επικαλείται ενώπιον του Πρωτοδικείου, όσον αφορά την ανακοπή, τα δικαιώματα που διαθέτει στην Ιταλία και στην Πορτογαλία και είχε αρχικώς επικαλεστεί. Η Budvar αμφισβήτησε μόνον τη νομιμότητα των προσβαλλομένων αποφάσεων, οι οποίες περιέχουν ανάλυση μόνον της αυστριακής και της γαλλικής νομοθεσίας.

201 Για όλους αυτούς τους λόγους, κρίνεται βάσιμο το δεύτερο σκέλος του μοναδικού λόγου ακυρώσεως και, συνεπώς, ο λόγος ακυρώσεως και η προσφυγή στο σύνολό της.

202 Επομένως, οι προσβαλλόμενες αποφάσεις είναι ακυρωτέες.

Επί των δικαστικών εξόδων

203 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρξε σχετικό αίτημα του αντιδίκου. Εξάλλου, κατά το ίδιο άρθρο, όταν οι ηττηθέντες διάδικοι είναι περισσότεροι του ενός, το Πρωτοδικείο αποφασίζει για την κατανομή των εξόδων.

204 Εν προκειμένω, το ΓΕΕΑ και η Anheuser-Busch ηττήθηκαν, καθώς οι προσβαλλόμενες αποφάσεις πρέπει να ακυρωθούν σύμφωνα με αίτημα της Budvar.

205 Η Budvar δεν ζήτησε, με τα δικόγραφά της ενώπιον του Πρωτοδικείου, να καταδικαστεί το ΓΕΕΑ στα δικαστικά έξοδα. Ωστόσο, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η Budvar ζήτησε να καταδικαστεί το ΓΕΕΑ και η Anheuser-Busch στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

206 Όπως προκύπτει από πάγια νομολογία, το γεγονός ότι ο νικήσας διάδικος προέβαλε παρόμοιο αίτημα μόλις κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση δεν αποτελεί εμπόδιο για την αποδοχή του αιτήματός του [απόφαση του Δικαστηρίου της 29ής Μαρτίου 1979, 113/77, NTN Toyo Bearing κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή τόμος 1979/I, σ. 669 αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 10ης Ιουλίου 1990, Τ-64/89, Automec κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. II-367, σκέψη 79, YUKI, σκέψη 151 ανωτέρω, σκέψη 75, και της 12ης Σεπτεμβρίου 2007, Τ-291/03, Consorzio per la tutela del formaggio Grana Padano κατά ΓΕΕΑ — Biraghi (GRANA BIRAGHI), Συλλογή 2007, σ. II-3081, σκέψη 92].

207 Υπό τις συνθήκες αυτές, το ΓΕΕΑ και η Anheuser-Busch πρέπει να φέρουν, εκτός των δικών τους δικαστικών εξόδων, τα δύο τρίτα και το ένα τρίτο, αντιστοίχως, των εξόδων της Budvar.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πρώτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Οι υποθέσεις Τ-225/06, Τ-255/06, Τ-257/06 και Τ-309/06 συνεκδικάζονται προς έκδοση κοινής αποφάσεως.

2) Ακυρώνει τις αποφάσεις που εξέδωσε το δεύτερο τμήμα προσφυγών του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ) στις 14 Ιουνίου (υπόθεση R 234/2005-2), στις 28 Ιουνίου (υποθέσεις R 241/2005-2 και R 802/2004-2) και την 1η Σεπτεμβρίου 2006 (υπόθεση R 305/2005-2), στο πλαίσιο διαδικασιών ανακοπής μεταξύ της Budějovický Budvar, národní podnik και της Anheuser-Busch, Inc.

3) Καταδικάζει το ΓΕΕΑ, εκτός από τα δικαστικά του έξοδα, και στα δύο τρίτα των εξόδων της Budějovický Budvar, národní podnik.

4) Καταδικάζει την Anheuser-Busch, εκτός από τα δικαστικά της έξοδα, και στο ένα τρίτο των εξόδων της Budějovický Budvar, národní podnik.

Tiili Dehousse Wiszniewska-Białecka

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 16 Δεκεμβρίου 2008.

(υπογραφές)

Πίνακας περιεχομένων

Το νομικό πλαίσιο . . . . . II - 3564

Α — Διεθνές δίκαιο . . . . . II - 3564

Β — Κοινοτική νομοθεσία . . . . . II - 3570

Ιστορικό της διαφοράς . . . . . II - 3572

Α — Οι υποβληθείσες από την Anheuser-Busch αιτήσεις καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος . . . . . II - 3572

Β — Ανακοπές κατά της καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος . . . . . II - 3576

Γ — Αποφάσεις των τμημάτων ανακοπών . . . . . II - 3577

Δ — Αποφάσεις του δεύτερου τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ . . . . . II - 3579

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων . . . . . II - 3581

Σκεπτικό . . . . . II - 3584

Α — Επί του παραδεκτού και επί του λυσιτελούς ορισμένων αιτημάτων της Budvar . . . II - 3584

Β — Επί της ουσίας . . . . . II - 3585

1. Επί του πρώτου σκέλους, σχετικά με το κύρος της ονομασίας προελεύσεως «bud» II - 3586

α) Επιχειρήματα των διαδίκων . . . . . II - 3586

β) Εκτίμηση του Πρωτοδικείου . . . . . II - 3597

Σχετικά με την καταχώριση της ονομασίας προελεύσεως «bud» δυνάμει του Διακανονισμού της Λισαβόνας . . . . . II - 3599

Σχετικά με την προστασία της ονομασίας «bud» δυνάμει της διμερούς συμβάσεως . . . . . II - 3602

2. Επί του δεύτερου σκέλους, σχετικά με την εφαρμογή των προϋποθέσεων του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού 40/94 . . . . . II - 3605

α) Επιχειρήματα των διαδίκων . . . . . II - 3605

Επιχειρήματα της Budvar . . . . . II - 3605

— Επί της προϋποθέσεως να είναι ο ανακόπτων δικαιούχος του προβαλλόμενου προγενέστερου δικαιώματος . . . . . II - 3605

— Επί της προϋποθέσεως σχετικά με τη χρήση του προβαλλόμενου προγενέστερου δικαιώματος στις συναλλαγές . . . . . II - 3606

— Επί της προϋποθέσεως σχετικά με το δικαίωμα που απορρέει από την επίμαχη ονομασία . . . . . II - 3609

Επιχειρήματα του ΓΕΕΑ . . . . . II - 3613

Επιχειρήματα της Anheuser-Busch . . . . . II - 3615

β) Εκτίμηση του Πρωτοδικείου . . . . . II - 3621

Επί της πρώτης αιτιάσεως, σχετικά με τη χρήση, στις συναλλαγές, σημείου του οποίου η ισχύς δεν είναι μόνον τοπική . . . . . II - 3622

— Επί της προϋποθέσεως σχετικά με τη χρήση του επίμαχου σημείου στις συναλλαγές . . . . . II - 3625

— Επί της προϋποθέσεως σχετικά με την έκταση της ισχύος του σημείου II - 3631

Επί της δεύτερης αιτιάσεως, σχετικά με το δικαίωμα που απορρέει από το σημείο στο οποίο στηρίζεται η ανακοπή . . . . . II - 3633

Επί των δικαστικών εξόδων . . . . . II - 3638